

Arne Imsen:
VEDERGÄLL BABYLON!
Se sid 14-15

Gunno Andersson:
VÅRT HELIGA ARV
Se sid 16-19

Rapport från Centralamerika:
BLODSVITTEN I VÄST
Se sid 22-23

Midnattsropet

JULNUMMER • 1986 • MARANATA — Du vår Herre kom!

• Pris 10:-

Bilden:
Karl-Erik Heinerborg, ekumen från
pingströrelsen, i Storkyrkan 1986.

Se sid. 2-3

Ledare av Arne Imsen:

FÖRFÖRELSE och FÖRFÖLJELSE

Se sid 6-7

Allt är så högtidligt och stämningsfullt. Kyrkokörens stämsång a capella ekar genom de oändligt höga och mäktiga valven. Processionen med stockholms-biskopen i spetsen skrider värdigt, andäktigt, som ett luciatåg på luciamorgon, rakt igenom hela den fullsatta kyrkan. Dräkter, skrudar och symboler i guld, silver och andra glänsande färger och prålighet som finns beskriven i Uppenbarelsebokens 18:e kapitel, understryker den högtidliga och mäktiga, nästan mystiska atmosfären.

Jag känner ett oerhört främlingskap. Man sjunger, citerar bibelord och talar om Jesus och Gud. Man an-

vänder orden, men allt tycks äga en helt annan substans. Atmosfären och arrangemangen gör mig starkt påmind om tidigare besök i katolska kyrkor i Sydeuropa.

Jag upplever fysiskt den skarpa gränsen mellan kyrkokristendom och väckelsekristendom.

Det är oktober månad 1986. Mitt ärende till Storkyrkan denna söndagsförmiddag är egentligen inte att se Gösta Vrede installeras som Pastor Primarius. Jag vill se om det verkli-

gen är sant som har annonserats: Karl-Erik Heinerborg, en ekumen från pingströrelsen skall medverka. Kan det verkligen vara så?

Citat ur tidiga årgångar av tidningen Evangelii Härold och andra småskrifter blir plötsligt kusligt verkliga för mig.

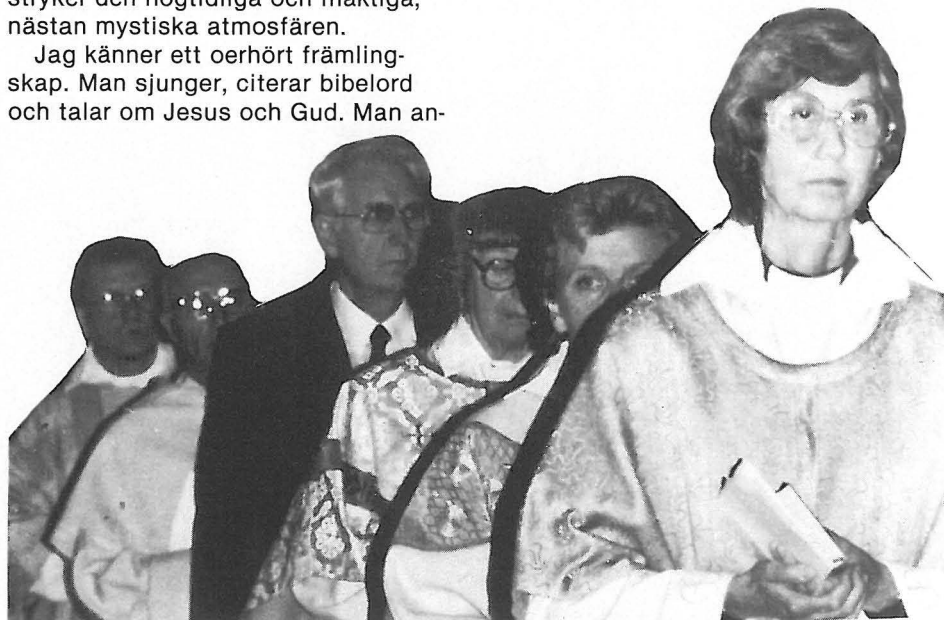
1925 skrev Lewi Pethrus i skriften "Det ekumeniska mötet i bibelns ljus: *„Ett annat drag hos skökan som framträder vid detta möte är allt detta prål och denna grannlåt..."*

Förut skred ofta sådana processio-
ner genom kyrkorna då Sverige var katolskt...

1927 skrev Lewi Pethrus:

Det var omöjligt för en Karl Andersson i Vaxholm, en F. O. Nilsson och en Näs Persson att alliera sig med den kyrka, som lärde att syndernas förlåtelse erhålles genom nattvarden och att en människa födes på nytt genom barndopet. En sådan kyrka bestormade de för att rädda dess medlemmar från dylika villfarelser. Men fyrtio år senare bryta deras andliga arvtagare staven över dem för deras trångbröstade förfaringsätt och ingå allians med den världskyrka som de gamle gingo ut ifrån. Borde icke blotta tanken hjälp väcka de frikyrkliga till en allvarlig självvrannsakan?

För min personliga del känner jag mig djupt tacksam till Gud, att jag får tillhöra en andlig riktning, som konsekvent hållit sig utanför detta ödesdigra alliansväsen. Det finns även många tusen troende i Sve-

Text:
PER-ARNE
IMSEN

Det stora FÖR

riges bygder, som hoppas och bedja, att varken hån eller hot må kunna förmå de fria församlingarna i vårt land att förena sig med denna ekumeniska nedgångsrörelse. Det skall komma att visa sig vara pingstväckelsens stora lycka, att dess folk aldrig givit efter för alliansivrarnas ofta hänsynslösa påtryckningar. Den dag, vi stryka flagg inför dessa påtryckningar, har pingstväckelsen fått sin dödsdom. Den kan icke leva sitt liv tillsammans med katolska villfarelser och bibelkritik. Därför bör den heller aldrig göra gemensam sak med de moderna allianssträvandena.

Vi vet av Guds ord, att avfallet skall bli stort i den yttersta tiden, men att det på så kort tid skulle få en sådan makt över en så mäktig andlig rörelse som frikyrkorörelsen i Sverige, det har troligen ingen kunnat tänka sig. Må Gud bevara sitt fria folk från att följa med i utförsbacken!
E.H. Nr 50. 1927

Nu ser jag att det som förannonserats verkligen är sant. Med i täten av ta-
get, motsvarande en stjärngosses placering, skrider också pingsrörelsens Heinerborg fram mot altaret i svart kostym. Jo, visst är svart passande denna sorgens dag men säck och aska vore än mer lämpligt.

Heinerborg står nu vid altaret. Det altare vid vilket homosexmässan med nattvard avhållits för bara några vec-

Gen'rationers traditioner

*Gen'rationers traditioner,
Kyrkoståt och prästers skrud,
Många helga sakramenten,
Kör och mustigt orgelljud.
"Jag har vunnit rikedomar
Och behöver ingenting,
Gud, vår Fader och vår kyrka
Gör mig trygg med dessa ting".*

*2. Vår orkester spelar ljuvligt
Och vår sångkör sjunger skönt.
Mest om kärlek och om blommor
Något annat är ej lönt.
Predikanten sårar ingen,
Talar kärleksfullt och bra,
Och hans ton den är så vänlig;
Läran sån som vi vill ha."*

*3. Men så plötsligt spricker bilden,
Det är Ordets skarpa svärd:
"Du är fattig och eländig,
Naken, blind och ömkansvärd.
Se jag klappar än på dörren,
Öppna nu," är Jesu bud,
"Jag med dig vill hålla måltid,
Ge gemenskap med din Gud."*

*4. Köp av guldets som är luttrat,
Ögonsalva och vit skrud.
Smorda ögon, ren i blodet,
Pånyttfödd av himlens Gud.
Jesus bor ej i en kyrka
Gjord av någon mänskohand,
Men ditt hjärta blir ett tempel
Uppfyllt av den helge And'.*

*5. Döpa barn är kyrkans lära,
Konfirmera likaså,
Men har prästen svårt att läsa,
Kan han bibeln ej förstå?
"Båda gick de ner i vattnet".
"Den som tror och bliver döpt".
Det är bibelns klara lära
För var själ som han har köpt.*

*6. Skökovinet, det berusar,
Men Guds Ande gör dig sann.
Låt ej kyrkolärar leda
Till Gehennas djävulsbrand.
Blott av tro på Herren Jesus
Kan du äga frid med Gud,
Genom blodet, vattnet, Anden
Blir du Jesu Kristi brud.*

Per-Arne Imsen

(Finns insjungen av CHRISTINA IMSEN på
MRL 2114)

RÄDERIET!

kor sedan. — I den kyrka där man samlades till ockult gudstjänst här om sisten. — Tillsammans med det prästerskap som klart uttalat sin belkritik med förnekelse av Guds Ord!

— Förrädare!! ropar det inom mig. Förrädare!! FÖRRÄDARE!!

Du trampar över dina fäder. Du avhånar deras kamp och uppgörelse med skökkyrkan där du står just nu! Dessa som vittnat om att följa Guds Ord och sitt samvete har kostat dem försörjning, vänner, karriär, ja, allt. Men de beslutade ändå att sälla sig till Guds fria folk som mitt i förföljelsen frimodigt förkunnade: *Utanför lägret!*

Nu ekar Heinerborgs stämning förstärkt av högtalaranläggningen ut genom kyrkvalven: Så kasta nu icke bort er frimodighet, som har med sig stor lön...

Jo, viskar jag för mig själv, det är uppfordrande och trösterika ord till skökkyrkans representant från pingstpastorn som kastat bort sina andliga fäders frimodiga bekännelse.

Nu är vi framme vid det ögonblick då installationen skall ske. Heinerborg lyfter sina välsignade händer tillsammans med katoliken och alla de andra kyrkodigniteterna över den knäböjande Pastor Primarius.

Så är då cirkeln sluten. Moder Babylon innesluter sina välsignande döttrar i sin famn. Bibeln säger att så skall det ske i den yttersta tiden. Den avfälliga kristenheten skall förbereda antikrists ankomst.

I mitt inre ekar orden från pingstväckelsens barndom, som jag funnit så väckande och sanna:

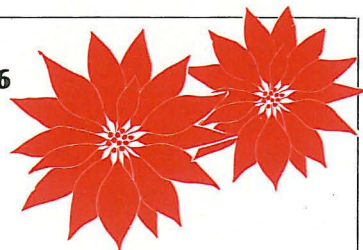
Då kyrkan förlorar sin andliga kraft, så måste hon försöka stödja sig vid den statliga makten för att hålla sig uppe...

Detta krypande och smickrande inför de maktägande i världen har i alla tider varit kännetecknande för världskyrkan och hennes prelater...

Den dag vi stryka flagg inför dessa påtryckningar, har pingstväckelsen fått sin dödsdom...

Santo Domingo i dec. 1986

Kära syskon, Jesu frid!

HÄR KOMMER en hälsning från Santo Domingo och Dominikanska Republiken. Det har hunnit bli senhöst, vilket innebär regntid. Varje eftermiddag öser regnet ner och kan göra vägar och stigar tämligen oframkomliga.

Vårt stora hus, som faktiskt börjar bli i minsta laget är under städning. Det är ett helt litet företag att hålla huset snyggt under regnperioden och våra två hundar gör det inte heller lättare för att det ska vara torrt och se trevligt ut när det kommer gäster och hälsar på. Vi får ofta besök av människor som undrar över komunitetslivet. Det är ett ovanligt sätt att leva ut kristendomen på och många är nyfikna på hur dominikaner och svenskar faktiskt lever och bor tillsammans.

I köket håller systrarna på att göra en speciell dominikansk soppa — enligt mitt förmenande något av det godaste som finns.

Marcia har gjort sig illa i benet och sitter och övervakar hushållsbestyren, Olympia från landet där vi bodde förut har också anlänt och sitter nu och skalar rotfrukter och grönsaker. David krat-
tar ute i trädgården och snyggar till utanför huset.

EN TRAPPA UPP sitter skolbarnen förväntansfulla i sina bänkar och tittar på tavlan där deras lärare har ritat ett pittoreskt hus med människor och djur utanför. Lorenzo, som är lärare i den ena klassen kom till komuniteten ett par veckor före skolstarten. Lorenzo har verkligen upplevt en radikal förändring. Sedan tidigare kände han till några av de svenska syskonen och kom för att be storfamiljen ta hand om sin son.

Efterhand kom han tillbaka och hälsade på några gånger och en kväll kom han till mötet, fast besluten att följa Jesus och lämna sitt gamla liv med droger, stölder och allt vad det medför för att tillsammans med syskonen i komuniteten leva ett nytt liv. Jesus kan verkligen förvandla...

Vi har två skolsalar där vi förnärvarande kan ta emot mellan 40-50 elever. Som ytterligare lärare finns José och David, två unga bröder i komuniteten. José studerar på eftermiddagarna och under förmiddagarna har han ansvar för en klass i vårt alfabetiseringsprojekt. Det är fascinerande att se det fungera på detta sätt och vi är glada för de dominikanska ungdomar som är villiga att ställa upp på detta sätt. Vi är stolta över dom och hoppas att Gud ska bevara dom och hjälpa dom i fortsättningen.

Ibland verkar det så oansenligt men när man ser ungdomarna och börjar ana vilka perspektiv det öppnar blir man helt förkrossad. Det är naturligtvis på sin plats att nämna att Solveig och Viveca har hand om slöjd och olika slags handarbeten. Viveca hade med sig en symaskin från Sverige och ska börja med att lära flickorna sy.

Vi kan inte låta bli att nämna Soheidy komunitetens lilla solstråle och busfrö. Sju år gammal är hon och kom till komuniteten då ingen ville ha hand om henne. Nu har Soheidy bott i komuniteten i flera månader och hunnit förvandlas till en mjuk och varm flickunge helt skild från den hårda och tuffa flicka hon tvingades vara för att överleva på gatan.

Vi har fått tillökning i storfamiljen. En pytteliten flicka som fått namnet Sara. Mor och barn mår bra, och det har varit en mindre folkvandring hit med anledning av den stora tilldragelsen.

Modern blev frälst för ungefär ett halvår sedan och flyttade då in i komuniteten. Hennes förvandling efter frälsningsupplevelsen är faktiskt ett väldigt vittnesbörd för grannarna.

STINA FRIDOLFSSON som varit här ungefär ett år denna gång har rest till Sverige för en tids välbehövlig vila. Det har

varit en påfrestande period, framförallt med kampen för de fångar som suttit 11 år i fängelse utan rättegång. Stina har som få andra kommit att få en inblick i hur det fungerar i rättsmaskineriet.

Men *Arne Imsens* envisa kamp resulterade till sist i att det blev en rättegång. Domen har överklagats och ny rättegång blir strax före jul — förhoppningsvis när det här brevet dimper ner i din brevlåda.

Vi har fin kontakt med grannarna och det är roligt att leva så nära människorna här — även om det naturligtvis kan ha sina sidor. Som svensk kanske man ibland måste dra sig undan det alltför intensiva livet och få vila lite från alla intryck och impulser som möter överallt. Bara musiken kan

bli irriterande — högsta volym på bussar, bilar och i affärer.

NÄR NI FÅR BREVET har *Claes* och *Siri Mård* med *Kirssi* tillsammans med *Gitte* och *Tommy Jacobsson* med lille *Dennis* kommit till oss. Arbetet växer och är i behov av människor som är redo att gå in i uppgifterna som väntar.

Vi vill gärna ge en hälsning i god tid före jul. Samtidigt vill vi tacka för all kärlek och omtanke som visats oss. Det känns ansvarsfullt att förvalta vad vi fått — både av medel och människor som kommit till oss. Vi värdar om förbön, först och främst.

Har ni sedan möjlighet att göra något mera är vi givetvis glada för det. Vi skulle gärna vilja ge parasitmedel till barnen, vitaminer och järn till blivande mammor kanske också ha en liten extra fest för barnen inför julen. Det är något av de konkreta uppgifterna vi närmast tänker på just nu.

När det gäller skolmaterial har vi faktiskt fått en del skolböcker och annat material från utbildningsdepartementet. Men som du förstår finns det stora behov och även möjligheter att med lite resurser kunna göra ganska omfattande insatser.

Kära vänner, ta emot denna hälsning från oss och Gud välsigne dig och tack för de insatser du gjort och framdeles vill göra.

MARANATAHÄLSNINGAR med

Ulla Wästholm Viveca Jellke Solveig Skogsjö

ARNE IMSEN:

FÖRFÖREELSE och FÖRFÖLJELSE

NYA ANDLIGA VÄCKELSERÖRELSER uppfattas av sina föregångare såsom ett hot och svartmålas, bagatelliseras och beljugs med hjälp av uppförstora-de begångna eller uppduktade misstag och ofullkomligheter. Det verkar vara en naturlig.

"Den som inte lär av historien kommer att upprepa den", är en vis mans bevingade ord. Exemplet på att så verkligen är fallet är legio. Tesen har sina många illustrationer, och nu senast Livets Ord, som stört det religiösa etablissemangen till den milda grad så förgelseväckande, att profana och religiösa samhällsbevarande krafter har ryckt ut för att sätta stopp för dess fortsatta irriterande framfart.

Över tusen pingstpredikanter på rikskonferens i huvudstaden fann det sökta tillfället för en samlad motattack. Tillställningen är bedrövlig, men helt i nivå med det taktiska krigsspel som kallas kringgående rörelse, för att komma undan en konfrontation med alltför stor mansspillan.

Den predikantkår som varit med om att torpedera de grundläggande fundament, som en gång gav pingstväckelsen legitimitet och identitet, och som nu allra bäst med karismatiska förevändningar och bortförklaringar eku-meniserar ihop sig med hela kristenheten, inklusive katolska kyrkan, tar nu i sin rikskonferens god tid på sig för att läxa upp Livets Ord kollektivt, och för-

söker doktrinärt skalpera dess försörjningsteologi med att förfäktat att Livets Ord har lanserat en ny och främmande kristusgestalt. Som om inte pingströrelsen gjort samma sak långt tidigare!

TIDNINGEN DAGEN, har med sin kyrkopolitiska belastning en skrämmande historia. Östermalms Fria Församling, femtiotalets förnyelseväckelse, Maranataväckelsen och Livets Ord, som tidigare med smicker och skönmålningar, eller hot och svartmålningar i sitt självpåtaga förmyndarskap har försökt mästra och styra med en urvalsprincip som berett skaror av enkla bröder och systrar svåra lidanden, inte minst på grund av en manipulerad läsekrets.

Det är helt uppenbart för var och en som vill se det, att den dagstidning som så anspråksfullt ger sig ut för att vara väckelsekristendomens speciella apologet i svensk dagspress, har tagit som sin främsta uppgift att fungera som pingströrelsens och statskyrkans speciella fadderorgan. Med pressetiska mått utan minusvärden mäts båda volymiöst i tidningens spalter. Måttet med minusvärden är reserverat för oetablerade och publikt ofarliga personer och opinioner. För övrigt ingår också i policyn *servil dialog med katolska kyrkan, magistral polemik mot Livets Ord,*

bojkott och desinformation om Maranata samt arrogans, misskrediteringar och hets mot företeelser av exempelvis Christ is the Answers karaktär.

Till detta kommer nyhetssidornas populism och annonssidornas ohämmade materialism med dess vågade reklam, vilket utan uns av trovärdiga motargument med kraft demonstrerar tidningens totala fiasko, då det gäller att förverkliga egna paroller och intentioner. Under vår historia har det med täta intervaller konfirmerats, att tidningens vilja är att *behärska* väckelsekristendomen och inte att *betjäna* den, och bör därför behandlas därefter.

Dagen, Svenska Journalen och Expressen har en pressetisk frändskap, som har sin förklaring i chefsredaktörernas andedop och gemensamma ursprung. Personcirkulationen mellan redaktionerna ger sitt belägg för iakttagelsen att olikheterna handlar mer om gradskillnad än väsensskillnad.

Den kristna rikstidningen fann det exempelvis opportunt att trots sin mångåriga bojkott mot publiceringen av små betalda mötesannonser från Maranataförsamlingen, under flera dagar kollegialt införa en flerspaltig och hög annons i gul färg på bästa plats om Expressens sexsidiga nekrolog över Arne Imsen och Maranata; ett älsklingstema för redaktionell behandling och repris i kampen mot en väckelsekristendom utan statussymboler

Midnattsropet

Omslagsbild

Foto: Per-Arne Imsen

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/235 230.

Utkommer med 12 nr om året.

Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8.

Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-.

Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1986

saxat ur

DAGEN

Beträffande drycker har vi naturligtvis även alkoholfria alternativ.

Ring om dina festplaner

Vi ordnar det mesta

tryck **Hotell**

FÖR DEJ!

**V65 • TIPS • TIDNINGAR • TOBAK
• LOTTER • VIDEO**

Många tidningar får en stor del av sin inkomst av biograf-, teater-, nöjes- och idrottsannonser. En del tar t o m in annonser med pornografiskt innehåll. Dagen som är det kristna språkröret säger självklart nej till sådan annonsering liksom vi all-

tid avböjt sprit- öl- och tobaksreklam. I stället vänder sig Dagen till den kristna sektorn och har som bekant en betydande volym innehållande annonser av möten och gudstjänster.

Sverre Larsson

SÅ SKA VI SE UT

4 sidor om vinter- och vårmödet

Den gångna sommarens färgkaskad är borta. Nu är det svart och vitt som gäller, i höst och vinter. Luleå med någon glad...

I den här branschen
lockas man att be, säger
Freddy Lindfors, tränare i
framgångsrika Luleå
Hockey och känd profil i
Luleå.

Sedan han började som
tränare i Luleå för fyra år
sedan har laget lyckats ta
sig upp till toppen av elitse-
rien, så nog lockas man att
tro att de "Lindforska" bö-
na har gett resultat.

Du kan bara vinna
— aldrig förlora!

Glädjespridare
som håller igång

Han är jazzmusiker, nöjespappa, sångledare och solist i Smyrnaförsamlingen, stjärnförsäljare inom glas- och porslinsbranschen. Ja, listan kan göras lång.

Vinstspar
Föreningsbanken

Miljonkonto

Kärlek, sex, intriger
Ayla levde för 35 000 år sen men är ändå en av oss. Du känner med henne när hon suggs upp av en ny kärlek. Hennes lust, vilshenhet och smärta. Du lever med i hennes besvikelser och vrede mot medmänniskors intrigspel. Kvinnans känsloliv är detsamma som vår. Avlas tid.

"Församlingen

måste lära

av idrotts-

rörelsen"

VINNARKONTOT!
56 000 vinster varje månad på
VINNARKONTOT
med 3st MILJONVINSTER
Varje månad du har insatsen kvar
— varannan vinner —

■ FÖDELSEDAGSVINSTER
ER 16 datum per månad

VINSTER 10 eller 100 gånger
pengarna på kontot

Så nu har vi börjat leva nästan som i "i vår ungdoms dar" och har fått både tid och råd att ägna oss åt våra intressen för bland annat film och teater.

BRA RÄNTA

till Dig själv
och

**VÄRDEFULL AVKASTNING
TILL MISSION**

**DET GER DINA PENGAR
PÅ ETT KONTO I SAMSPAR**

eller försvarsmöjligheter.

Samarbetet fick inte störas och gav dessutom ett betydande tillskott i kassan. Några etiska reservationer för publiceringen fanns inte. Reaktionen kom nedifrån många sårade prenumeranter. För att avleda stormen fick den ett genmäle, som förklarade och försvarade tidningens smutsiga policy hos den vinjettdeklarerade enda kristna dagstidning, allt mer språkrör och forum för etablerade villfarelser ur motstridiga katolska och protestantiska traditioner.

Den tidning som framälskar närmanden till katolicism och statskyrka krystar allt oftare parodiskt fram sina kval och bekymmer för Livets Ord, och finner det angeläget att dissikera dess teologi, verksamhetsmetoder och ekonomiska system, men känner sig aldrig på minsta sätt besvårad av den bjälke den bär i sina ljusskygga ögon på chefredaktörsnivå.

Nu är det åter dags att gripa till det speciella pressmåtten med enbart minusvärden. På en hel kultursida breder en professor emeritus kritiskt ut sig i tidningen och karikerar sönder i stort sett allt det han fördomsfullt har lyssnat på då han vaskat fram det mest agitatoriska och förment samfundsfientliga ur sitt kassetarkiv och retat upp sig tillräckligt för ett motangrepp. Förkastelsedomen blir total och kategorisk och får sin helt speciella dramatik i professors emotionella uppfordran till andra kolleger och trosfränder att solidariskt ta till orda, eftersom det nu måste anses vara brottsligt att tiga... Som om det inte skulle vara minst lika brottsligt att tiga om katolska kyrkans och statskyrkans irrläror.

När kände sig professorn störd och uppfordrad till indignerad motattack mot den pågående katoliseringssprocessen i hela kristenheten. Med karismatiska attribut och enhetsutopier försöker man svärma ihop olika kristna fraktioner för att täcka alla reträtter och dölja armodet.

DEN APOSTROFERADE tidningens värderingar på ledar-, kultur-, debatt-, insändar- och annonssidor är fjäskiga, mångspråkiga och motsägelsefulla, en hållningslös babelsprodukt som trots språkförbistring fräckt, förljuget och inbilskt tilldelar sig själv rollen som "väckelsefolkets röst i svensk dagspress".

Till största delen finansierad med många mutmiljoner i statsbidrag samt genom text- och annonsreklam för penningspel, tips, porr, tobak, alkohol, mode, dans, film, teater och tävlingsidrott i sporadiska eller återkommande variationer och versioner propagerar den utan självkritik för sin enorma betydelse som kristen opinionsbildare i samhället.

forts. sid. 19

Jag måste få dela med mig en underbar sak till dig. Det är några nyckelser i Joh. 3:29-34 *Brudgum är den som har bruden; men brudgummens vän, som står där och hör honom, han gläder sig storligen åt brudgummens röst. Den glädjen är mig nu given i fullt mått.*

Det är såsom sig bör, att han växer till och att jag förminskas.

Den som kommer ovanifrån, han är över alla; den som är från jorden, han är av jorden, och av jorden talar han. Ja, den som kommer från himmelen, han är över alla, och vad han har sett och hört, det vittnar han om; och likväl tager ingen emot hans vittnesbörd, så bekräftar han därmed, att Gud är sannfärdig. Ty den som Gud har sänt, han talar Guds ord; Gud giver nämligen icke Anden efter mått.

Johannes levde ju i en svår tid. Människan var väldigt blasé, det var egentligen inte mycket som kunde gripa tag i henne. Likriktningen var uppenbar. Det religiösa livet vankade sin vanliga lunk. Prästerna gick till sina synagogor som vanligt och man tillbad på det traditionella sättet, som man alltid hade gjort.

Men så, helt plötsligt, fick man höra någonting. Ett rop. Ett rop som tränger igenom, som gjorde att människorna studsade till, hoppade upp och lyssnade. Vad var det för rop? Jo, det gällde ju det som Gud hade lovat. *Bereden väg för Herren, berg sjunken djup stå opp. Han kommer, han som fjärran var sedd av fädrens hopp.*

Johannes hade fått se något, som gjorde att han kunde skilja sig från massans inflytande. Han åt gräshoppor och vildhonung och bar en mantel av kamelhår.

Vad handlar det egentligen om? Vad är det som sker där utanför i öknen? Jo, det sker en förberedelse. En man är sänd av Gud och nu står han där. Han har fått se något förunderligt och det är just detta: Bered väg för

Bereden väg

Herren, bana väg för Messias.

Denna övertygelse gjorde att han kunde ta ställning emot den likriktande strömmen som människorna sögs med i. Han ägde det inneboende gudslivet. Därför kunde han också fröjda sig. "Den glädjen", säger han, "är mig nu given i fullt mått." Det här talar om visshet, verklig övertygelse om att han kommer. Han kommer! Därför säger han "Välsignad vare han som kommer i Herrens namn." Här har vi det profetiska ordets fullbordan. Problemet var nämligen, då liksom nu, att människor dök upp på scenen utan att vara det budskap man sade sig representera.

Men så trädde Johannes upp och det blev som han sade. Ordet blir kött. Där har vi kännetecknet på att han var sänd av Gud.

I vår tid har man inget verkligt att leva för, att engagera sig i. Man flyter bara med strömmen. Man har ingenting att gripa tag i, som gör att livet får en verklig innebörd. Materialismen och utbildningsväsendet tex kan inte hjälpa människan, utan gör henne istället trött, livstrött. Hon grips av livsleda. Den myckna kunskapen gör människan trög och så småningom blir hon vilseledd och bortförd. Det säger Guds Ord.

Så kommer Herren och utväljer en man. Han reser honom upp mitt i ödemarken och låter honom vara där. Han får bli en pil, som kommer flygande rakt

för Herren!

Text: FOLKE JACOBSSON

Redan på apostlarnas tid förekom dessa farliga gestalter, som trädde upp, inte i Herrens namn utan i sina egna. Ingen enda av Jesu sändebud har kommit i sitt eget namn, utan de har varit drivna av den helige Ande. Inte ens vår frälsare kom i sitt eget namn. Allt han gjorde var Guds vilja uppenbarad i hans liv, påpekar FOLKE JACOBSSON i detta väckelserop.

in och bryter trenden. Jag tror att det är till sådana här brinnande pilar som Gud vill göra dig och mig i den här tiden. Brinnande pilar med det oerhörda uppfodrande budskapet, att Herren står för dörren! "Bered dig att möta Gud! Han kommer!"

Vi vet att budskapet nu har ljudit i ganska många år i vårt land, det är framfört av den helige Ande. Jag upplever att det ljuder, och detta klara budskap innebär att du och jag inte behöver bli lurade utav vår tids stora rörelser, fredsrörelsen, t ex.

Gud vill smörja oss in i sin tjänst, så att vi kan stå för honom i avslutningen på denna tidsålder. Uppleva den fullkomliga glädjen och kärleken, som driver ut all räddhåga och som gör att vi kan stå ensamma med Herren mitt i en öken. Jesus Kristus vill fylla tomrummet till bredden, så att vår ande inte förtorkar och blir mindre och mindre. Ty var och en som i ödmjukhet tar emot hans ord utan att diskutera och erkänner sin verkliga situation inför honom upprättar han. Då får vi se att en ström går fram, som ger glädje och frid, som övergår allt vårt förstånd.

Jag tycker att vi är så tröga, när det gäller att lova Gud. Hur har det blivit? Vi tittar uppåt och nedåt istället för att öppna munnen och prisa Gud i församlingen. Han är ju här genom Ordets förkunnelse och genom den helige Ande. Här har vi det vi behöver för hela vår varelse och när Jesus kommer igen, då får vi vara med, vi är förberedda, vältande, därför att han har gett oss olja. För oss kom-

mer han inte som en tjuv. Vi vet inte timmen eller sekunden. Men vi är lika flyttfåglarna. Vi upplever att det sker snart. Nu kommer han snart! Trycket, kölden och mörkret blir allt intensivare och så går vi rakt in i himlen och möter Jesus Kristus i ett ögonblick, i ett enda nu. Det här är inga överord. Guds Ord säger detta.

Johannes såg. Rätt vad det var, så stod Jesus där. "Se Guds lamm! Se, där är han." Ser du honom? Ser du att hans ankomst är nära? Att han står för dörren? Hör du inte hur han klappar och vill komma in? Hör du inte hur han vill ha hela din längtan, din håg och din vilja? Ge honom chansen, överlämna dig åt honom och bli en hel människa! Du får vara med vid fronten och kämpa för Jesus Kristus. Han vill möta dig du unga människa, och du äldre. Han vill möta oss allesammans, så att vi på nytt och på nytt kan gå ett steg framåt, för snart kommer han som komma skall. Ära vare Gud!

När man talar om Jesu tillkommelse knyter det sig både här och där. Men det normala är att en levande kristen väntar och när han hör budskapet, då spritter det till i livsanden.

Mitt i uppfyllelsen av den helige Ande, kunde Johannes i ödmjukhet ropa ut, att "den som kommer efter mig, han är större än jag". Hör du tonen! Detta är deklarationen som innebär att han verkligen är budskapet. Gud vill att vi ska vara det vi säger. Då upplever människor att vi har med Jesus Kristus och honom allena att göra.

Många antikrister har uppstått och vad har de gjort? Vad är deras kännetecknande drag? Jo, man har kommit i sitt eget namn. Man har lockat människor och fått en hop omkring sig, en skara av olika storlek. Men se hur de slutade sitt liv; De dog oftast en för tidig död, mördade eller utsatta för trakasserier och mordkomplotter. Resultatet blev förvirring, splittring och upplösning av hela deras verksamhet.

Redan på apostlarnas tid förekom dessa farliga gestalter, som trädde upp, inte i Herrens namn utan i sina egna. Ingen enda av Jesu sändebud har kommit i sitt eget namn, utan de har varit drivna av den helige Ande. Inte ens vår frälsare kom i sitt eget namn, utan han kom i Faderns namn. Allt vad han gjorde var Guds vilja, uppenbarad i hans liv. Skaparen själv fick äran och det ska vi ta fasta på. Vi ska verkligen se till att vi inte ger någon människa ära. När man i apostlagärningarna vid ett tillfälle trodde att gudar stigit ned i människogestalt, rev apostlarna sönder sina kläder och bedyrade att de var vanliga människor, sända av Gud.

Vad som än händer så är verket Guds, från början och till slut. Den som blir störst i Guds rike måste först bli den minste, för att kunna tjäna alla de övriga. Tjänarna och tjänarinna är det, som har blivit lovade särskild kraft i den yttersta tiden. Du får heta vad som helst, men du kan aldrig bli större än Herrens tjänare. Tänk, om vi kunde lära av det här! Det skulle hjälpa oss på vandrigen. Vi behöver inte se på människor, utan får ha vår förankring i den uppenbarelse som vi har fått från Gud, genom de män han har sändt.

Gud välsigne oss allesammans. Träng dig närmre Jesus. Sök honom idag!

SAJA

i gra-

7. i leva,

fasthet

a mig,
vi då

us.

de, att
konkaka
åster på
tillfrisk-

»Vad för
lärpå att
HERRENS

it

Babel.

nde Mero-
adans son,
brev och
och han
hade varit
ställd.
32:23, 31.
de sig över
visade dem
silver och
ide kryddor
for och hela
lt vad som
amrar. Intet
eller eljest
i icke visade

Jesaja kom
och sade till
a dessa män
hava de kom-
skia svarade:
till mig ifrån
Babel.»
re: »Vad hava
?» Hiskia sva-

JESAJA

907

Jes. 39:5—40:13

rade: »Allt som är i mitt hus
hava de sett: intet finnes i mina
skattkammrar, som jag icke har
visat dem.»

5. Då sade Jesaja till Hiskia:
»Hör HERREN Sebaots ord:

6. Se, dagar skola komma, då
allt som finnes i ditt hus och
som dina fäder hava samlat ända
till denna dag skall föras bort
till Babel; intet skall bli kvar,
säger HERREN.

7. Och söner till dig, de som
skola utgå av dig och som du
skall föda, dem skall man taga,
och de skola bli hovtjänare i
den babyloniske konungens pa-
lats.»

8. Hiskia sade till Jesaja:
»Gott är det HERRENS ord, som
du har talat.» Och han sade ytter-
ligare: »Frid och trygghet skola
ju få råda i min tid.»

40 Kapitlet

Trösteord till Guds folk. HERRENS
storhet och makt.

Trösten, trösten mitt folk,
säger eder Gud. Jes. 35:3 f.

2. Talen ljuvligt till Jerusa-
lem

och prediken för det,
att dess vederböda är slut,
att dess missgärning är för-
sonad

och att det har fått dubbelt igen
av HERRENS hand
för alla sina synder.

3. Hör, man ropar:
»Bereden väg
för HERREN i öknen,
banan på hedmarken

en jämn väg för vår Gud,
Bar. 5:7 f. Matt. 3:3. Mark. 1:3. Luk. 1:76.
3:4. Joh. 1:23.

4. Alla dalar skola höjas
och alla berg och höjder sänkas;
vad ojämnt är skall jämnas,
och vad oländigt är skall bli
slät mark.

5. HERRENS härlighet skall var-
da uppenbarad,
och allt kött skall tillsammans
se den.

Ty så har HERRENS mun talat.»

6. Hör, någon talar: »Predi-
ka!»,
och en annan svarar: »Vad skall
jag predika?»

»Allt kött är gräs
och all dess härlighet såsom ett
blomster på marken.

Job 14:2. Ps. 90:5 f. 102:12 f. 103:15.
Syr. 14:18 f. 1 Petr. 1:24 f. Jak. 1:10 f.

7. Gräset torkar bort,
blomstret förvisnar,
när HERRENS andedräkt
blåser därpå.

Ja, folket är gräs!
8. Gräset torkar bort,
blomstret förvisnar,
men vår Guds ord
förbliver evinnerligen.»

Ps. 119:89. Matt. 5:18, 24:35.
Luk. 16:17, 21:33.

9. Stig upp på ett högt berg,
Sion, du glädjens budbära-
rinna;

häv upp din röst med kraft,
Jerusalem, du glädjens bud-
bärrinna;

häv upp den utan fruktan,
säg till Juda städer:
»Se, där är eder Gud!»

10. Ja, Herren, HERREN kom-
mer
med väldighet,
och hans arm visar sin makt.

Se, han har med sig sin lön,
och hans segerbyte går fram-
för honom.

11. Han för sin hjord i bet så-
som en herde,
han samlar lammen i sin famn
och bär dem i sitt sköte,
och sakta för han moder
fären fram.

Ps. 23:1 f. 80:2. Hes. 34:11, 23, 37:24.
Mik. 7:14. Joh. 10:11, 14.

12. Vem är det, som mäter upp
havens vatten i sin hand
och märker ut himmelens vidd
med sina utspända fing-
rar?

Vem mäter upp stoftet på jorden
med ett tredingsmått?
Vem väger bergen på en våg
och höjderna på en viktskål?

Job 38:5. Ords. 30:4. Jes. 48:13. Syr. 1:2

13. Vem kan utranssaka HER-
RENS Ande,

VAD SKALL JAG PRE- DIKA?

Det finns en förunderlig
missionsbefallning i Je-
sajas 40:e kapitel, som,
mitt i sin fruktansvärda
kulturpessimism ger
en befriande koncen-
tration på det enda
nödvändiga.

Text: STINA FRIDOLFFSSON

V arje sats i detta för-
underliga adverts-
budskap är egentli-
gen en triumferande predi-
kan, som profetiskt inskrä-
per det glada budskapet —
evangelium. Men vad som
på ett speciellt sätt har
fångat mig, är ordern att pre-
dika, och de detaljerade rikt-
linjerna för förkunnaren i
hans uppgift som härold. På
frågan: »Vad skall jag predi-
ka?» manas han att frambä-
ra det budskap som faktiskt
till stor del kännetecknar
den bibelbok som bär nam-
net Predikaren.

Påminnelsen om allt köts
förgänglighet. Allt kött är
gräs, och all dess härlighet
såsom ett blomster på mar-
ken. Gräset torkar bort —
och sedan ett förtydligande,
så att ingen ska sväva i tvi-

velsmål om vad denna bild
vill säga: Folket är gräs. Pre-
dikarens uppgift är alltså att
påminna människan om att
hon är förgänglig och brist-
fällig. Att det räcker med en
vindpust för att hon ska
vissna bort. Det är det förs-
ta.

S å kommer det: men
vår Guds Ord förbli-
ver evinnerligen. Det
citerade avsnittet började
med uppmaningen Bereden
väg för Herren, med en un-
derbar beskrivning om vad
som skall ske när denne
Herre kommer: Alla dalar
skola höjas och alla berg
och höjder sänkas. Vi anar
rättfärdighetens konungs
underbara regim. Men hur
när man dit? Hur bereder
man väg för honom? Och

där kommer Johannesväc-
kelsen in.

Bättringsroparen, som in-
te drog sig för att kalla den
religiösa gräddan »I huggor-
mars avföda», och väckte
människorna med profetiskt
tal om förestående dom:
»Redan är yxan satt till ro-
ten på trädet; så bliver då
vart träd som icke bär god
frukt avhugget och kastat i
elden.» Denna frispråkiga
predikan ledde honom så
småningom till fängelse och
död. Men många lyssnade i
ödmjukhet, och förstod att
detta var evangelium: »Gö-
ren bättring, ty himmelriket
är nära!» De kom ut till Jo-
hannes, där han stod i sin
underliga, torftiga klädsel i
öknen, och lät döpa sig av
honom i floden Jordan, och
bekände därvid sina synder.

Åter möter vi Herrns vitt-

nen, som i elfte kapitlet av
bibelns sista bok ställs fram
till beskådande. Det talas
om deras klädsel. De är hölj-
da i säcktyg. Men det cite-
ras inte alls något av vad de
säger. Det betonas dock att
de till fullo frambär sitt vitt-
nesbörd. Och sedan blir de
dödade av vilddjuret som
stiger upp ur avgrunden.

Och fastän det inte står
vad de sagt i sin förkunnelse,
kan vi ana något. För det
berättas om hur jordens in-
byggare efter deras martyri-
um ska glädjas över vad
som har vederfarits dem —
de ska fröjda sig och sända
varandra gåvor: »ty dessa
profeter hade varit en plåga
för jordens inbyggare.» En
plåga för jordens inbyggare!
Vad är plågsamt, om inte
förkunnelsen att allt kött är
gräs! Att Gud förkastar alla

våra ansträngningar. Att när vi lyckats som bäst, andas han på fågningen, och den vissnar bort.

Predikarens uppgift är att frambära detta budskap. Och vi vet att det inte kan födas andligt liv utan predikan, eftersom Ordet lär att tron kommer av predikan. I Rom. 10:14-17 läser vi: *Men huru skulle de kunna åkalla den som de icke hava kommit till tro på? Och huru skulle de kunna tro den som de icke hava hört? Och huru skulle de kunna höra, om ingen predikade? Och huru skulle predikare kunna komma, om de icke bleve sända? Så är ock skrivet: "Huru ljuvliga äro icke fotstegen av de män som frambära gott budskap!" Dock, icke alla hava blivit evangelium lydiga. Esaias säger ju: "Herre, vem trodde vad som predikades för oss?" Alltså kommer tron av predikan, men predikan i kraft av Kristi ord.*

Vi har fått lära oss definitionen på evangelium: Ett glatt budskap. Och vi bär då gärna fram det positiva: "Se Guds Lamm, som borttager världens synd!" Men vi glömmer villkoren för individen att kunna ta emot detta Guds Lamm till frälsning: "Herren är nära dem som hava ett förkrossat hjärta och frälsar dem som hava en bedrövd ande. (Ps. 34:19) Han delar inte plats med de gudar vi i hemlighet omhuldar och förtröstar på. Det måste beredas rum för honom i varje hjärta genom Ordets predikan — det ord som sönderkrossar klipp-hårda hjärtan, så att de genom Herrens nyskapelse sedan kan bli en boning för honom.

En sådan förkunnelse kan aldrig uppfattas som något annat än plåga och irritation för jordens inbyggare, som med all sin livskraft bygger på Babels torn. Och de sändebud från Herren, som med sitt liv utgör ett vittnesbörd om tidens korthet, men också att Herrens Ord förbliver evinnerligen, de får lida förföljelse. De har heller aldrig fått löfte om någon annan lott i denna världen.

Att predika ett budskap som kan föda tro, kräver en kraftgärning från höjden. Jesus ställde faktiskt frågan: Männe Människosonen ska finna tro när han kommer åter till jorden? Svaret på den frågan beror av dig och mig. Gud kan inte skicka änglar att predika. Han har gjort sig beroende av återlösta människor som vittnen. Hur ska människor kunna åkalla den de inte har kommit till tro på? Och hur ska de kunna tro den de inte har hört? Och hur ska de kunna höra, om ingen predikar?

Efter dessa logiska slutledningsfrågor, följer en anvisning: Alltså kommer tron av predikan, men predikan i kraft av Kristi ord. Hur ska jag kunna predika så att människor får tro? Jo, predikan kommer i kraft av Kristi ord. Och ordet möter i Kristi proklamation och befullmäktigande till den lilla gruppen lärjungar som var närvarande då han lyftes bort från jorden efter fullgjort värv: "Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände." (Matt. 28:18-20)

Predikan är att vara lärjunge och så göra lärjungar. Det är att förkroppsliga Kristus — att vara det inkarnerade budskapet. Jesus Kristus har all makt i himmelen och på jorden. DÄRFÖR kan vi gå ut på hans ord och göra lärjungar. Vi vet konsekvenserna av Ordets predikan. Det må vara lärjungen nog om det går honom som hans mästare. Men han har lovat vara med oss alla dagar intill tidens ände. Därför: Låt oss frimodigt ta emot utkorelsen, och vara ett himmelskt utsäde för att bereda väg och påskynda vår Herres tillkommelse:

"Ropa med full hals, utan återhåll: häv upp din röst såsom en basun och förkunna för mitt folk deras överträdelse; för Jakbos hus deras synder..."

KORTNYTT

□ **Kristna Singel-Träffen i Sydsverige har sett dagens ljus. Det är en kristen motsvarighet till de profana kontaktklubbar som nu växer fram med väldig fart i dessa hjärtlöshetens tider. Genom annonser i pressen har Träffen gett sig tillkänna för kristna som inte vill söka vänskap ute i danslokaler och dylikt.**

Bara genom ett enkelt brev mot en regelbunden avgift kan man nu få kontakt med likasinnade, säger Träffen i ett förklarande utskick. På anmälningsblanketten får man sedan lämna särskild uppgift om man t.ex. är absolutist, rökare, handikappad eller inte intresserad av sex.

Alla påminnes till sist också om att inte glömma bedja om Guds vilja.

*

□ Dags för kristen melodifestival, tycker Dagen och slår till med en nervkittlande tävling som skall pågå december månad ut. Alla får vara med och skriva en låt och sedan rösta på den genom närradion. För att ingen skall kunna säga att det är ett artistjippo får bara en enda sånggrupp framföra alla sångerna.

*

□ **Församlingen har mycket att lära av idrottsrörelsen, säger pingstpastorn i Jokkmokk, Torbjörn Sedin, i en intervju i Dagen. Själv har han som förste pingstpastor i landet gått före genom att åta sig chefskapet för en idrottsklubb. Klubben har tio anställda och två miljoner i omsättning.**

— Vi måste avdramatisera församlingen, säger pingstpastorn och får stöd av äldstebröderna och styrelsen. Här uppe finns ingen annan väg att få kontakt än genom att närma sig samhället.

— Kanske är det tack vare att pastorn är chef som vårt fotbollslag gått raka vägen

upp från femte till tredje division, säger Roger Wie, ledare för fotbollssektionen.

*

□ Fotboll i stället för gudstjänster på söndagar kl 11 blir det om landets präster får som de vill. En Sifoundersökning visar att majoriteten av prästerna i svenska kyrkan kan tänka sig byta gudstjänsttid så att denna inte krockar med olika idrottsevenemang.

— Vi har mycket att lära av idrotten, säger en präst i undersökningen och pekar på den starka sammanhållningen inom idrotten, lojaliteten mot ledningen, kampviljan och uthålligheten.

*

□ **I den här branschen lockas man att be, säger Freddy Lindfors, tränare i framgångsrika Luleå Hockey och känd profil i Luleå till tidningen Dagen.**

— Folk pratar om tur och otur, men ibland tror jag nästan att det är en högre makt som styr, fortsätter Lindfors.

Lindfors tror på Gud och är döpt och konfirmerad, upplyser Dagen om jämte det faktum att sedan Lindfors började som tränare i Luleå för fyra år sedan har laget lyckats ta sig upp till toppen av elitserien.

*

□ För första gången i världshistorien har en påve, Johannes Paulus II, inbjudit alla ledare för kristna kyrkor till gemensam bön. Det skedde i Assissi i Italien och närvarande var sextio representanter för världens största kristna samfund.

Närvarande var också representanter för elva ickekristna religioner, indianska shamaner, bahaier, buddister, judar, jainister, hinduer, muslimer, shintoister, saker, utövare av afrikanska naturreligioner och zoroaster.

Böneämnet som förenade alla var världsfreden.

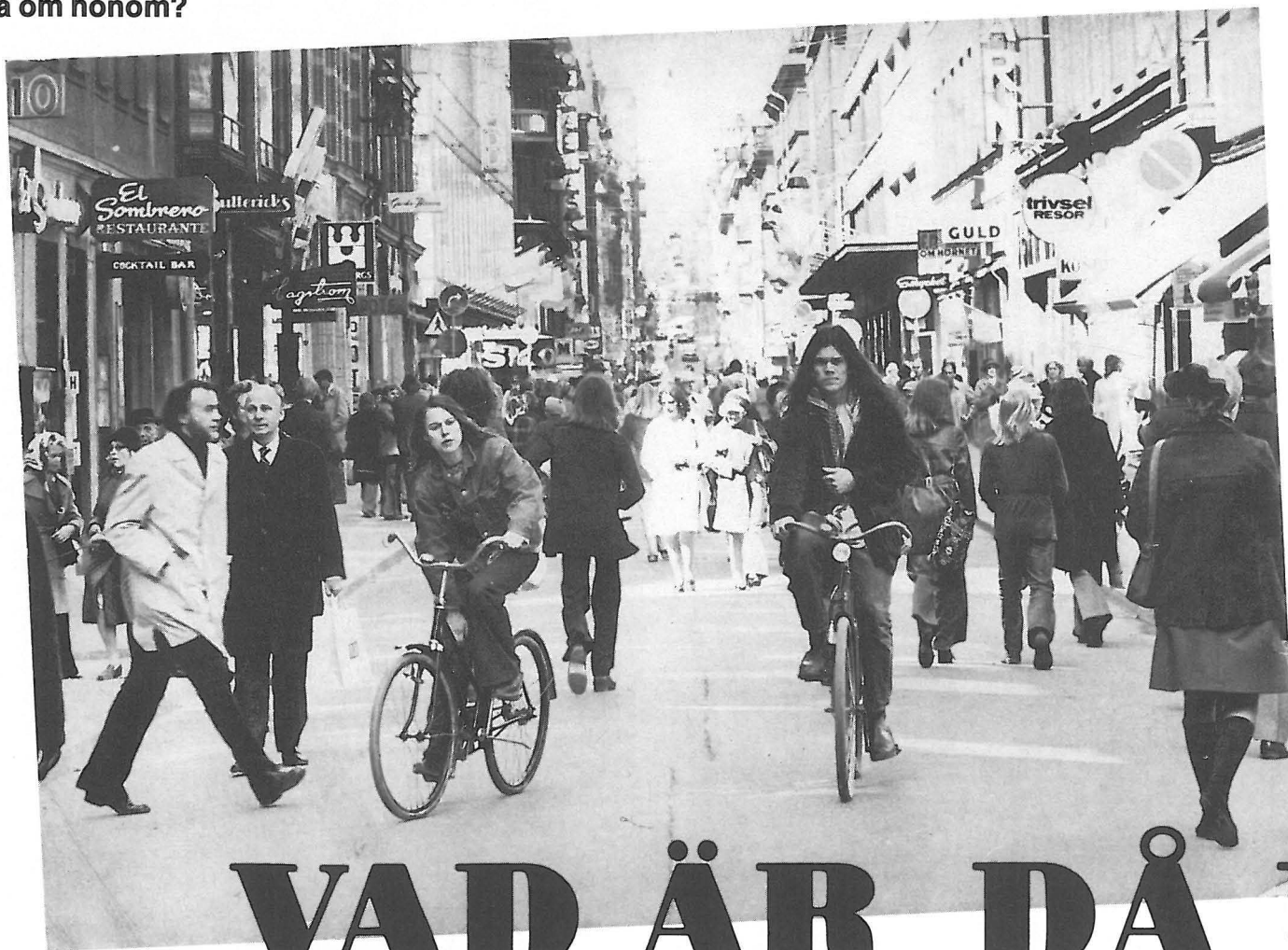
"Herre, vår Herre, huru härligt är icke ditt namn över hela jorden, du som har satt ditt majestät på himmelen!

Av barns och spenabarns mun har du upprättat en makt, för dina ovänners skull, till att nedslå fienden och den hämndgirige.

När jag ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna, som du har berett, vad är då en människa, att du tänker på henne, eller en människoson, att du låter dig vårda om honom?

Dock gjorde du honom nästan till ett gudaväsen; med ära och härlighet krönte du honom. Du satte honom till herre över dina händers verk; allt lade du under hans fötter: får och oxar, alltsammans, så ock vildmarkens djur, fåglarna under himmelen och fiskarna i havet, vad som vandrar havens vägar.

Herre, vår Herre, huru härligt är icke ditt namn över hela jorden!"

VAD ÄR DÅ E

I Psaltaren ställs en fråga som jag skulle vilja skicka vidare. Den var aktuell när den ställdes och den har blivit ännu mer aktuell för oss.

Det är konung David som talar, i den 8:e Psalmen, som getts rubriken: "Gud och människa". Frågan ställs i den femte versen: "Vad är då en människa?" Den här frågan går som ett rop ifrån mänskligheten, även i vår tid. "Vad är då en människa?"

Vårt sätt att svara på den här frågan, kommer att bestämma våra attityder, våra framtidsplaner, våra åsikter och vårt sätt att handla. Så

väsentlig är den faktiskt.

Svaret på frågan; Vad är en människa, kommer givetvis att bestämmas utifrån vem vi frågar. Filosofer ifrån olika skolor kommer att ge sitt svar. Politiker kommer att ge svar utifrån sin politiska övertygelse. Frågar vi antropologer, så får vi andra svar, beroende på vilken ideologi de företräder.

Frågar man svensk skola idag, så ges ett evolutionistiskt svar, där man menar att människan är slutprodukten av en lång, lång, utvecklingskedja. Av en blind slump har hon hamnat på jorden och utvecklats från

lägre former fram till det hon är idag — människa. Det är inget speciellt med henne, hon är ett djur ibland andra djur på jorden. Hennes inre värld, och hennes handlingar kan förklaras utifrån olika fysiska orsaker genom att jämföras med den övriga skapelsen.

Tidlös fråga

Det är det svar som de flesta människor bär på idag. Det är självklart att denna syn kommer att prägla henne och så småningom leda henne in i en meningslös och tom tillvaro. Männi-

skan är inget speciellt, hon lever några år på jorden för att göra det bästa möjliga av tiden innan det är slut.

Den filosofin skapar ett förakt för människolivet, för det som är svagt och har svårt att klara sig. Den har lett fram till abortlagstiftningen och eutanasi-debatten. Man förlorar respekten för människovärdet, och utesluter det faktum att människan är unik och att hon ska göra ränskap för det liv hon fått; inte för människor, men inför den Gud som har skapat henne.

Det är klart att denna syn

på människan leder till att man känner tomhet och meningslöshet: Vad är det för mening med livet?

Livets mening

Den fråga kung David ställde är tidlös, och jag har en känsla av att just den frågan stiger som ett rop ifrån medborgarna i vårt land: "Vad är då en människa?" Inte kan det väl vara så att mitt liv är en serie av meningslösheter, där det handlar om att jag ska hitta på nya sensationer från dag till dag för att få tiden att gå.

"Vad är då en människa?"

Inte kan det väl vara så att jag lever på jorden några korta år under vidriga förhållanden, många besvikelser, många svårigheter där det aldrig blir som jag tänkt mig eller planerat. Fastän människan gör sitt bästa att skapa en god och bra värld och dräglig tillvaro, så blir det ständigt så fel. Men vad är en människa? Är det meningen att jag ska leva några år här nere och försöka göra det så bra som möjligt trots att det ständigt går sönder, och sedan är det slut?

Vad är meningen med livet? Just den här frågan har fokuserats i vår tid; kanske framför allt av yngre människor som aldrig mött evan-

gelium och aldrig fått med sig Guds ord hemifrån. Det är ju i Guds Ord människan sätts in i sitt eviga sammanhang. Det ger henne värde som människa. Ska hon få en sann bild av sig själv, vem hon är, varför hon är här och vart hon är på väg, då måste hon gå till bibeln. Det kan tyckas väldigt gammaldags och torftigt, men ska människan få ett svar som tillfredsställer hennes inre, då måste hon vända sig till Guds Ord. Människan är mer än kött och ben, hon är mer än nerver, muskler och blod. Det finns en osynlig värld, och en ande som Gud

har lagt ner i henne. Denna ande är inte nöjd med filosofiska svar eller olika intellektuella försök att förklara vem hon är och varför hon existerar. Människan kan inte mättas med den njutningsfilosofi vi möter idag; det korta perspektiv som handlar om femtio eller hundra år. Det finns något nedlagt i människan som inte mättas av de moderna svaren som har kommit till för att ge legitimitet åt hennes sätt att leva och priorite-

ra och använda sin tid, sin kropp och sina medel. Det finns något nedlagt i människans inre som inte accepterar denna tillvaro, som säger att det finns något annat. Bibeln talar om att djup ropar till djup. Att människan inte får frid förrän hon finner vila i Gud. Då får hon ro för sin plågade ande och det hon upplever som en olöst fråga. Hon får mättnad då hon accepterar det bibliska svaret om vem hon är.

Gud började

De första satserna i bibeln lyder så här: "I begyn-

nelsern skapade Gud himmel och jord. Det var Gud som började, och han började med att skapa himmel och jord. Universum är verkligen inte tillkommet genom någon slags evolutionism, "Big bang", eller någonting i den stilen. I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. När han hade gjort det, sa han: "Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara oss lika. Så skapade han människan till likhet med sig själv, och där har du svaret på människans ursprung. Det var Gud som skapade, och han satte människan på jorden för att

blir hon fridlös. Istället för att leva i Guds ljus, i Guds närhet och vandra i av Gud förutberedda gärningar, så söker hon att med konstlade medel slå ihjäl tiden. Men Gud har skapat människan till sin avbild, och någonting av gudalikheten finns kvar i henne. Till Honom måste hon återvända för att få svar på vem hon är och få frid, ty det är Han som ger henne värde och mening med livet. Hon måste återvända till Honom, det är oerhört väsentligt. När vi läser den här psalmen av konung David, märker vi hur han står på jorden och blickar ut: "När jag ser

råda över den, och för att leva sitt liv på jorden; inte skild från honom, men i nära gemenskap med honom. Gud lade ned någonting av sig själv i människan och hon blev gudalik. Även om hon här i livet har skilt sig ifrån honom, lever långt borta från honom, så finns ändå något i henne som vittnar om att hon är skapad till Guds avbild. Hon förnimmar det som psalmisten säger; "Allenast i Gud finner min själ sin ro", och utan honom

och tänker på mig? Vi är så små, övergivna och vilsna i ett oblikt universum. Bibeln ställer frågor som är relevanta för människan. Gud har inspirerat bibeln, och han som har skapat människan, vet vilka frågor hon brottas med. Han vet vad hon sysslar med och funderar på. Men han är också den som har berett en väg för henne tillbaka till gemenskap med sig i denna tid och detta år.

Sinnesändring

Det är stort när människan börjar ställa frågor som ger uttryck för en längtan till Gud som skapat henne. Det är inte så att vägen till honom är lång, och svår; människan måste inte följa någon slags nådens ordning med olika krångliga vägar förbi Sinai berg och alla andra stationer man under tidens gång hittat på. Det är något som sker. Bibeln kallar det *omvändelse* och *sinnesändring*. Människan vänder sig bort från det onda hon har sysslat med, och vänder sig med hela sin varelse till honom som har skapat henne. Och då är Frälsaren verkligen inte långt borta.

Bibeln säger om Jesus, att i intet annat namn finnes

Text: KJELL HÄGERMAN

N MÄNNISKA?

gelium och aldrig fått med sig Guds ord hemifrån. Det är ju i Guds Ord människan sätts in i sitt eviga sammanhang. Det ger henne värde som människa. Ska hon få en sann bild av sig själv, vem hon är, varför hon är här och vart hon är på väg, då måste hon gå till bibeln. Det kan tyckas väldigt gammaldags och torftigt, men ska människan få ett svar som tillfredsställer hennes inre, då måste hon vända sig till Guds Ord. Människan är mer än kött och ben, hon är mer än nerver, muskler och blod. Det finns en osynlig värld, och en ande som Gud

nelsen skapade Gud himmel och jord. Det var Gud som började, och han började med att skapa himmel och jord. Universum är verkligen inte tillkommet genom någon slags evolutionism, "Big bang", eller någonting i den stilen. I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. När han hade gjort det, sa han: "Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara oss lika. Så skapade han människan till likhet med sig själv, och där har du svaret på människans ursprung. Det var Gud som skapade, och han satte människan på jorden för att

din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna som du har berett; vad är då en människa att du tänker på henne, eller en människoson att du låter dig vårda om honom?" I detta väldiga perspektiv där människan stannar upp, besinnar sig och förnimmar något av Gud skaparen, då känner hon sig liten. Hon får en känsla av överklighet, främlingskap och vilshenhet, och hon kommer fram till den punkt där hon känner: Gud, mitt i denna väldighet med planetsystem och enorma människoskaror på jorden; kan det vara så att du har tid med mig

frälsning. Utanför honom finns ingen väg tillbaka till Gud, för han beskriver sig själv som vägen, sanningen och livet, och han är nära alla dem som åkallar hans namn. I namnet Jesus finns frälsning, i namnet Jesus finns förlossning. I namnet Jesus finner människan svaret på sina djupa livsfrågor: Var kommer jag ifrån? Varför finns jag till? Vart är jag på väg? Vad är meningen med mitt liv? Jesus är svaret.

Det här kan ju låta väldigt enkelt för människor som är

Vedergäll BABYLON!

För att få sann kunskap och orientering för vandrigen med Jesus, måste vi bestämma kursen och vara beredda att ta de besvärligheter som det innebär att komma fram i en religiös djungel.

Det kan vara väldigt påfrestande, därför att det som är allmänt och erkänt är väldigt svårt att stå emot. Religiösa föreställningar som existerat i århundraden och årtusenden upplevs som heliga. När man rör vid de tingen känner människorna sig sårade och angripna. Då upptäcker man en reaktion som närmast måste botten i besättelse. Det uppstår en fruktansvärd brottningskamp som blir många gånger svårare därför att den har så mycket utav karismatiska och känslomässiga värderingar.

Tänk exempelvis på det religiösa språket. Ta uttrycket: *nåd*. De flesta vet inte vad nåd är för någonting. De använder ordet nåd för allting som har med eftergift och kompromisser att göra.

Ett annat uttryck: *kärlek*. Det finns knappast något uttryck i den kristna vokabulären som är så missbrukat som det ordet. Det beror på att när vi talar om kärlek så utgår vi från våra eller andras erfarenheter och istället för att bli troende så blir vi existensialister.

Abstrakt och konkret

När vi talar i allegoriska, abstrakta former verkar allt så välsignat. Jag har lagt märke till att går jag emot de här företeelserna på det abstrakta planet säger alla vanligtvis: Halleluja, amen. Men om jag konkretiserar och pekar ut saker och ting, händer det någonting i atmosfären. Mina goda vänner blir ilska och tänker onda

tankar. Det beror på att vi har avgudar som vi på ett eller annat sätt tillbeder enskilt eller tillsammans. Säger du någonting som inte passar in i det etablerade religiösa sammanhanget får du fiender.

I Uppb. 18:1 läser vi: *Därefter fick han se en stor och mäktig ängel som kom ner till jorden och han upplyste hela jorden och det utropas; Fallet, fallet är det stora Babylon.*

Här används en tidsform som är mycket intressant, det handlar om något som är avslutat: *Fallet, fallet är det stora Babylon.* Det är slutscenen för Babylons historia. Men strax efter står det: *Gån ut ifrån henne, I mitt folk.*

Om det inte existerar, så finns det väl ingen anledning att utföra en sådan befallning? Detta ger oss besked om en sak: För att vi skall förstå vad Babylon är måste vi ha ett himmelskt ljus. Vi måste ha ett perspektiv så vi inte blir inlåsta i samtiden och bedömer Babylon utifrån vad det är just nu, utan vad det representerar i sitt slutskede. Lyckoprofeterna har sitt budskap om Babylon och drömmar framtidsdrömmar och arbetar målmedvetet för att bygga upp ett jordiskt paradiset för mänskligheten. De drömmar om att bygga sig in i himmelen, ut ur alla de svårigheter och problem som mänskligheten brottas med.

Den profana världens brist måste kompenseras med betydelsefulla injektioner från den här kvinnan som kallas för den stora skökan.

Mångtusenårig process

När vi läser om Babylon i Uppenbarelseboken förstår vi att det inte är något som

har växt fram på kort tid. Det här är avslutningen på en mångtusenårig process. Detta babyloniska välde är uppbyggt av element som alla människor är förtjusta i och längtar efter. Det handlar om politik, religion, konst, ekonomi, hantverk, utbildning, diplomati och olika former av gemenskap som skapar enhet och harmoni bland människor.

Så står det om en ängel som kommer ner från himmelen. Vad sker? Då det babyloniska väldet blir avslöjat störtar det samman. Vet du varför? Det är uppbyggt på lögn. Det behövs bara ett ljus från höjden, så är det avslöjat.

Det babyloniska väldet inkluderar alla former av fallen religiositet och det kan endast avslöjas med himmelskt ljus.

Orsaken till att detta välde kunnat utvecklas relativt ostört är att detta skökövälde har haft som sin speciella uppgift att uttradera all profetia. Det har tagit som sin absolut främsta uppgift att pulverisera och uttradera det profetiska ämbetet. Detta välde har hatat sanna profeter men samtidigt omgett sig med lyckoprofeter som de betalt med höga priser just för att de skall uttala välsignelser över allt det som himmelen förbannar. De har utrotat Herrens profeter och ersatt dem med lyckoprofeter, utrustade för att motsvara människornas förväntningar av religiösa uppenbarelsen.

Heliga gudsmäns blod flyter genom hela historien. De reste sig upp med makt och myndighet utan kompromisser eller inställsamhet, och förkunnade för sin samtid: Så säger Herren. De uppenbarade Guds avsikt och plan med mänskligheten och skapelsen.

Den opportunistiska religiositeten är helt livsfarlig, därför att den ger inte människorna vad dom behöver utan det dom vill ha. Man faller undan för påtryckningar och inbillar sig att bara man ändrar metoder eller former och använder sig av moderna medel ska man vinna framgång. Det här systemet byggs upp genom ständigt nya injektioner och avlägsnar sig från det ursprungligt gudomliga och blir etappvis förvandlat för att slutgiltigt bli demoniskt.

Alla ljumma och förvärldsligade kristna får vara ifred. De är tillräckligt många och representerar ganska stora kollektiv. Alla system, både kommunistiska och kapitalistiska, vill ha religiösa element för att lugna folkmassorna och tillhandahålla ceremonier, festligheter och terapi. Det är många som har fallit för att låta sig formas så att de har blivit folkets språkrör istället för Guds.

I stort sett handlar det om att ha moderna åsikter och vara indignerad och vred, exempelvis mot apartheid i Sydafrika. Aktivitet i Fredsrörelsen och Miljörörelsen är andra engagemang som går hem. Men det finns ingen fred på jorden så länge synden finns där och så länge jorden är i satans våld. Den enda fredsfurst vi känner till, är Herren Jesus Kristus. Det finns massor av människor som väntar att konungen skall komma och inbillar sig att genom evolution och framåtskridande ska jorden beredas att ta emot honom. De tror på det goda i människan och hennes möjligheter att mobilisera de goda krafterna för att besegra det onda och den onde. Här finns teologier i all oändlighet; liberalteologi, feministteologi och befrielsesteologi. Teologier från öst och teologier från väst.

Alltsammans det här ska förenas under en paraplyorganisation. Med i sällskapet kommer också ockulta och spiritualistiska element och andra mer karismatiska med tungomålstal och profetia.

Vi vet var det här slutar och därför ställer vi inte upp utan markerar avstånd och distans.

"Den kamp vi har att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan mot ondskans andemakter i himlarymderna."

Innan vi lärt känna den bakomliggande makten är vi odugliga för striden. Då för vi en endimensionell strid som inte kan sluta annat än i katastrof. Ett ont regemente avlöses av ett ännu ondare.

När det heter dragen ut ifrån henne, så handlar det om att gå ut ifrån någonting som ser imponerande och starkt ut, och som alla folk är berusade utav. Vi lämnar det starkaste den mänskliga historien känner. Men vi vet att den makten och styrkan är skenbar. Snart kommer han som vet sanningen om det här våldet och han ska uppenbara sin dom.

Det som man under årtusenden byggt upp, störtar samman på en dag. *Gån ut ifrån henne och gören eder icke delaktiga i hennes försyndelser.* Vad då? Delaktighet genom närvaro i rummet? Vad kan en

Det räcker inte med att dra ut ifrån skökokyrkan. Vi har inte blivit anmodade lämna Babylon för att skaffa en viloplats. Nej, uppmaningen lyder:

Vedergällan henne!

Den kristna församlingens uppgift är att, om möjligt, plåga ihjäl den sköka. Och hon pinas riktigt ordentligt då sanningen om henne blir uppenbar. När ljuset avslöjar hennes förföljelser, villfarelser, maktmissbruk, förförelser och Kristushat, då plågas hon. Hon har genom sin trolldom förvillat alla folk.

Nu är ingen tid för framgångs- och befrielsesteologier, utan för säck-och-aska-teologi, bot-teologi; iklädd den sanna utrustningen som inte är opportunistisk, men avslöjar hjärtats ställning i säck och aska, ty de trolldomarna måste befrias, ljuder budskapet i denna predikan, som kanske är något märklig för att publiceras i vårt julnummer. Men det är nu mera angeläget än någonsin att tidningen gör skäl för sitt namn: **MIDNATTSROPET!**

levande kristen göra i en så total och korrumpad miljö? Ingenting. Det är meningslöst att komma med några teologier för att reformera Babylon. Man inbillar sig att surdegen ska genomsyra, eller att kryddväxten ska bli det stora träd vars grenar räcka ut över hela världen.

Gå ut ifrån henne!

Det finns ingen teologi som kan åstadkomma sådana förändringar att den sanktioneras från himmelen. Läroarna är nämligen dömda genom sitt eget ursprung och sin oäkthet. Ingenting av det satan presterat genom mänskligheten i tiden eller i världen ska komma in i himmelen. Det ska överlämnas åt elden, och där ska det tillintetgöras. Ingenting av det som i världen betraktas som stort och imponerande ska komma in. Skaran som står därhemma iklädd den vita dräkten, har ingenting med sig från jorden som inte Jesus Kristus har gjort. Allt de representerar har sin upprinnelse i Jesus Kristus. De har inte Jesus som en dekoration. Han är livet.

Det som består när vi lämnat den här tiden; när all ävlan och tävlan har tagit slut; all konkurrens, all kamp, alla rättigheter — vad är det? Det som är fött av Gud, och ingenting annat. Det som är fött av Gud är farligt!

I Upp 13:4 läser vi: *Och de tillbådo draken därför att han hade givit vilddjuret sådan myndighet, de tillbådo och vilddjuret och sade: 'Vem är lik vilddjuret'.* Det finns många stora fenomen i historien, och i den heliga historien har man jämfört profeter med varandra. Man har talat om mäktiga män, om mäktiga ting, och man har sagt: Vem är större än David, vem är större än Saul? Men denna beaktelse i Uppenbarelseboken är inte uttalad av någon mänsklig gestalt; här är det nästan fråga om ett erkännande man endast ger åt en allsmäktig gud.

Den värsta fienden

Vi fruktar kärnvapen som kan hota vår existens och som kan förvandla hela klotet till ett globalt krematorium inom en timme. Det är självklart att vi fruktar med tanke på våra barn och deras framtid. Hotet kommer från laboratorier, där mänsklighetens mest framstående hjärnor och andar samarbetar för att hitta på de kusligaste förstörelsevapen.

Visst känns det otäckt att vi lever i ett sådant tillstånd att vi praktiskt taget när som helst kan vara utrotade, och att hela arten kan försvinna i ett ögonblick. Nu har vi fått veta, sedan något är tillbaka, att det finns andra laboratorier som får sina förutsättningar ur samma källor, samma debetsedlar, samma skatter och anslag; ur samma regeringar. Vi håller på med andra former av möjligheter till utrotning.

Idag spärrar vi upp ögonen och frågar: Vad kommer AIDS ifrån? Det finns en liten möjlighet att sätta stopp för ett kärnvapenkrig. Men försök att sätta stopp för den epidemi som nu sprider sig med en

forts. sid. 30

Vårt Heliga Arv

Religionshistoriskt
bibelstudium
av GUNNO ANDERSSON

Det är väsentligt att vi inte gör de misstag som Luther gjorde. Han körde fram sitt budskap om att man blir rättfärdiggjord genom tron allena. Det var ett falsarium. Det står ingenstans i Guds Ord om tron allena. "Tron allena" står endast i negativ mening i Jakobs brev. "Inte kan väl tron frälsa honom", säger Jakob. Tro utan gärningar är död. Tron ska alltså förkroppsligas, synliggöras, och därför blev den lutherska reformationen bara en viss kosmetisk förändring av det katolska mönstret.

När vi möter Jesus i verksamhet, upptäcker vi ganska snart att han är en man med bestämda åsikter. Han prutar inte heller av på de krav som han ställer på människorna.

Det får till följd att han kommer i konflikt med många av dem. Det finns vissa kategorier som Jesus på ett bönhörligt sätt provocerar. En del har väldigt svårt att förstå den sidan av hans förkunnelse. Och många tiger om den. Istället möter vi i vår tid mer av de frids- och fredsskapande uttalandena, som visserligen har sin plats i evangeliet, men på något vis är överbetonade — i alla fall i västvärlden.

Vi läser i Matt. 10:16-18: *Se, jag sänder eder åstad såsom får mitt in ibland ulvar. Varen fördenskull kloka såsom ormar och menlösa såsom duvor. Tagen eder till vara för människorna; ty de skola draga eder inför domstolar, och i sina synagogor skola de gissla eder; och I skolen föras fram också inför landshövdingar och konungar, för min skull, till ett vittnesbörd för dem och hedningarna.*

Jesus kallar människor ulvar, vargar.

Han skapar här distans mellan sig själv och lärjungarna å ena sidan, och människorna å andra sidan: *...de skola draga eder inför domstolarna, och i sina synagogor skola de gissla eder.* Det finns alltså en motståndare som gör allt för att förstöra och bryta ner.

Vi läser vidare i vers 34: *I skolen icke mena att jag har kommit för att sända frid på jorden. Jag har icke kommit för att sända frid, utan svärd. Ja, jag har kommit för att uppväcka söndring, så att sonen sätter sig upp mot sin fader och dottern mot sin moder och sonhustrun mot sin svärmoder, och envar får sitt eget husfolk till fiender. Den som älskar fader eller moder mer än mig, han är mig icke värdig, och den som älskar son eller dotter mer än mig, han är mig icke värdig; och den som icke tager sitt kors på sig och efterföljer mig, han är mig icke värdig. Den som finner sitt liv, han skall mista det, och den som mister sitt liv, för min skull, han skall finna det.*

Vi tror nästan inte att Jesus har sagt det här, därför att vi har fått en överbeto-

nad förkunnelse om frid och kärlek. Vilka är det då som förkunnar? Oftast är det så att människor får höra budskapet ifrån prästerskapet, som då ger det sin tolkning. Man utgår ifrån att kyrkan är det viktiga och att de som har avvikande uppfattningar är söndrande rörelser ifrån det rätta.

Så här har det varit inom kristenheten under mycket lång period, ända sedan 300-400-talet. Och om vi går ännu ett steg tillbaka till Jesu tid, så ser vi att Jesus hade samma konfrontation med den då etablerade verksamma synagogsförsamlingen. Han mötte Guds egendomsfolk, med dess präster, skriftlärde, fariséer och saduccéer.

Han gick till rätta med, han provocerade och kom i konflikt med de här olika grupperna. Vi möter olika påståenden från Jesus mot sina "fiender": *Ni förstår att göra det yttre av bågaren rent, men in-värtes är ni som vitmenade, vitkalkade gravar, fulla med de dödas ben.*

Skulle någon ge den beskrivningen av dig och mig, skulle vi naturligtvis bli upp-

rörda. Det skulle vara förmätet av någon att säga något liknande. Men Jesus var medveten om vad han gjorde. Han visste nämligen med bestämdhet att de här människorna representerade någonting, som är främmande för Guds Ande och Guds Ord. Därför kunde han inte genom allians, genom ekumeniska omslingrande armar, ta till sig dem, utan måste belysa med Ordet för att visa vad de representerade.

Dessa människor var högt aktade. De utgjorde ju eliten i det judiska samhället, intellektuellt, teologiskt och socialt. Jesus sa om dem att de gärna ville bli hälsade på torgen och av människorna kallas "rabbi". *Ni gör era bönemantlar långa.* På bönemanteln fanns det nämligen en speciell tofs, som man gjorde stor och fin för att visa att man var rik. Bönemanteln var exklusiv, och vittnade om rikedom och status.

Men människorna gick där som får utan herde. Det är Jesu vittnesbörd. Han ömkade sig över dem, eftersom de var så illa medfarna och uppgivna, liksom får som inte hade någon herde.

Tror du att fariséerna och saduccéerna såg folket på samma sätt? Nej, vi känner igen attityden från farisén som bad i templet. Med självsäkerhet och medvetenhet gick han längst fram och började bedja på det typiska sättet. Medveten om att han hade Guds Ord, medveten om att han var en tjänare åt Herren bad han: *Jag tackar dig, Gud, för att jag inte är såsom denne publikan.* Vi tycker det där låter fruktansvärt. Men så var det inte för farisén. Han hade av fri vilja valt att göra det goda, och därför var han rättfärdig, menade han. Han upplevde sin situation som en välsignelse från Gud.

Efterhand försökte man med list gripa Jesus och döda honom. Vilka beslöt det? Jo, fariséerna och de skriftlärd. De hade kommit fram till att Jesus hade blivit för besvärlig. Han skapade oro och oreda i samhället. Han ifrågasatte deras kompetens och ambitioner. Man blev tvungen att ta till list och falska vittnesmål för att på något sätt få in Jesus i ett hörn, och man fick så småningom sin vilja fram. Jesus blev dödad.

Men kampen avslutades ju inte i och med att Jesus dog, utan den kom att fortsätta i den församling som föddes den här stunden. Vi kan påminna oss Petrus ord i Apg. 2: *Låten frälsa eder ifrån detta vrånga släkte.*

Stötestenen

Det verkar inte som om det fanns någon ambition hos församlingen att fjärma sig ifrån det judiska samhället i och för sig. Men just därför att man predikade om

Jesus Kristus, fanns där en stötesten. Det blev konflikt när man talade om honom; att han var död och uppstånden, att han var Messias, den som skulle komma. Det reste sig något inom dessa människor inför det förmätna påståendet, att en människa skulle kunna vara Guds son och att blod måste utgutas för att förlåtelse skulle kunna ges. Dessa tankar var helt främmande för de lärda männen.

Vi vet ju hur det gick när Paulus och hans medarbetare predikade på olika platser. Ofta blev de utdrivna från synagogorna när de kom till en viss punkt i förkunelsen. Till en början tyckte folk att det var fantastiskt, men så kom man till skilljemarket: Jesus Kristus är Messias. Konflikten var ett faktum. Gång på gång upprepade det här sig.

Under Paulus tid hade den politiska makten sitt säte i Rom. Det romerska im-

de bl a i att Johannes blev förd till ön Patmos.

Utveckling — avfall

Så kom den efterapostoliska tiden. Under det andra århundradet skedde förändringar ifrån den mönsterbild som Herren givit. Vi möter det vi kan kalla en monarkistisk församlingssyn, som innebär att man istället för att tala om föreståndare i pluralis kallar en person biskop. Biskop är det grekiska ordet för föreståndare. Det blev en som stod i centrum och som i sin tur skapade ett biskopsvälde. Församlingar etablerades på olika orter runt om i det romerska riket. Oftast var det lärda män som var i ledningen för församlingarna. Men redan då var det grupper av människor som bröt sig ut ifrån de etablerade församlingarna, med krav på väckelse och förändring, alltså redan efter 100 — 150 år.

Efesierbrevet 4 kom att bli riktmärke för församlingarna: *Så förmanar jag nu eder, jag som är en fånge i Herren, att föra en vandel som är värdig den kallelse I haven undfått, med all ödmjukhet och allt saktmod, med tålmod, så att I haven fördrag med varandra i kärlek och vinnläggen eder om att bevara Andens enhet genom fridens band: en kropp och en Ande, likasom I ock bleven kallade till att leva i ett och samma hopp, det som tillhör eder kallelse — en Herre, en tro, ett dop, en Gud, som är allas Fader, han som är över alla, genom alla och i alla.*

Den romerska makten hade en rädsla för de kristna församlingarna. De utgjorde många gånger ett direkt hot

emot det system som hade byggts upp. Men när väckelsen bröt fram över alla delar av riket, så kom Konstantin den store, som han kallas, och vände på utvecklingen så att han istället för att förfölja gjorde kristendomen till statsreligion.

Vi förstår, att det under de här 250 åren måste ha skett en kolossal förändring ifrån en församling som kämpade i underläge under bedrövligheter och svårigheter, till upphöjelse. Mindre än hundra år senare möter vi lärofäder som t ex Augustinus, som formade någonting nytt. Platons filosofi trängde igenom, och man skapade en syntes, en sammanblandning mellan filosofi och kristendom, och så växte eländet fram — så skapades en avfällig kyrka, som bibeln så klart och tydligt visar oss skulle växa fram.

Om vi går ett steg framåt i tiden, så kan vi se att kampen fortsatte för församlingen. På 1000-talet började det gamla mönstret brytas i Italien och under en tidsrymd av 400 år möter vi en stigande aktivitet både politiskt, socialt och religi-

forts. sid. 18

Balthasar Hubmaier (1480-1528) led martyrdöden.

periet sträckte sina armar över hela den då kända världen. Dess makt utövade en oerhörd press på medborgarna.

Kejsarkulten växte fram just innan Jesus föddes, genom Caesar och de efterföljande, som Tiberius och Augustus, som är de stora kejsarna i det romerska riket.

Kejsaren i Rom betraktades som en gud, och tillbads som en sådan. Därför, när de kristna proklamerade Jesus Kristus som sin Herre, var konflikten ett faktum. Paulus blev fängslad. De religiösa krafterna i Jerusalem låg bakom. Men han väddade till kejsaren, och blev sedan förd till Cesarea, där han vistades i två år. Därefter blev han förd till Rom. Han skrev flera brev till de olika församlingarna som han grundat och besökt.

Det här är bibelns beskrivning av församlingen. En församling som är i växande, en församling som erövrar, en församling där människor får frälsning och befrielse. Men samtidigt i en konflikt med det politiska och religiösa förtryck som finns i tiden. Församlingen förföljdes över hela det romerska riket och det resultera-

VÅRT HELIGA ARV

forts. fr. sid. 17

öst. I Frankrike, Schweiz och Tyskland bröt väckelserörelser mot det benhårda katolska mönstret.

Vi ska veta att den kyrka som hade skapats, verkligen blev en förtryckare över människorna och krävde absolut lydnad och vördnad, helt främmande för evangeliet.

Folk kommenderades till mässan. Men människorna förstod nästan ingenting av det som sades, för allting försiggick på latin. De tvingades betala sin tribut för dop, vigsel, begravning och sista smörjelsen, för att inte tala om avlatstjänsten. Människor bands fullständigt i detta djävulska religiösa system.

Uppvaknande

Men så började det ske saker och ting. Guds förunderliga ledning visar att han verkligen är intresserad av människan.

I slutet av 1400-talet började man kunna trycka böcker. Tidigare hade man ju handskrivit bibeln, men nu kom boktryckarkonsten, och det gjorde att man började översätta bibeln till framför allt tyska. Bland dem som kunde läsa samlades man i smyg och läste, till väckelse.

Vi känner igen namnen på några män i början av 1500-talet; t ex Luther och Zwingli. Zwingli som var ett år äldre än Luther, bodde i Zürich och var kyrkoherde i en stor katolsk församling där. Det fanns flera översättningar av Nya Testamentet, och han började läsa i Matteus evangelium, kapitel för kapitel, vers för vers. Och folk förundrade sig. Denna väckelse som pågick under två, tre år i Zürich, var kraftigare än de väckelser vi hört talas om under 1800-talet i Sverige. Den var mäktigare, mer omfattande. Det var helt fullsatt i den stora katedralen när han torrt, skulle jag vilja påstå, läste rakt upp och ned och förklarade. Det blev till väckelse och frälsning för folk som sa: Bibelns Ord stämmer ju inte överens med det vi ser praktiserat runt omkring oss. Vi är lurade, vi är bedragna.

Så gick det upp ljus i enskilda människors liv. Därbland fanns en ung man som hette Konrad Greber. Han var en rik man, studerad, hade varit ute och rest och hade alla förutsättningar att lyckas, men när han kom tillbaka från Paris till Zürich var han ganska nedbruten. När han började gå på de här gudstjänsterna tändes ett hopp i hans hjärta och en förvandling ägde rum. Det skapades en längtan: Jesus, jag vill följa dig!

Ungefär samtidigt hade Luther spikat upp sina teser. De var i och för sig inte så märkvärdiga. Det rörde sig bara om mindre förändringar i den katolska mässan och sådant, som är inaktuellt idag. Sedan gömde han sig undan, han flydde därför att han hade uttalat så skarpa förbannelser mot påven och hela det katolska mönstret. Några månader innan, hade en av hans medarbetare, som var katolsk

präst och professor i teologi, också spikat upp några teser, men av en helt annan art. Det var Andreas Karstadt. Han och Philip Melachton hörde till församlingen i Wittenberg. Annandag påsk 1522 anordnade de brödsbrytelse på ett sätt som frapperade omgivningen. I katolska mässan handlar det ju om att oblaten eller brödet delas ut, men man får inget vin, det får bara prästen själv. Men brödsbrytelsen är ju någonting annat än ett sakrament, ett nådamedel med magiskt inflytande. Det är ju en åminnelsehögtid. Vi ska minnas Jesus i hans död och uppståndelse. Det är ju den ordlösa förkunnelsen som människorna måste få del av. Därför började man praktisera brödsbrytelsen. Man gav brödet och man gav vinet.

Katolska kyrkan var helt hopknuten med staten, den politiska makten och det råd av tretton personer som fanns i Zürich. Konrad Greber menade att dessa personer inte hade något med församlingen att göra enligt bibeln. Men vi ska komma ihåg att hela Europa var katolskt och kejsaren var katolik. När man började vidta åtgärder och förändringar hade man alltså en enorm apparat emot sig och det fick naturligtvis ödesdigra konsekvenser. När Luther fick höra talas om att man börjat praktisera det han predikade, kom han farande från slottet i Wittenberg, och i mars 1523 höll han inte mindre än åtta predikningar, då han helt enkelt skällde ut dem fullständigt. Så började man förfölja dem som vågade praktisera det som Luther själv predikat. Karstadt skickades på porten. Melachton vände skapan efter vinden och hjälpte Luther.

I Zürich började man fråga sig: Kan även öppet ogudaktiga människor vara med? Man började döpa på ett annat sätt. Det handlade om den som trodde. Man upptäckte Matt. 18. Där handlar det om församlingstukt och det visade sig att det inte gick att praktisera. Det var orim-

ligt när alla var skyldiga att gå till kyrkan. Då krävde man att få bli befriade ifrån staten. Men det kunde inte Zwingli acceptera, då han var rädd för konsekvenserna.

Den 21 januari 1525 skapades iallafall det som är själva moderförsamlingen till alla friförsamlingar i världen. Vet du hur många de var? Femton stycken, i en lägenhet i Zürich, förföljda, hånade. De fick kravet att komma med sina barn för att låta döpa dem i kyrkan, annars skulle all deras egendom konfiskeras och de själva sättas i fängelse inom en vecka. De lydde inte rådet, utan vägrade och förstod att de måste handla. En kväll döpte man varandra och i det ser vi en begynnelse till någonting nytt.

Lägger du märke till att det ständigt är samma krafter som är i verksamhet för att bryta ner och förstöra Guds verk, som ska byggas upp. Här var människor som fått se Guds Ord i ny belysning, och när de ställde sina rimliga krav att få samlas; en församling av troende och döpta, som ville ha brödsbrytelse och utöva församlingstukt; då förvägrades de den rätten.

Så gjorde man som man alltid har gjort under alla tider och generationer bakom; man började förfölja. Inte bara genom ord eller utvisningar, utan man tog även tillfånga och började tortera de oppositio-nella, och det gick så långt att de män som var med, allesammans inom fem till tio år led martyrdöden.

Det var Luther och Zwingli som tillsammans med de katolska makterna drev denna fruktansvärda, intoleranta, och framför allt okristliga förföljelse emot dem som skulle vara deras bröder. Men Guds verk går framåt!

De här människorna vågade tro på det de hade upplevt. De satsade sina liv och gav icke vika. En del blev utvisade och tvungna att flytta. Man gick från stad till stad. De som tog emot dessa riskerade också att drabbas av samma bannbulla. Överallt dit de kom predikade de.

En hette Hans Hut. Han var kolportör och reste omkring i Tyskland, Schweiz och Mähren där han och sålde bibeldelar och småskrifter. Överallt dit han kom predikade han om att Jesus kommer. Ett väckelsebudskap!

Tiotusentals människor kom till tro under en mycket kort period i de här delarna av Europa, och församlingar bildades på många platser. Det var inga stora församlingar. Man var 10, 15, 20 personer. Hut tillsatte äldste som bl a tog hand om de sociala frågorna. Dit kom folk som hade blivit utvisade och var utan resurser, fattiga och utblottade och det gällde att ta hand om dessa. Vi känner igen Jesu ord: "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall det andra tillfalla eder." Visst, vi behöver mat och kläder, liksom någonstans att bo och därför såg församlingen som sin absoluta skyldighet att ta de här människorna till sig.

Den viktiga konflikten

Från den här lilla gruppen på femton personer spred sig väckelsen som en eld över hela Europa. Man tvingades vidare och vidare. Den här förkunnelsen kom till slut till Amerika, en helt ny kontinent med

finns ett Ord som är uttalat och skrivet, och så har Jesus i församlingen satt ämbetsmän som ska tjäna den. Gud har gett oss gåvor som ska vara i funktion. Församlingen är inte bara en vanlig förening, utan en organism, som har helt andra förutsättningar, helt andra medel och ett helt annat mål än det vi möter i tiden.

Det är väsentligt att vi inte gör de misstag som Luther gjorde. Han körde fram sitt budskap om att man blir rättfärdigjord genom tron allena. Det var ett falsarium. Det står ingenstans i Guds Ord om tron allena. "Tron allena" står endast i negativ mening i Jakobs brev. "Inte kan väl tron frälsa honom", säger Jakob. Tro utan gärningar är död. Tron ska alltså förkroppsligas, synliggöras, och därför blev den lutherska reformationen bara en viss kosmetisk förändring av det katolska mönstret.

Följa Jesus

Efter den traditionella luthersk-protestantiska linjen i utvecklingen, mötte vi i slutet av 1960-talet förkunnelsen om Guds familj. Vi började höra tongångarna om efterföljelse och egendomsgemenskap. Det blev förflyttning av tyngdpunkten från

 detta hus, beläget 100 meter från Zwinglis stad, bildades den första frikyrkoförsamlingen under reformationstiden, 21 januari 1525.

Femton stycken, i en lägenhet i Zürich, förföljda, hånade. De fick kravet att komma med sina barn för att låta döpa dem i kyrkan, annars skulle all deras egendom konfiskeras och de själva sättas i fängelse inom en vecka. De lydde inte den hotfulla befallningen, utan vägrade och förstod att de måste handla. En kväll döpte man varandra och i det ser vi en begynnelse till någonting nytt.

helt nya förutsättningar, med helt annan bakgrund, och därifrån återvänder den sedan till Europa.

År 1847 skedde det första dopet i Sverige. Den lutherska kyrkan i Sverige hade samma maktanspråk som den katolska. Men så hade människorna börjat upptäcka vad det står i bibeln och så började man vägra döpa barn. Istället döpte man p g a tro på Jesus Kristus. En del blev utvisade, andra förföljdes, egendomar konfiskerades. Men väckelsen spreds och många kom till tro. Vi möter baptism, metodism, missionsförsamlingar och så kommer också pingstväckelsen. Inom 75 år ägde allt det här rum i vårt land och det vände upp och ner på de flesta begreppen.

Det viktiga i det uppbyggnadsarbete som Guds församling utgör, är att det

romarbrevet till bergspredikan.

Greber ställde inte samma frågor som Luther, "Hur ska jag finna en nådig Gud", utan när han mötte budskapet upplevde han alltsammans på en gång och frågan blev istället; "Hur ska jag kunna följa Jesus?"

Det är samma sak för oss. Vi måste gå ifrån teoretiska ställningstaganden, spetsfundigheter kanske, ner till en enkel lätt omfattbar förkunnelse. Det handlar om att följa Jesus, och i denna efterföljelse upplever man kampen och svårigheterna, men då är det viktigt att man för en vandel som är värdig den kallelse man har undfått, med all ödmjukhet.

FÖRFÖRELSE...

forts. fr. sid. 7

I EN LEDARE höjer tidningen ett varnande pekfinger till de politiska partierna om det samhälleliga partistödets risker och skadeverkningar. Ledarskribenten uttalar farhågor för att den ökande bidragstrenden hotar *"att förvandla partierna till av sina medlemmar oberoende politiska byråkratier"*. Vidare sägs det att partistödet i väsentlig grad har avskurit naturliga band mellan den klassiska folkrörelsens fotfolk och ledare, varför kontakt och informationsbyten inte längre är så nödvändiga och därför har glesnat. Ledaren summerar: *"Denna ömsesidighet har försvunnit i den moderna partiapparaten"*.

Varningarna är säkerligen välberättigade, men man blir konfunderad och äcklad, då man finner dem på den samhällssubventionerade pingströrelsens statligt presstödda dagstidning. Man har uppenbarligen bitit huvudet utav all skam. Hur är det annars möjligt att en dagstidning som till 25 % är finansierad med statliga medel och vars ägare får delar av sin folkrörelse — verksamhet statsfinansierad upp till 100 % vågar kasta sig över en annan profan folkrörelse för att varna denne för det angivna stödets skadliga styrningseffekter till typiska bidragsstrukturer. Tidningen Dagen kan, samtidigt som den kämpar för att pingströrelsens egen ungdomsorganisation skall få förhöjda skattebidrag som spränger den nuvarande hundra procentsgränsen.

Denna komprometterade dagsavis med fackansluten och rörelselokal redaktion med flera tiotals medarbetare, förträngda och undertryckta sanningsskriterier genom en yrkesdeformerad ledning, bär en stor del av ansvaret för förflackningen, politiseringen, kommersialiseringen och kategorigrupperingarna i svensk pingströrelse. Den har utnyttjat sitt massmediala inflytande till att sabla ner alla impopulära profetröster under hela sin historia och nu genom statsbidrag mångmultipliserat sina resurser för uppdraget.

DET ÄR UTESLUTET ATT penningmedel framtvingade genom skatteplikt skulle föra med sig någon välsignelse för Guds verk. Det faktum att kyrkan och andra grupper i det pluralistiska samhället får samhällsstöd för sina verksamheter kan definitivt inte åberopas såsom godtagbart skäl, för att den fria kristna församlingen bör eller kan etablera motsvarande relationer till staten. Jämförelsen är inte adekvat, eftersom problemet inte utgör ett politiskt rättvisekrav, utan gäller värde- och motsättningar och distanser som inte

forts. sid. 28

Korset under Hammaren och Sk

Jag har nu glädjen att presentera för Midnattsropets läsare min broder Pavel Timonin, som just i dagarna har fått tillåtelse att lämna Sovjetunionen tillsammans med sin hustru, Ljuba.

Jag har själv mött Pavel och Ljuba, i Moskva, där de med kristen gästvänlighet har tagit sig an mig, och trots de stora risker som det innebär att synas tillsammans med en utlänning, har guidat mig runt på olika offentliga platser i Moskva, men också icke-offentliga.

Pavel och Ljuba är medlemmar i en av Moskvas oregistrerade pingstförsamlingar, och Ljuba har tidigare bott i Litauen, så hon har även varit med i den oregistrerade pingstförsamlingen där.

Pavel och Ljuba

När jag nu, tack vare Guds nåd, kan teckna ned något om Pavels och Ljubas erfarenheter, så utgör alltså detta en ytterst liten del av en historia som är så överväldigande och storslagen som den om de kristna i Sovjetunionen — under hammaren och skären! Bakom Pavels och Ljubas livsöde, som i denna korta skildring av det senaste årets händelser huvudsakligen tilldrar sig i Moskva, inte i fångläger eller på anstalter — mina vänner — där befinner sig det verkliga Gulag. Och där befinner sig många andra, många bröder och systar till Pavel och Ljuba, och till oss!

Vem kan räkna alla dem som suttit av både halva och

hela mansåldrar i lägren, och som gör så än?

Ingen undkommer

Gud känner dem, och ibland är jag rädd för att ingen annan än Gud känner dem.

En del har dödats som djur, och av djur, vilket är fallet med pingstvännernas förste ledare i Sovjet, Voronajev. Lägervakterna hetsade sina hundar på honom. Sedan dess har det gått många år i lägren, för många.

Ingen som lämnar sitt liv åt Gud i Sovjetunionen, och som vill följa Honom helhjärtat kan räkna med att undkomma repressalier. Vilken dag som helst efter omvändelsedagen kan ett fängelse, eller lägerstraff utmätas på flera år. Det är en naturlig konsekvens av en tro på Kristus Jesus som inte kan vara utan sin bekännelse i ord och handling, i ett land där ateister vill diktera tillvaron, även för religiösa människor. Därför är termen "religiös" inte så svår att använda, när man i någon mån har bekantat sig med kristna i Sovjet.

I Sydafrika har staten stiftat lagar mot kommunism, men i Sovjet har staten stiftat lagar mot religion.

— De förtrycktas motstånd utformar sig efter de givna förutsättningarna.

Pavel och Ljuba lyckades smuggla ut ett brev åt mig förra hösten, då de ännu befann sig i Moskva. Brevet var skrivet på tyska, och med hjälp av Mia Gale som kun-

de översätta från tyska till svenska kunde vi läsa upp brevet här på Gamla Bro. Så bad församlingen till Gud för dem, och sedan dess har följande saker hänt:

Oriktiga krav

Efter att ha vägrats utresevisum av de sovjetiska myndigheterna i första omgången blev de inviterade att lämna in en ny ansökan i oktober. Efter några få dagar fick de händelsevis en inbjudan från Israel, vilket visumavdelningen vanligtvis ger företräde. Men det var då som problemen började.

För att kunna emigrera behövde Pavel få ett dokument undertecknat av sin första fru, som lämnade honom när han beslutade att emigrera flera år tidigare, och det dokumentet skulle ge belägg för att han inte hade några finansiella skyldigheter gentemot henne. Av allt att döma påverkades hon av kommunistpartiets sekreterare på sin arbetsplats och krävde att få 10 000 rubel, vilket är omkring fem gånger så mycket som Pavel hade skyldighet att betala för deras två barn tills de fyllde 18 år. Det fanns en överenskommelse mellan Pavel och hans exfru och som skulle vara till förmån för barnen. Men Pavel hade inte varit tillräckligt jämfört med vad han tjänade, och två år tidigare hade hon undertecknat den överenskommelsen i samband med att Pavel ansökte om att få emigrera. I enlighet med den överenskommelsen väddade Pavel till de sovjetiska myndigheterna

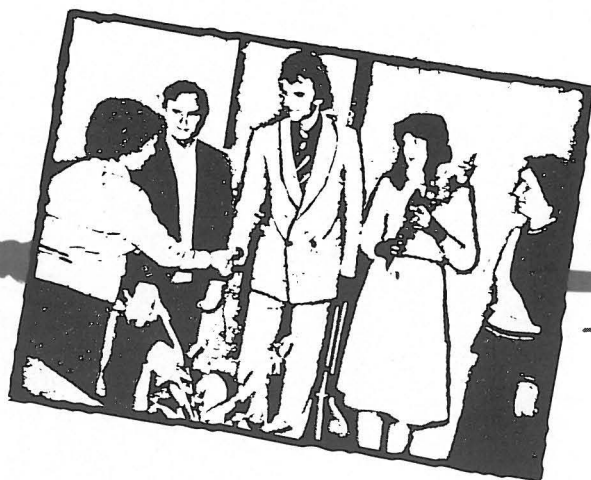
att sätta stopp för utpressningen, men det enda som hände var att han blev kallad till visumavdelningen där han fick veta att om han skilde sig från Ljuba så skulle han få tillstånd att emigrera utan några svårigheter. Ljuba skulle inte under några omständigheter få utresevisum, fick han veta. Detta var förmodligen p g a att hennes föräldrar, fyra bröder och en av hennes systrar lämnade SSSR olagligt 1984 genom att i hemlighet ta sig över gränsen till Turkiet. Det var också så att Pavel och Ljuba hade varit arbetslösa sedan den 28/8 förra året då de avskedades från sitt arbete i Moskvas parkavdelning. Därför kunde de åtalas och fängslas för "parasitism" när som helst.

Moskvas fredsgrupp

Den 8 och 10 december blev Pavel och Ljuba an gripna av den sovjetiska pressen, som svartmålad dem i ett par artiklar i "Moskovskaja Pravda". Den 6 januari i år blev de informerade om att deras ansökan hade avslagits. Den 30 januari blev det överenskommet genom en domstols medling att Pavel skulle betala 5 000 rubel till sin f d fru, och de erforderliga papperen skickades så till visumavdelningen. Men avdelningen returnerade papperen till dem den 25 februari av den orsaken att de måste fylla i en helt ny ansökan, som förutsatte en inbjudan från *släktingar* i utlandet.

Andra saker som skedde

äran

HANS LINDELÖW rapporterar från SOVJET

denna tid var t ex att Pavel och Ljuba hindrades att ta del i möten och aktioner som en frivillig sammanslutning, "Moskvas fredsgrupp" arrangerade, och som de brukade delta i sedan sommaren förra året, 1985. Gruppens uttalade syfte var att upprätta förtroende mellan Sovjet och USA.

Hotfulla skuggor

Den tionde december brukar Sovjets dissenter ha en inofficiell men öppen sammankomst på Pusjkin-torget i Moskva, det är den dagen som är FN-dagen för de mänskliga rättigheterna. Polisen slog till och avbröt sammankomsten och en del amerikanska tidningsmän to m blev brutalt undanskuffade och fick sina kameror förstörda.

Pavel och Ljuba var också där, med det resultatet för deras vidkommande att de blev prickade av myndigheterna. De blev också prickade den 28 januari och den 4 februari när de var på väg till "fredsgruppens" möten.

Vid ett tillfälle under denna tid skedde det att Ljuba blev överfallen av en granne i bostadskvarteret som misshandlade henne fysiskt. Under den 27:e partikongressen mellan den 25 februari och den 6 mars fastade Pavel och Ljuba i protest mot att de vägrades emigration och för att stödja fängslade medlemmar av "fredsgruppen", nämligen fyra som hade placerats i psykiatriska kliniker och två

som hade dömts till arbetsläger.

Den 21 mars kallades Pavel till KGB och varnades formellt att hans aktiviteter uppfattades som ett brott mot artikel 70 i brottsbalken, om "anti-sovjetisk agitation och propaganda", och att han kunde bli åtalad om han inte upphörde med dem.

Brott mot artikel 70 är ett brott som klassas som politiskt och kan leda till 7 års arbetsläger och 5 års intern förvisning. Så hotfulla skuggor föll alltså över dessa individers liv den gångna våren, förutom den allt över-skuggande Tjernobyli-olyckan. Men, helt oväntat, den 26 maj, fick de veta att deras emigrationsansökan hade beviljats av de sovjetiska myndigheterna, och den 29 maj bar det iväg — lika halsbrytande som det brukar gå till när Sovjets olik-tänkande får tillåtelse att lämna landet.

Nu befinner sig Pavel och Ljuba i väst, och vill först återförenas med sina naturliga anförvanter som också är kristna. Men vi kan förvänta oss att få ta emot besök av dem här i Sverige.

Keston College i Storbritannien har dock hunnit göra en intervju med dem under sommaren, som vi kan publicera en del av här:

Fråga: Ni tillhör de pingst-vänner som vägrar att registrera edra församlingar med de sovjetiska myndigheterna, och vilkas aktiviteter därför är illegala från den sovjetiska statens synvinkel. Hur påverkar detta det

religiösa livet i edra församlingar?

Pavel Timonin: Huvudsaken i registreringsfrågan är att den gör de troende tvungna att gå med på otaliga krav från ateisterna. T ex, de troende möter problem om de tar med minderåriga barn till bönemöten, de får inte hålla söndagsskolor, ungdomsgrupper, engagera sig i barmhärtighetsverk och mycket, mycket annat... Det är ett problem också för unga människor som kan äventyra studier eller framtidsplaner genom att delta i möten.

Fråga: Med andra ord; det religiösa livet är strängt begränsat och de troende är i själva verket andra klassens medborgare?

Pavel Timonin: Exakt. På arbetet t ex, om det uppdragas att du deltar i en oregistrerad församlings möten, så är konsekvenser oundvikliga — du kan bli berövad extra bonus, eller förlora rätten till en bostad, eller något sådant.

Fråga: När Gorbatsjev kom till makten uttalades förhoppningar i västliga kyrkor att situationen för de mänskliga rättigheterna skulle förbättras, även så de troendes ställning. Tycker du att dessa förhoppningar har varit befogade på något vis?

Pavel Timonin: Nej, det gör jag inte, därför att ända tills dess jag lämnade Sovjetunionen blev de kristna förföljda, lika mycket som någonsin, om det har skett någon förändring så är det till det värre.

Påståendet om fortsatta och oförändrade förföljelser är värt att lägga märke till. Det bekräftas också av ett par vänner till Maranataförsamlingen i Stockholm som helt nyligen gjorde ett besök i Tallinn i Estland i Sovjetunionen. De troende där kunde inte berätta om några förändringar till det bättre och uttryckte heller inga förväntningar eller förhoppningar om att några sådana skulle komma.

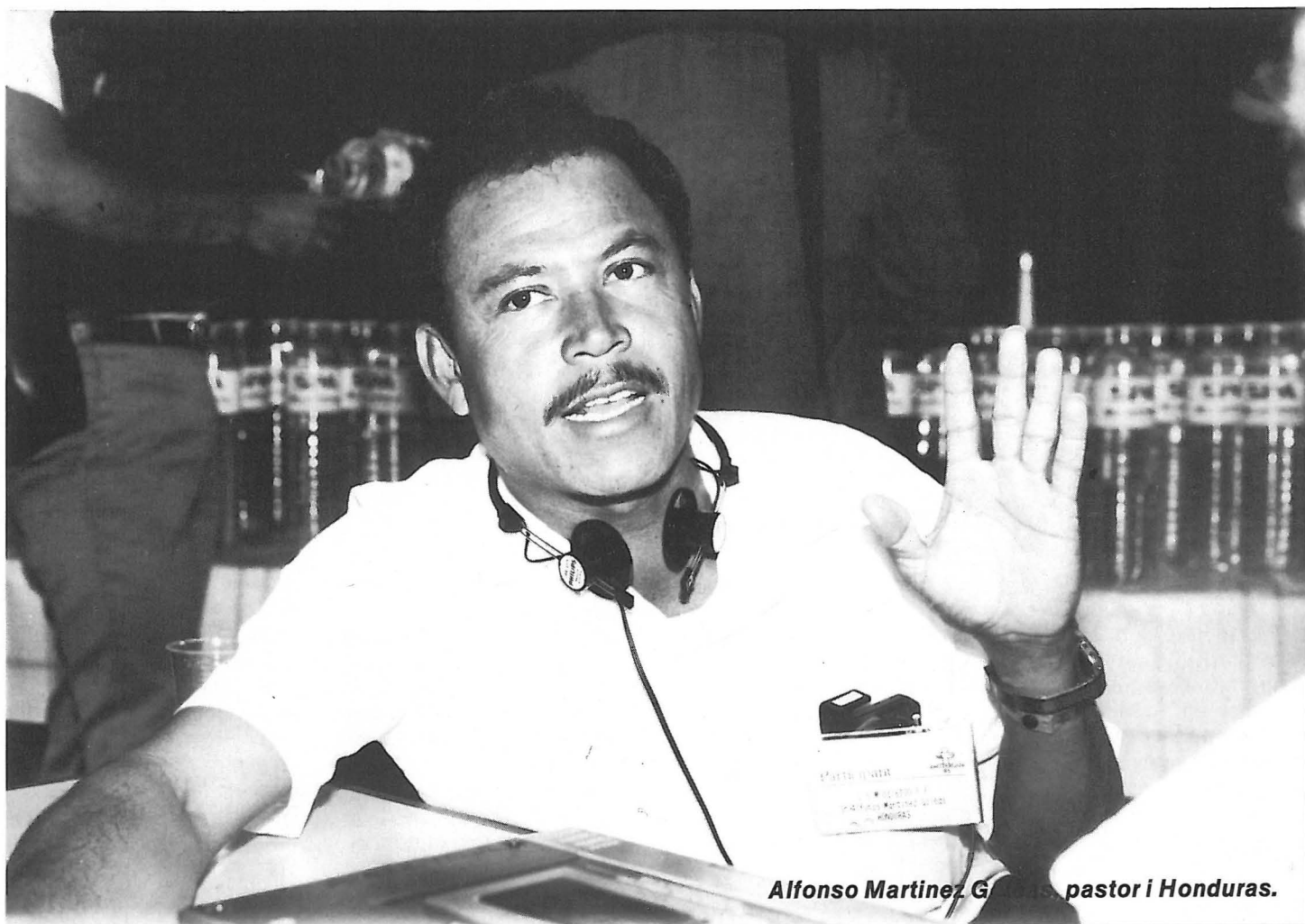
Bekräftelser finns också i rapporteringen om återarrestering av kristna fångar i lägren, och i en del offentliga "avböner" som gjorts av kristna och som fått stor publicitet i Sovjet.

"Tänken på dem som äro fångna, likasom voren i deras medfångar, och tänken på dem som utstå miss-handling, eftersom också i själva haven en kropp." (Hebr. 13:3)

Arne Imsens ledare "Mytbildningen kring en dold kristen höger" blir till ett svar på den artikelserie i DN i juli om "den dolda högern", som bl a förnekar att utvecklingen i detta land verkligen skulle anta öststatsliknande former.

"Barn-gulag" är ju ett uttryck som inte lämnar någon i tvivel om i vilket sammanhang i detta fall en utomsvensk opinion har valt att placera företeelsen tvångsomhändertaganden av barn.

Men skulle ett så pass allvarligt fenomen verkligen prisges åt en så inbilsk historia, som den som DN har

Alfonso Martinez G., pastor i Honduras.

Blodsvittnen i Väst

Jag är pastor i en pingstförsamling i Honduras och arbetar speciellt bland mesquit indianerna. Jag har också sett det stora behovet att predika evangelium för flyktingar från Nicaragua som finns i läger i mitt land. En del familjer finns bland dem, men många har också dödats, beskjutna då de skulle över gränsen vid en flod. Detta var mycket vanligare 1981 än idag. Det finns även bröder som flytt då de förbjudits att predika evangelium eftersom man tvingas att lyda de nio kommandanterna i landet och inte Jesus Kristus.

Det har också hänt att lokaler tänts på så folket i dem blivit innebränt. Under 1984-85 var det många massakrar. Många hade inget annat alternativ än att fly, om de kunde komma undan.

Möjligtvis har mer än 50 000 dött då de försökt fly. En del av dem är kristna, andra är missnöjda med systemet som råder i landet. De kristna anklagas bara för att de är kristna eftersom det likställs med att vara kapitalist. En del församlingar som stått under amerikanskt inflytande har blandat sig i politik och det får de och andra lida för nu. Det finns för närvarande 40 000 flyktingar ifrån Nicaragua i sex olika läger i Honduras. Vi försöker att lindra deras nöd då det gäller läkarvård och mat, men vi är mycket begränsade. De är så undernärda och i dålig kondition då de kommer till lägren att många inte överlever.

Utdelning av kläder

De väntar att det ska ske en

förändring i deras hemland. Vi i församlingen försöker att samla ihop kläder till dem också. Det är bättre att en församling delar ut kläder än att en institution, där det verkar som om de sparar det bästa till sig själva och bara ger bort det sämsta till behövande, gör det. Någon medicin har vi också kunnat hjälpa till med. I juli månad kunde vi ordna ett laboratorium för att ta prover. Det finns kristna läkare som hjälper till. Det största problemet bland flyktingarna är malarian. Många dör i det, det finns inte hjälp till alla 40 000. Själva lägerlivet har också varit en stor påfrestning för dem. De flesta av de äldre som flytt har dött på vägen och även många barn. Vi har hört en siffra på 15 000 barn som har dött. De har flytt för livet, hade de

stannat kvar hade de blivit skjutna. De älskar sitt hemland och den som gör det lämnar inte sitt land, men när de får vetskap och hot om att de "ska bli skjutna i kväll", då måste de ju fly. Många har varit tvungna att fly då någon velat ta deras hem i besittning under hot. Det finns även de som förnekat sin tro för att inte förlora sitt liv. Många är fängslade. Det går inte att säga en siffra på hur många pastorer som suttit fängslade men de är många.

Flykt för livet

En del har varit desperata över situationen i flyktinglägren i Honduras och försökt ta sig tillbaka för att hämta en del värdesaker. Då har de blivit slagna eller dödade. Det är en hård situati-

on. Bland de här flyktingarna har vi vunnit tusentals personer för Jesus, och har en församling tillsammans med de som redan var kristna då de flydde. Vid mötena finns det alltid någon närvarande som kontrollerar vad som sägs och görs. I Latinamerika är det viktigt att inte vara involverad i politik. Situationen kan förändras från en dag till den andra och då får man problem.

En pastor flydde med hela sin församling. De var ungefär 40 familjer tillsammans. De var tvungna att ge sig iväg till bergen eftersom de fått veta att de skulle skjutas.

Under tre månader var de först i bergen och levde av örter och de började att så. Men innan de hunnit skörda såg de att flygplan hade upptäckt dem och fick fly igen ifrån den nästan färdiga skörden.

De gav sig iväg längre bort i bergstrakterna. De grävde grottor för att röken från eldarna inte skulle synas och avslöja dem. Där var de sex månader på ett ställe. Av några kontras de mötte fick de några mantlar att göra kläder av.

Trötta men ej uppgivna

Sedan var de tvungna att fly igen ifrån sin skörd. De gick i två veckors tid tills de var framme i Honduras. En del dog på vägen, barn och äldre. Ett år och två månader var de tillsammans i bergen, pastorn undervisade dem och talade till dem ur Guds ord. Då de kom fram till Honduras för tre månader sedan var de helt söndertrasade men de upphöjde Herrens namn tillsammans. En del kvinnor hade fött barn under vägen. Under hela tiden bevarades de i tron och kunde berätta om hur Gud hade gjort stora under med dem i bergen. Det var sant att de lidit mycket men Gud hade inte övergett dem utan uppehöll dem. Det var ett enormt vittnesbörd för mig.

Vi klagar ofta så mycket, vi som har det så bra. Detta har blivit en orsak till att jag velat överlämna mig mer till Herrens tjänst. Vi har också svårigheter i vårt land, men inte som de. Vi har inte lidit

såsom man bör på grund av evangelium. Att pastorn stannade tillsammans med sin församling lämnade ett starkt intryck hos mig.

Det finns även liknande exempel. En del syskon har kommit med barn som fått fötter eller händer avhuggna. Många kristna har kommit till oss utan händer och öron. Jag kan ju inte tro att vi ska bli befriade från vedermödan och jag kan inte heller tro på någon framgångsteologi. Jesus själv sa ju att de fattiga har ni alltid ibland eder. Det viktiga är att vara rik i Herren. Någon framgångsteologi finns inte i mitt land — den passar bara i länderna.

Tvingade till fronten

Jag kan berätta om ett fall där en man flydde tillsammans med sina barn. Några av barnen blev tillfångatagna för att tjäna som soldater i strid. En pastor blev fråntagen sin 22-årige son som skulle gå till fronten.

Jag mötte dem då de kom hit till Honduras. De såg verkligen döende ut. Barnen var utan kläder. De hade vandrat i veckor. Något av barnen dog och måste begravas under vägen.

Många dör i flyktingläger p g a malaria och undernäring. Hjälpn räcker inte till.

Vid ett lärorikt besök på den omtalade konferensen i Amsterdam i somras, kom Per-Arne Imsen i kontakt med pastor Alfonso Martinez Goleas från Honduras. Hans skakande vittnesbörd om många kristnas situation i omvälvningarnas Latinamerika, förmedlas här. Agneta Orellana tolkade och skrev ned:

— Vi klagar ofta så mycket, vi som har det så bra. Visst har vi problem också i vårt land, men vi har inte haft så svårt som de flyktingar jag här berättat om.

— Detta har blivit en orsak till att jag vill överlämna mig mera helt i Herrens tjänst. Må vi vara trogna kallelsen!

Den här familjen hade barn som var 8, 6 och 5 år och några mindre och de var väldigt rädda. Det finns mycket mer att berätta.

Amsterdam 86

Beträffande den här konferensen jag varit på (Int. conference for itinerant evangelists — Amsterdam 86 arrangerad av Billy Graham) vet jag inte hur jag ska uttrycka det. Hela den här blandningen på konferen-

sen var ju underlig. Där fanns politiska riktningar, riksdagsmän, katoliker och allt möjligt representerat, även organisationer som inte är evangeliska. Jag förstår inte vilket inflytande och vilket syfte Billy Graham har. Hans resa till Moskvas registrerade församlingar exempelvis. Allt detta är väldigt farligt.

Men vi måste hålla fast och inte gå förlorade. Vi måste vara trogna kallelsen.

— Räddad i sista

Detta är Carl-Henrik Enwalls tacksamma konstaterande i denna självbiografiska skildring av sitt brokiga liv. Han har varit bokhandlare, luffare, språklärare och hästskötare i Spanien. Och under livets alla skiftande faser filosoferat och sökt kontakt med Gud.

Efter många fruktlösa försök på olika sätt, gav han upp och reducerade bibelns Frälsare till "en romantisk myt utan skymten av verklighetsunderlag". Livet blev monotont, vinkonsumtionen ökade katastrofalt för Calle, som nu blivit rätt likgiltig för sitt livsöde.

I den situationen kom han att hamna på hotell Pilgrimshem i Stockholm...

En medelålders (36), om sin krympande framtid alltmer medveten ungkarlsveteran, satte sig en morgon till rätta på T-banetåget mellan Odenplan och Alvik. Han var som vanligt på väg mot den arbetsplats, som inte längre innebar någon lovande framtid för honom. Förstrött läste han sista kapitlet i en av säsongens bestsellers. Det tillhörde yrkets (bokhandlandets) förpliktelser att rappt och rutinerat läsa habilt skriven underhållningslitteratur utan något egentligt ärende. Så var det och så hade det alltid varit. Kl. 9 prick infann han sig med ett urverks precision på den plats han en gång tänkt sig som sin definitiva slutstation i tillvaron. 11 års trogen tjänst i förortsbokhandeln hade gjort honom predestinerad att överta det lilla men naggande goda affärsföretaget. Det var vad han länge trodde men mer och mer kom han att inse att framtiden inte stod på hans sida. Hela hans yrkesutbildning gällde en branschstruktur som under sextioalet gått i graven. Det här hände omkring år 1965. Omstruktureringen av bokbranschen gjorde att han på ett alarmerande sätt kände sig otillräcklig för framtida företagaruppgifter inom böcker-nas värld. Just den här morgonen kändes meningslösheten av något skäl total. Kvällen innan hade han lagt därhemma i sin enrum-

mare i fridfulla Vasastan och gjort upp räkningen med sig själv. Carl-Henrik Enwall var ingen kille med "go". Under 17 års tid hade han visserligen på ett i eget tycke smart sätt anpassat sig på bekvämaste vis i en tillvaro utan orosmoln vid horisonten. Till Stockholm hade han kommit vid 15 års ålder från idylliska Uppsala för att raskt låta sig förvandlas till en så genuin stockholmskille som möjligt. Här gällde det att snabbt avveckla den menlösa uppsaladialekten och lära in det södersnack som bara infödingar och jämställda kommunicerade på.

På luffen ut i Europa

Existensialismen uttryckt i svensk 40-talslyrik med sin nattsvarta pessimism hörde till livets glädjeämnen. Lika så jazztemplet Nalen de första åren. Så kom 50-talet med framtidsoptimism utan hejd. Calle Enwall drog på luffen ut i Europa. Reskas-sorna jobbade han ihop under vintersäsongerna. Jobb fanns alltid — välbetalda och överallt. En gladare existencialist hade sällan skådats. AB Sverige gick med storvinst. Efter studenten och lumpen och diverse yrkesutbildning undvek han el. författaren till dessa rader sorgfälligt att inlåta sig på några som helst bindningar som skulle sluta i något så hindrande för personlighetsutvecklingen som ett

äktenskap. Unga män som försvann in i äktenskap svek den frihetens fana som satts i deras händer efter ungdomens uppbrott från föräldrahem och skolor. Folkhemsk tomtebolucky hägrade knappast för mig under de här åren. Men Gud då? Halmstrå och tröstenapp för bisarra svärmare och övervakare och högsta instans för respekthabilitetens bornerade samhälle. Carl-Henrik var en alldeles för "easy going" och själv-säker ung man för att vara värd att ta på allvar.

Mitt egentliga framtidskapital bestod då främst i min relativa ungdom, att vara enda barnet till hyggliga och (ve och fasa) respektabla föräldrar som var godlynta och toleranta mot sonens i själva verket puerila oppositionshållning till allt och allting.

En främmande fågel

Ja, så avlöpte den arbetsdagen som så många andra. Vålöljat och friktionsfritt men Carl-Henrik började ana att någonting höll på att hända inom honom. 50-talet låg redan avlägset. Framtidsförtröstan hade övergått i leda. Själen frös och mina nära vänner vid den tiden var alla marginalmänniskor som alltmer drev in i ensamhetens kalla natt där jag själv hamnat. Började nu inse att jag nått ungefär så långt som möjligt var för

den som inte önskade ge sig in i det konkurrenssamhälle där endast de mest skärpta killarna överlever men inte de som bara är "halvbra".

Så en dag "im wunder-schönen Monat Mai" inträder en främmande fågel i Västerortsbokhandeln som har svårt att göra sig förstådd. Hon verkar vara så där en 25 år. Självs hade jag nått 36 år av instabilitet... Det framgår att hon är portugisiska och arbetar i en närbelägen villa som hembiträde. Jag fattar ett plötsligt och brinnande intresse för det exotiska hembiträde och tror henne vara sänd av försynen att ge mitt liv mening och öppna de nattens portar som slutit sig bakom min irrande själ. Med hjälp av franska glosor går det att få kontakt. Den äktenskapsfientlige Carl-Henrik inleder en period av närmast frenetisk uppvaktning. Promenader, biobesök, supé med dans etc. ingick i inledningsritualen. Maria Joao, så löd hennes namn, svarade SI den dag då jag för första gången i mitt liv framförde förslag om giftermål. Våning i Sthlms centrum, fanns på hand, en snygg motorbåt låg borta vid Djurgårdsbron, en TBV-kurs i portugisiska inleddes och all överkomlig litteratur om Portugal slukades och till slut föreslog jag att vi skulle lämna Sverige för gott och bli portugiser på heltid. Vänner, släkt och bekanta app-

etappen!

låderade och i pur glädje tog jag henne med på katolska gudstjänster.

Någonstans i ett töckenaktigt fjärran anades dunkelt närvaron av Jesus Kristus som tidigare för mig varit en rent litterär gestalt utan egentligt samband med min verklighet på jorden.

Med nävrättens hjälp?

Så kom den ödesdiga månaden augusti år 1966 då jag hade min semester men så icke Maria. Mot hennes vilja for jag då ned till Portugal utan hennes sällskap för att lära känna denna älskvärda nation och hennes helt förtjusande föräldrar som mottog mig som självklar svärson i huset. Hennes far, lantarbetare vid ett större gods, bemötte mig med en vänlighet och generositet som var storartad. Familjen levde i små ekonomiska omständigheter men jag trodde mig vara gäst hos en furste. Gästrum, mat, viner, frukt, och ostar plus möte med hela släkten. Portugal hade tagit mig med storm. Vilka människor och vilken gästvänlighet. Hela mitt liv hade förändrats och till Portugal skulle jag snarast och till varje pris. Den sista augusti befann jag mig åter i Bromma för att avlägga rapport till min tillkommande den häpnadsväckande ombytliga Maria Joao. Hon hade vid det här laget hunnit ingå förlovning med den för mig helt okände ingenjör Karlsson på Wollmar Yxkullsgatan. Ridå. Mitt livs största nederlag blev ett faktum. Situationen bjöd väl på sin speciella komik men själv uppfattade jag det inträffade som en kränkning så allvarlig att endast en uppgörelse med knytnävar var tänkbar. Att med nävrättens hjälp sända Karlsson så långt in i medvetelslöshetens mörkaste natt som jag

orkade — det var min åstunddan och endast den. Detta låter närmast burleskt men för mig var det frågan om att begå regelrätt "crime passionelle". Goda vänner ingrep och avrörde mig från grymt förfarande mot Karlsson och räddade mig säkert från många dystra fängelseår.

Nu ingick jag i ett febrilt andra skede i min planering. Måste bort från Sverige till solens land och människor. Till Portugal eller Spanien. Egalt vilket. Bara det inte påminde mig om det land

där Maria betedde sig så svekfullt mot mig som kunnat gå i döden för henne och allt hon representerade. Icke den lymmelaktige Karlssons vederstyggliga hemland. Sverige blev för mig nu ett rött skynke. Från att tidigare ha varit närmast opolitisk blev jag nu brinnande motståndare till allt vad mitt land företrädde. Demokratin en enda gigantisk rättfälla. Monarkin en tomhetens oöverträffade apoteos. Statsminister Palme en bärare av medfödd ondska av nästan hitlerianska mått.

Total urspårning inom kulturlivet. En ständig glorifiering av förfallet och snedvridenheten inom samhällslivet. Statskyrkan i maskopi med moralens och rättfärdighetens fiender. Jag sökte mig till de katolska kyrkorna i Stockholm i hopp om att finna Gud. Där fanns inte den Gud jag sökte. I det sammanhanget påminde jag mig besök i ungdomen hos Filadelfiaförsamlingen i Stockholm. Estetiken i den katolska liturgin förträngde fullständigt den sanna Je-

forts. sid. 32

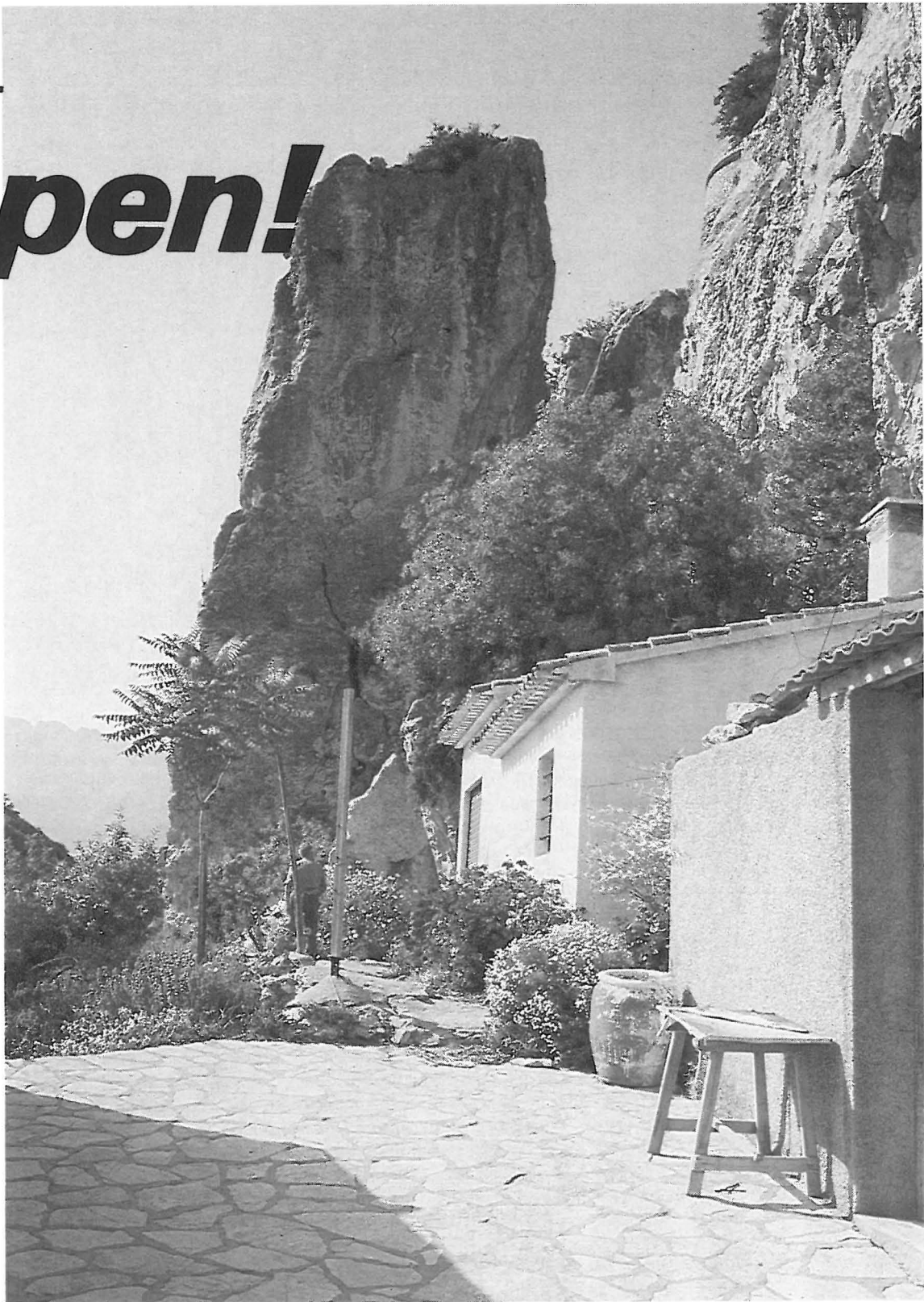

Foto: PER-ARNE IMSEN

Pålitlig Påve

Enligt tidningen International Herald Tribune av den 28/10-86 har Påven hållit en sammankomst i Assisi: "Mer än 150 religiösa ledare från hela världen marscherade, fastade och bad för världsfreden i måndags, pådrivna av Påven Johannes Paulus II att möta 'vår tids dramatiska utmaning: sann fred eller katastrofalt krig'.

De religiösa ledarna fastade igenom hela dagen och bad både separat och som en grupp under gudstjänster som varade i nio timmar.

Bahaister, Buddhister, Kristna, Hinduer, Judar, Jainister, Muslimer, Shintoister, Sikher, Zoroastrer, amerikanska indianer och animer från Afrika deltog i den inter-religiösa gudstjänsten ... Vatikanen rapporterade att mer än 60 statschefer sände budskap som var uppbackande..."

Så visar sig Påven vara pålitlig i förhållande till sitt mång-sekelgamla rykte som ledare för den kyrka som enligt Uppenbarelseboken 17:5 är "Det stora Babylon, hon som är moder till skökorna och till styggelserna på jorden". Detta budskap har väckelsekristna i århundraden ropat ut om Påven och om den Romersk-katolska Kyrka som han förestår som "primers inter pares" (den främste bland jämlikar), Biskopen i Rom. Man har ropat med orden i Upp. 18:23 "du genom vars trolldom alla folk blevo förvillade".

Så besannas också per-

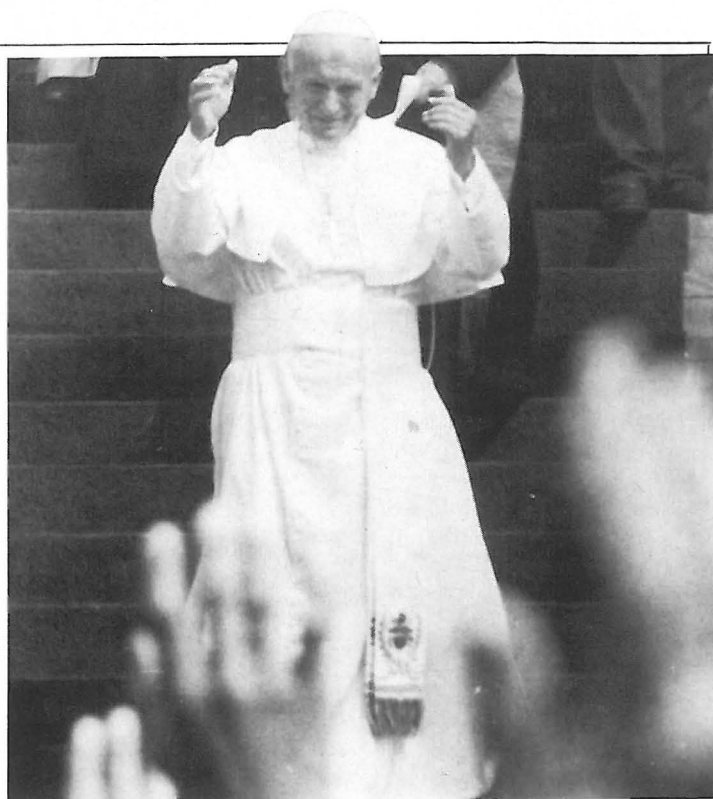
sonliga farhågor som under-tecknad hyst sedan länge. Alldeles särskilt efter ett besök i Polen för några år sedan.

Den katolske prästen som undervisade på det katolska teologiska universitetet i Warsawa hade låtit mig komma hem till sig. Jag kom inte ihåg vad jag frågade honom, men jag kommer ihåg hans svar: "Polen är ett exklusivt katolskt land". Det var inte sagt som ett lågmält svar i förbigående, inte som något vardagligt uttalande i samtalston, nej, där han satt mitt i sitt rum, omgiven av alla sina böcker och av konstföremål från när och fjärran *proklamerade* han detta med hela sin varelse och med tonvikten lagd på varje ord.

Så visade han mig ett fotografi från någon plats i Afrika där den polsk-katolska kyrkan bedrev mission, och han inskärpte faran och det missriktade i att mission någonsin skulle angripa ett folks kultur eller på något vis beröva dem något därav.

Fotot föreställde en neger som satt på huk med en trumma och ett par förfärliga djurhorn som sin huvudbonad. Den klassiska föreställningen om en hednisk medicinman kunde inte motsvaras bättre. Och detta var, enligt den katolske prästen i Warsawa, en annan katolsk präst, i Afrika.

Jag var i Polen under ett par veckor av den skälvanande tiden mellan arbetaruppro-

ren på sensommaren 1980, och införandet av undantagstillståndet hösten 1981. Mitt huvudsakliga ärende var att komma i kontakt med den beryktade Andedöpsväckelsen som gick fram, den s k Oas-rörelsen. Vilket jag gjorde, och det var en mycket svårsmält upplevelse.

Kombinationen av karismatisk väckelse, katolicism och västerländsk rockmusik som en del bönegrupper i Warsawa bjöd på blev för mig en övermäktig upplevelse, av både positivt och negativt slag, och väckte ett behov som aldrig förr att studera Bibeln.

Detta behov uttalades också, på olika vis, av karismatiska katoliker i Warsawa. Men ställningstagandet för den gamla kyrkan var redan såpass genomfört, och såpass överlagt, att det blev något av en chock-upplevelse för mig. Jag kände min otillräcklighet till 100%.

Det som påverkat de väck-

ta, pånyttfödda och även Andedöpta katolikerna mest var den nye polske Påvens besök i sitt hemland.

Detta skrivet, inte som om Polens kristna katoliker inte skulle ha förmått att, både i ord och handling, på ett föredömligt sätt i flera fall, ha representerat folkets allmänna hjärteangelägenheter i förhållande till regimen — som är hatad.

Men de kristna i Polen hade inte då, och vad jag vet inte nu heller, förmått reagera mot den katolska kyrkan på ett vis som det *religiösa* maktblocket förtjänar.

Pga ovannämnda händelse i Assisi har jag funnit orsak att giva uttryck för dessa tankar.

Det vore ödesdigert om kristenheten i ett mycket befogat, gemensamt motstånd mot den ateistiska världskommunismen skulle samlas omkring den katolska kyrkans ledande personer — och symboler.

Hans Lindelöw

GLÖM
INTE

MISSIONEN 44 10 05-6 Pg

MARANATAFÖRSAMLINGEN Stockholm

VÄRLDEN EN KYRKA

Idag fullbordas det, som frikyrkofolket under de senaste hundra åren så ofta profeterat om: Den stora världskyrkan växer fram. Det är bara det, att nu är det ingen som tror på det längre! Det som sker nu är så fruktansvärt bedrägligt, att ingen egentligen fattar vad som håller på att ske!

Predikanter, som förr stått på talarstolarna och varnat för världskyrkan, är idag, utan att ana det, själva med och bygger upp henne! En märklig omsvängning har skett! Hela den protestantiska grenen av kristenheten är på väg rakt i famnen på påvekyrkan! Glömd är inkvisitionen, kättarbålen, mariakulten, och alla de fruktansvärda brott, som katolikerna genom århundradena begått mot mänskligheten. Bara för att några få katoliker här och där börjat "tala med andra tungor", så gör man genast hela reformationsverket om intet! 400 års mödosamt arbete bortkastat! Vi är på väg mot en ny mörk medeltid, med kätarförföljelser och religiös

För en tid sedan nådde oss ett exemplar av tidskriften Väckelseropet. Den bär överskriften "En värld — en kyrka" och handlar om katolska kyrkans försök att med bl a jesuiters och den ekumeniska rörelsens hjälp ta världsherraväldet. Ett konstaterande att Uppenbarelsebokens varningar är högaktuella.

maktgalenskap igen!

Under skenet av en väldig kärleks- och enhetsväckelse, uppbackad med stora tecken, under och mirakler, dras sakta men säkert snaran åt. Snart är hela kristenheten återförenad — under påvens, "Kristi ställföreträdare på jorden" spira!

Hur många vet att detta har planerats under årtionden i Vatikanen? Hur många känner till den katolska kyrkans Enhetssekretariat, som under ledning av kardinal Augustin Bea idag ser sina sluga planer gå i exakt fullbordan? Som förnöjt ser lutheraner, metodister, baptister, pingstvännar m fl lydigt ställa sig i ledet, en efter en?

Det finns nog knappast

någon kyrkobesökare idag som vet om, att hela den ekumeniska väckelsen är ritad, konstruerad och skickligt iscensatt av *jesuiterna*, den katolska kyrkans underjordiska, ockulta prästerskap!

Vad kommer det sig att det har blivit så tyst om katolikernas forna illgärningar? Vad kommer det sig att ingen knappast längre kallar henne för den stora skökan i Uppenbarelseboken? Som Martin Luther, John Wesley, Charles Finney, Dwight L Moddy, Charles Spurgeon och många, många andra gjorde? Därför att jesuiterna har gjort ett *bra jobb*! De har infiltrerat alla protestantiska samfund, och skickligt fått hela

opinionen att svänga om, så att de allra flesta idag betraktar katolikerna som goda kristna. Skulle någon känd predikant våga säga något emot påvekyrkan idag, så blir han snart åsidosatt och isolerad (i bästa fall). Jesuiterna drar sig inte för att mörda, om så skulle behövas!

Var kommer nu all denna, nästan osannolika information ifrån? Jo, ifrån en avhoppad spansk *jesuitpräst*, Alberto Rivera, som idag, med risk för sitt eget liv, (han har blivit utsatt för ett tiotal mordförsök hittills) ägnar sig åt att avslöja Vatikanens hemliga planer. Han bor nu i Kalifornien i USA, och har i samarbete med ett kristet förlag publicerat sitt livs historia, plus mängder av avslöjanden om den katolska kyrkan, i form av fem lättillgängliga seriehäften.

Denne man bör veta vad han talar om, eftersom han själv varit med och bl a infiltrerat och förstört många protestantiska kyrkor, både

forts. sid. 38

FÖRFÖRELSE...

forts. fr. sid. 19

är jämförbara och förhandlingsbara.

Den fria kristna församlingen kan nämligen inte exponeras och exploateras som en förening av folkrörelsekaraktär utan att den förlorar sin helt unika egenart. Med avseende på tro, gemenskap, funktion, offer och tjänst, kan den inte relateras till några andra storheter än Herren Jesus Kristus och Guds rike.

Den urkund, som för församlingen är ensam och avgörande auktoritet för dess konstitution, funktion och fullmakter, är med avseende på läran och dess praktiska tillämpning, såsom den mönsterbildande gestaltades i urkristen tid av principiella och praktiska skäl, helt avvisande till bilateralt samröre. Denna hållning påverkas och förändras inte med föränderligheten hos de politiska system, som från tid till annan härskar genom statsmakterna i världen.

Den kristna församlingen får ej heller tillåta att motståndare kränks, däri-genom att de skattevägen tvingas bidra till försörjningen av en religiös företeelse, som de helst av allt skulle vilja se spolerad. Blotta tanken på ett sådant missförhållande borde vara helt outhärdlig för varje kristen och sätta stopp för hanteringen.

Det är heller inget idealiskt utgångsläge för evangelisation om medborgeliga plikter orsakar positiva eller negativa fixeringar, som frammanat fördomsfulla reservationer mot frälsningsbudskapet hos mottagarna. I den kristna församlingen är nämligen offergärningen uttryck för en andlig kallelse och tjänst, där givaren tillför penningvalören ett värde som är oskattbart och i sig bär gemenskapsförmedlande välsignelser till denne och församlingen. Den fundamentala skillnaden är alltså att den kristna offerttjänsten *vidgar* dörrarna för fördjupad syskon-gemenskap där den redan finns, medan däremot statsbidragen just genom sin tvångsnatur *stänger* dörrarna för evangelium och dess budbärare.

Det bör därför stå klart för alla, att den avvisande attityden till samhälleliga församlingsstöd inte är baserad på negationer, utan en fast övertygelse om att församlingens särställning och natur inte har eller behöver något komplement eller alternativ till sitt offerliv, ty det är en sådd som bereder en skörd av mångmultipliserade och mångfaldiga välsignelser, utan vilka församlingen inte kan förnyas och växa.

Offerttjänsten och statsbidragen är oförenliga motsatser som med konsekvens utesluter varandra, eftersom det första *reformerar* medan det andra *deformerar* församlingssamfundet och

evangelisation. Vad det här handlar om är att förbli i trohet mot församlingens brudgum och Herre. Med detta urkristna synsätt kan statsbidragen inte betecknas som någonting annat än kvalificerad prostitution med sköklön; ett koppleri med en kopulation som ger sin kromosomfrukt i sin tid.

MYTERNA OM STATLIG villkorlöshet och församlingarnas oberoende har banat väg för allt större samhälleliga subventioner. Några hundra bidragsberättigade studiecirklar var den blygsamma start, som satte mångmiljonrullningen i lavinartad rörelse för drygt ett årtionde sedan. En annan myt på samma idémässiga plan, där beredskapen uppenbarligen var mycket dålig, vill göra gällande att statsbidragen skall ses såsom en kompensationsföretag av statskassan indragna avgifterna och skatterna från samfundet.

Denna beredvillighet att naivt bortförklara historiskt kända och dokumenterade fakta verkar aningslös och oskuldsfull, men är en mycket djup och allvarlig kluvenhet, som har normaliserats på grund av penningens attraktionskraft, och de anklagade samvetenas behov av lugnande försäkringar om att aningarna man egentligen bär om det värsta, saknar verklighetsförankring.

Det ideologiska underlaget och de psykologiska förutsättningarna för ett bejakande av dessa stödformer ur en regelrätt bidragsdjungel, är en fram-suggerad inbillning om statens kraftlösa välvilja och församlingarnas moraliska styrka.

EN FLORA PÅ BORTÅT sextioåret möjliga samhälleliga bidragstyper gör systemet till en hel vetenskap för fantasifull efterforskning av de åtråvärda penningmedlen.

Ett plock i mångfalden utpekar *verksamhetsbidrag*, *lokalbidrag*, *handkappanpassningsbidrag*, *konsulentbidrag*, *projektbidrag*, *volontärbidrag*, *administrationsbidrag*, *centralt statsbidrag*, *lokalt aktivitetsstöd*, *lönepbidrag*, *ledarutbildningsbidrag*, *feriebidrag*, *studiebidrag* med statliga, regionala och kommunala råd och nämnder som anslagsbeviljande och övervakande myndigheter. Sporadiskt fungerar också penninglotteriet som arrangör för bidrag som UD förmedlar till PU.

Med *ungdomslagsersättning* och *värnpliktsförsörjning* garanterade av samhället får församlingarna dessutom efter ansökan sitt behov av arbetskraft för växlande uppgifter tillgodosett till minimala kostnader.

En bidragsaddition lyfter snabbt slutsumman långt över hundramiljoners strecket, vilket man vanligtvis knappast reflekterar över, då man så tufft

håvdar ett önsketänkt oberoende. Alla de människor, som har fått sin försörjning och anställningstrygghet genom arbetsmarknadspolitiskt motiverade anslag för tjänst i olika församlingar har förmodligen sina synpunkter på sitt engagemang och dess ekonomiska utbyte som det säkerligen inte är så alldeles enkelt att rappt avveckla.

OM EN VÄCKELSERÖRELSE inte ska förlora sin identitet måste den i varje tid och i varje läge stå helt fri och oberoende i sina relationer till staten, en position som äventyras då väckelseförsamlingen etablerar förbindelser för att få någon del utav sin försörjning garanterad av de medel som hör kejsaren till. Här handlar det definitivt inte om beroende, som man medger är osunt och skadligt.

Penningen kommer nämligen genom sin egen makt att tilltvinga sig de styrningsmedel, som avgör den framtida utvecklingen. Mottagandet av kejsarens tillhörigheter är i sig självt ett principiellt nederlag som raserar förutsättningarna att upprätthålla distans mellan två oförenliga riken i okränkthet utan ovidkommande inblandning.

Alla sådana in-teckningar leder till någon form av skuldsättning. Det är livsfarligt att låta sig riktas av tidens härskare. Tacksamhetsskulden är inte det enda, ej heller det minsta riskmomentet.

Vi bör lära av Abraham, som själv gav sitt tionde till konungen i Salem men vägrade att ta emot något som helst vederlag för sina samhällsgagneliga insatser att befria fångar ur fångenskapen för de härskare som verkligt förstod hans betydelse och gärna ville utnyttja hans tjänster. De fattade nämligen inte hur omöjliga deras inviter var och riskfylld för dem själva, deras egen makt och dess territorier.

Subventionerna är dessutom ett synligt uttryck för ett långt framskridet andligt armod, som vanligtvis har många symptom. För pengar kan nämligen mycket köpas och vinnas i denna världen. I händerna på kyrkofurstar och kyrkopolitiker kan det penningsslukande kyrkospelet länge och underhållande ersätta det andliga livet med program, teknik och aktiviteter.

MED SINA ENORMA materiella resurser såsom dags-, vecko-, månads- och kvartalstidningar för olika målgrupper, 110 närradiostationer, hundatals gamla och moderna kyrkor, ett tusental pastorer och lika många evangelister samt värdar, organisationer, sångare och musikanter, flera tiotals journalister, bokförlag, studiecirklar, klubbar, skolor och stiftelser för utbildning eller

filantropi, över hundratusen statistiskt redovisade medlemmar och med samhälleliga subventioner som ligger långt över hundramiljonstrecket, kan man konstatera att hela denna vidlyftiga och miljonlukande apparat har stagnerat.

Penninginstitutet Samspar som inte på något sätt är förankrat i någon lokal församling kan redovisa imponerande ökning på hundra procent med kraftigt stegrade guldvinster och hundratals nya konton. Medlemsmatriklarna däremot redovisar en total nettoökning som med ett nödrop lyfter sig över enpromillesgränsen och tidningssupplagorna ligger stilla eller sjunker drastiskt som Evangelii Härold med bortåt en halv miljon i samhällsstöd 1985.

I stiftelsens ledning finns 50 huvudmän utsedda från samtliga län. Hälften av huvudmännen representerar de anställda i församlingarna och den andra hälften är s k arbetsgivarrepresentanter.

Huvudmännen väljer en styrelse på tio personer och lika många personliga suppleanter. Även styrelsen är uppdelad på arbetstagar- och arbetsgivarrepresentanter.

Pingströrelsens årsbok '86

Bidragsbiten är snart uppe i 60 procent av vad missionen kostar.

Pingströrelsens årsbok '82

Änna sidan har statsanslaget ökat kontakten och samverkan på riksplånet mellan de fria kristna samfundens inbördes liksom mellan dessa och invandrarnas trossamfund.

Änna sidan har bidraget sannolikt medverkat till att stärka existerande samskapsstrukturer, som annars kraftigare skulle ha ställts under debatt. De centrala samskapsorganen har stärkts genom sin makt att fördela pengar till församlingarna. Frikyrkliga Studieförbundets årsbok 83/84

Sverige har för få miljonärer.

Miljonkonto

ger dig chans att bli miljonär varje månad.

"BRA RÄNTA TILL DIG SJÄLV och värdefull avkastning till missionen det ger dina pengar på ett konto i Samspar". Det är Samspar som i en annonskampanj i tidningen Dagen står för denna skamliga reklam. Man tror inte sina ögon då man dag efter dag i tidningen möter större och mindre annonser som väcker upp, appellerar till och stimulerar begär Bibeln entydigt förklarar är roten till allt ont. En massiv och snärjande propaganda för arbetsfria inkomster genom penningspel. "Chans att bli miljonär. Nu med tvåmiljonvinster varje månad!" "Var tredje vinner". "Du kan bara vinna — aldrig förlora!" "Missar du ena chansen att bli miljonär, får du en till". "Var med och dela på 21 miljoner!"

Det är bland annat på det här sättet den tidning som påstår sig vara "Den väckelsekristna rösten i svensk dagspress", förutom de många mutmiljonerna från staten skaffar sig sina inkomster för att fortläpa sin törne- och tistelteologi i diametralt motsats till det livsideal Jesus själv ger i sin bergspredikan. Med utformning, placering och sammanblandning av oförenliga värden och intressen är denna reklam blasfemisk, och utgör ett hån mot det väckelsekristendomen fundamentalt står för och förkunnar i ord, handling och livsstil.

Det är denna jesuitteologi som skall ge ekonomisk stabilitet åt de aviserade etermedierna för världsvid evangelisation. Det må vara tillåtet att spekulera om avsikten är att med ökade samhälleliga subventioner i allt större utsträckning finansiera den mätta pingströrelsens olika verksamhetsgrenar, för att pingstfolkets privata offermedel skall kunna kanaliseras in i pingstbanken, vars vinst kommer etermedierna till godo och ger dessutom väl tilltagen ränta åt insättarna. Det är kusligt att bevitna att missionen är på väg att bli försäljningsreklam för bankerna med kapitalvinster och ränteinkomster. Kan man komma närmre Babylon utan att vara Babylon?

Denna illa dolda kapitalism med imperialistiska visioner och metoder har ett tunt religiöst och ideellt sken, men tillgodoser kristnade krav på personlig profit och framgång.

MISSIONSMOTIVET TÖJS TILL bristningsgränsen med projekt i mångmiljonklassen, vars kapitalintensitet totalt spränger den lokala församlingens gränser och nödvändiggör ekonomisk expansion utan möjlig förankring i någon lokal församling. Pingstbanken och Kurorten är två exempel.

Det är ingen överdrift att påstå, att de statliga stöden möjliggjort en omfördelning av resurserna, så att dessa i allt större utsträckning fått finansiera pingströrelsens olika verksamhetsgrenar, medan däremot offerinsatserna från pingströrelsens folk kanaliseras in och ackumuleras i pingstbanken, för att ge stabilitet åt aspirationerna på interkontinental mediamakt.

Det skulle emellertid vara till stor skada för väckelsekristen evangelisation om tidningen Dagens avläggare i etern genom indirekt statlig uppbackning skulle lyckas tillskansa sig samma monopolställning i etern, som tidningen, bland annat genom presstödet och en skrupelfri annonspolicy, har haft i dagspressen.

Måne det inte är hög tid att utlysa en helig fasta för botgöring, omvändelse, överlåtelse och upprättelse, så fädernas Gud åter kan uppenbara sin makt och härlighet. Den interna pröv-

ningen får inte tillåtas ha andra mått med andra skalor än den externa.

PINGSTRÖRELSEN är idag en folkrörelse som ignorerar de typiska element, vilka en gång gav den profetisk dimension. Nu har den förlorat förmågan att navigera rätt kurs och pejla in destinationshamnen.

Med fromt testuggande om församlingsförankrad mission, sund förnyelse och världsvid väckelse, sann helgelse och fundamentalistisk bibelsyn, med storslagna reformprogram om mäktiga fredsvisioner driver den med vindarna i den profana och religiösa ekumenikens farleder, vilka på sin tid invigdes av brodermördaren Kain och fick Nimrod som vilseledande lots. En lyxångare under bekvämlighetsflagg med Fördärvets Man som kapten och tungotalet som karismatiskt känne-

SAMTIDSFIXERAD och utan historisk orientering, profetiskt förutseende och auktoritet vegeterar den på forntida livskapital i en loj och förnöjsam atmosfär med många väckelsesubstitut. Katastrofhöten förtigs svekfullt och dränks i kaskader av modern och avancerad förströelse och underhållning under ivriga försäkringar om bibeltrohet och samhällsnytta för att världstillvart vinna världen. Komfortabla och tekniskt högutrustade TV- och radiostudios skall möjliggöra det utan att man förstår att omvärdering och omprioritering är en absolut livsnödvändighet.

Med vetskap om de missförhållanden och missbruk av ekonomi, medier, andra tekniska hjälpmedel och människor, som dessa spalter skildrar, stiger det upp en djup och innerlig bön:

"GODE GUD, SKONA mänskligheten från en reklamfinansierad miljonlukande TV-inter, som med rotlös religion och populism skapar felaktiga förväntningar och immuniserar skarorna mot Ditt sanna evangelium med dess omutliga krav på personlig tro, omvändelse, dop, andedop, församlingssamfund, överlåtelse, efterföljelse, helgelse och himmelskt medborgarskap i förbuden på Din tillkommelse!"

GÖR OSS VAR OCH EN till osjälviska, personliga själavinnare och själavårdare så att Ditt frälsningsbudskap kan föras vidare från människa till människa, från hjärta till hjärta så länge vi över huvud taget kan verka här.

O, HIMMELSKE FADER, jag beder i Jesu namn, tänd oss, sänd oss och använd oss i denna tid såsom Du har gjort med människor i tider före oss.

TACK FÖR ETT efterlängtat bönesvar! Amen."

Ur en kommande bok av ARNE IMSEN.

fart som man måste gå till historien för att hitta motsvarigheten till: digerdöden, pesten. Detta har inte med kärnvapen att göra, men med virus. Hur sprider det här sig?

Det verkar också som om det går en AIDS-epidemi över kristenheten. De kristna har förlorat sitt immunförsvar för världen, och därigenom sin livskraft. Kristenheten håller på att tyna bort. Vi har lärt oss att skydda gränserna mot annalkande fiender, men den här fienden forceerar alla gränser; den sprider sig i alla församlingar. Genom intima, andliga kontakter förstör den det andliga försvaret. Resultatet ser vi i kristna som inte har något skydd emot världen, utan blir allt mera tynande, allt svagare, och överlämnas åt predikanter som gör allt för att få liv i dem.

Kristenheten håller på att dö, därför att den haft närbildkontakt med fienden och de otroliga förstörelsevapen han har lyckats skapa och sprida utan att den visste om det. Mitt i det ögonblick när man hade det skönast tillsammans; riktigt levde ut — då överfördes smittan. Vi vill leva tillsammans med världen och tror att vi har så starka vapen att vi kan försvara oss. Men så kommer något epidemiskt på ett plan där vi är helt oförberedda.

Jesus säger att vi ska vaka, inte bara för att skydda oss från ondska, men också för det faktum att vid den tidpunkt vi minst anar det, ska Han komma. Han vill finna en vakande kristen församling, stridsberedd; med hög andlig moral som inte håller på att dö i världslig smitta. Må Herren få göra oss till en stad på berget! Lyfta oss till ett sådant plan, att vi kan markera distans till samtiden, så vi inte låter oss påverkas av världens illuminationer och lockas av deras glans och ljushärlighet, utan så vi blir en stad på berget, avskilda för Herrens räkning.

Hundratusentals människor är besmittade av AIDS utan att veta om det. Med matematisk precision kan det fastställas att de kommer att dö inom fem år. Den största faran är, att de besmittade för smittan vidare.

Det finns massor av människor som är andliga smittobärare, och de bryter ner tron, de pulveriserar visioner genom sin smitta av tvivel, genom närbildkontakt med ondskan, därigenom att de i sin avfallighet har ställt sina gåvor i tvivlets tjänst.

Det finns ett hjälpmedel

Den strid vi utkämpar har ingen generation före oss upplevt. Vi har fiender som inget släkte före vårt haft. Visst hade fäderna motstånd, men verkligen inte av den karaktär och det slag som vi har. Mot oss idag har vi ju miljoner andedöpta avfallingar, karismatiker, och det blocket är värre än någonting annat, för det har ställt sin erfarenhet, kunskap och upplevelser i otrons och tvivlets tjänst.

Det innebär att i närheten av det här blocket blir du vanmäktig, helt neutraliserad. Om du är brinnande i anden, så vill du prisa Gud och tjäna Herren, men nudar du vid otrons krafter blir du avkyld eller normaliserad. Nerkyld till en lagom temperatur som mänskligheten älskar — de älskar nämligen ljumheten.

Kyrkan har ingen tröst, kyrkan har inget liv; kristenheten står där utan möjligheter. Alla vill komma ur det smittosamma och plågsamma nollåget, men har inga möjligheter till det. Därmed är det fritt fram för alla möjliga och otänkbara fenomen: Astrologi, okulta företeelser, horoskop — människan söker efter vägledning och tröst och hjälp. Det finns mängder av andra varianter; ända till satanstillbedjan. Vad är det som sker? Det är Babylon som mognar.

Till den kristna församlingen säger vi: Kristus lever! Det finns inga hjälpmedel framexperimenterade vid vetenskapslaboratorerna inom filosofi, teknologi, psykologi och psykiatri, det finns inget som kan köpas på apotek, inget som kan upplevas genom terapi. Ändå finns det ett hjälpmedel, och det är Jesu blod. *De överunno honom i kraft av Lammets blod.*

Vem är lik vilddjuret, och vem kan strida mot det? Total kapitulation inför en konkretiserad och personifierad makt-konstellation, vars like vi har haft förebilder av i den heliga historien, men som ändock aldrig trätt fram med den rustningen och de resurserna som det här handlar om: gudalik, allsmäktig med lejonänder som krossar all fiendlighet och allt motstånd, och trampar ner allt som inte tillbeter och erkänner honom. Men de överunno honom i kraft av Lammets blod, står det. Denna drake, som gett vilddjuret makt och sin myndighet, överunno de. Därför kan vi, just utav ursprunget, veta vad arten är och vad resultatet kommer att bli.

Vi läste: *Gån ut ifrån henne, I mitt folk!* Ifrån detta babyloniska välde, väsende har det genom generationerna ända fram till den här tidpunkten skett ett uttåg av människor, av heliga, en avfolkning som alltså genom sitt eget liv och sitt vittnesbård markerat en distans. Det är inte frågan om en verbal protest, utan ett uttåg, en rörelse, och man har dragit ut. Vet du varför? Jo, man har varit medveten om att detta världsvälde går mot sitt slut, sin undergång, och så har man längtat efter staden med de fasta grundvalarna. Man har burit en vision inom sig om en stad som är i annalkande, vars grundvalar aldrig kan skaka. I kontrast emot det välde som ska störta samman, ser den kristne det nya Jerusalem som förbliver, eftersom hon är född ovanefters, och det nya Jerusalem är den andliga människans moder.

Där har vi vårt medborgarskap, och så bestämmer och värderar vi det närvarande, det babyloniska våldet utifrån den kunskap vi har om den stad som aldrig förgås. Den rörelse som det här handlar om, uttåget ur detta färgängliga babels-

välde, har varit betingad av lidanden och en kamp som det inte finns möjligheter att beskriva i jordiska termer. Skaran som ligger gömd under altaret i höjden väntar på en rättfärdig uppgörelse. Tänk vilket lidande som ligger bakom vars och ens livsverk och död. Vi har inga möjligheter att med våra sinnen registrera vad det här egentligen handlar om. Fysiskt lidande är i sig självt något ohyggligt, men det här lidandet är inte i första hand ett fysiskt lidande, utan ett andligt lidande med en djup dimension som vi aldrig kan förstå oss förrän vi fått dela den, och vi kommer att få göra det om vi ska nå fram till uppståndelsen.

Att lida för Jesus

Vi lider med Kristus och för Kristus, men vi lider inte bara med Kristus i den meningen att vi lider med honom för att han hänger på korset, utan vi lider med våra syskon. Vi delar de fångnas lidanden, och det är en dimension i vår erfarenhet som jag efterlyser. Det är väl därför lovprisningen många gånger blir så yttlig. Vi har bröder och systrar som lider i fängelserna runt omkring vår jord. Man kan inte vara okänslig inför dessa ohyggliga lidanden om man har upplevt något av Jesu Kristi kärlek.

Om vi hade del i detta lidande, borde vi ropa till Gud dag och natt tillsammans med dem som är under altaret och väntar på en rättvis dom. De har lidit för rättfärdighets skull, och därför är de kränkta. Guds rättfärdighet kan inte acceptera att någonting sådant får förbli obestraft, utan de väntar på en uppgörelse. Varför? De är inte hätska, utan de längtar efter den frikännande domen som himmelens Gud ska kungöra över dessa martyrskaror som blev plågade till döds utav denna världens mäktige, och som förödmjukade, kränkta och knäckta fick gå till bålet eller möta lejonen eller kastas i sinnessjukhus.

Hur kan det vara möjligt att ett sådant lidande får pågå utan att Gud skyndar sig att gripa in? Hade det varit renodlad ondska, då hade Gud gripit in snabbt, men nu är det inte den renodlade ondskan som är problemet, utan makt-konstellationen som har åstadkommit det värsta och största lidandet kommer ifrån den kristenhet som bär Guds eget namn, det är därför vi får finna oss i dröjsmålet. De heliga väntar på den dagen då Gud ska uttala det sista och slutliga ordet.

Orsaken till lidandet är en kristenhet i avfall som har ställt sig i ondskans tjänst. Det är denna fallna religiositet som med den profana vilddjursmakten startat förföljelserna; framför allt mot profeterna. Därför ser vi att genom hela historien rinner en ström av martyrens blod.

Gån ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes försyndelser! Den som är med i det här systemet har solidariskt ansvar för förföljelserna mot de heliga. Du ska inte tro att översteprästäerna besudlade sina händer med att röra i Jesu kropp. De skriftlärde mördade inte själva gudasonen. Nej, de

hade vilddjursknektar redo att verkställa deras heliga beslut.

Det stundar en uppgörelse

Tänk, vilken väckelse det skulle vara i det här landet om inte kyrkan hade stått i vägen! Hur annorlunda det skulle vara bland Guds folk, om inte profeterna hade utrotats! Det stundar en väldig uppgörelse mot dem som har dräpt profeterna. Vilka har gjort det? *Edra fäder som alltid lika hårdnackat stått emot den helige Ande.*

Martyrerna ropar däruppe i höjden under altaret, och Fadern säger: Ger er till tåls och vänta litet! Och Guds folk som kämpar här på jorden värjer sig inte för att för allt pris i världen upprätthålla släktskapet och kontakten med martyrer-na, och inte svika eller förråda konungen och hemlandet. De strider mot denna ondska, och känner att de inte vill vara delaktiga i dödsdomen mot Herren Jesus Kristus och över alla hans vittnen som inte deltar i bojkotter, förföljelser och förförelser som har drabbat stora och små i Guds rike. Och därför reser de sig upp i en öppen och klar protest, och markerar distans till kulturliv, religiositet, politik, ekonomi och allt övrigt som bygger upp det här systemet och möjliggör en förföljelse i humanitetens namn.

Det står inte: Dragen ut ifrån henne och skaffa er en viloplats där ni kan vara trygga! Nej, det står: *Vedergäll henne!* Det räcker inte med uttåg och uppbrott, utan man måste bekämpa skökan aktivt. Hur då? Man ska pina henne. Det är vår uppgift. Vi ska göra precis som vittnena det talas om i Uppenbarelseboken; de som var en plåga för jordens befolkning. Den kristna församlingens uppgift är att om möjligt plåga ihjäl denna sköka. Hur blir hon plågad? Hon plågas och pinas riktigt ordentligt då sanningen om henne blir uppenbar. Det värsta hon kan råka ut för är att avslöjas i ljuset. Vi ska avslöja hennes lögn, hennes förföljelser, villfarelser och förfärliga missbruk av makten och hennes Kristusfientlighet. Sjunger du med i hennes psalmer, så accepterar hon dig, klappar om dig och ger dig det berusande högmödsvinet som är otuktvinet, vredesvinet.

Att jag tar upp det här, beror på att ridån håller på att gå ned för den sista akten. Scenen förändras till mänsklighetens slutakt inför Jesu tillkommelse. Han kommer! Gå ut och bekämpa skökan, vedergäll vad hon har gjort! Vi ska inte bara solidariskt ställa upp med martyrer-na i höjden. Vad ska vi göra? Vi ska vedergälla

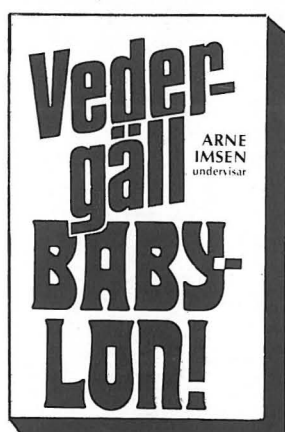
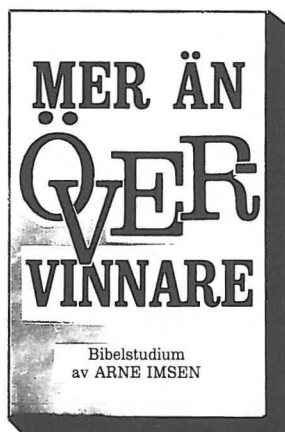
hennes här och nu allt vad hon har tilldelat de martyrer vars liv klipptes av, och de gick hem våldsamt, brutalt, orättfärdigt. Det är hon som genom trolldom förvillade alla folk.

Det är ingen tid för framgångs- och befrielse-teologier. Det är tid för säck- och aska-teologi. Det är tid för botteologi; iklädd den sanna rustningen som inte är opportunistisk och mystisk, men som avslöjar hjärtats ställning. Det kan se ut som det leder till nederlag. Man kan bli nerslagen och tillintetgjord och till allmänt åtlöje inför hela mänskligheten. Men så kommer den sista styrkedemonstrationen, och vittnena träder ut ur dödens käftar med förnyad kraft. Då finns inget mer att uträtta här; de rycks upp.

Vänta inte på att bli erkänd och rehabiliterad! När tiden är inne och vi har fullgjort vårt uppdrag, då finns en väg rakt upp — den enda som återstår. Måtte vi vara trogna intill den dagen! Måtte vi bevara tron som en gång för alla överlämnades åt de heliga; inte förfina eller förfuska den. Tiden vi har kvar är kort, dagarna är få. Herre, låt dem bli fyllda av Din uppenbarelse! Herre, låt dem intensifieras i vårt ämbete och vår tjänst i en ny och mäktigt smörjelse för ditt namns skull! Amen.

NYA KASSETTBAND!

Bibelstudier av ARNE IMSEN

Pris 30:—

Orderadress: **MRM** Box 344, 101 24 Stockholm

Biblar av 1917 års översättning nu till reapris

Passa på att skaffa in biblar med den gamla översättningen nu till bottenpriser. När dessa sista återstående exemplar är slutsålda, är det sedan så gott som omöjligt att få tag på gamla översättningen, eftersom allt nytryck sker med den nya översättningen.

Pocketbiblar

med mycket liten stil

Grönt omslag av mjuk kartong	9 x 14 cm	15:-
Vitt skinnomslag	10 x 15 cm	95:-
Svart dito	10 x 15 cm	95:-
Svart skinnomslag med övervikt kant	11 x 17 cm	275:-
Brunt dito	11 x 17 cm	325:-
Svart dito med register	11 x 17 cm	375:-
Brunt dito med register	11 x 17 cm	400:-

Bibel med rött skinnomslag

med större stil än pocketbibeln

10 x 15 cm 150:-

MIDNATTSROPET

Box 3084, 161 03 Bromma, 08-37 00 38

RÄDDAD...

forts. fr. sid. 25

susbilden för mig. Människosonen började ta gestalt i mitt känsloliv men jag förmodade ännu inte att nå honom. Den dåvarande pingstförsamlingen hade hänfört mig med sin frimodighet och sitt jubel vid åkallan av Frälsaren. Det var för mig levande religion som inte praktiserades i enlighet med stränga estetiska rättesnören utan sprang fram direkt ur människornas hjärtan.

Efter hand utkristalliserades en plan för uttåget ur det land vars namn ärat gått över jorden. Hur kulturradikalismens Sverige på något sätt kunde förknippas med begreppet ära framstod då som ett mycket dåligt skämt. Hade baltutlämningen på sin tid varit ärorik? Och allt svassande för östblockets blodbesudlade kommissarier i den högre skolan? Ära, vad är det? Att offra det timliga för det eviga fick jag en gång lära mig. Det är vad Kristus väntar sig av oss och i Hans rike gäller evigheten som begrepp. Mer och mer tränger nu kristendomen in i mitt liv men mötet med Honom låter vänta på sig. Ännu inte, ännu inte.

Till Spanien

Jag kommer på idén att låta mina föräldrar medfölja till solens och sägnernas Spanien. 1968 gick min far och mor i pension så varför inte njuta sitt otium fjärran från förmyndarsamhället — det var vad jag föreslog. Svärmeriet för katolicismen går nu hand i hand med hänförelse för pingstväckelse där vuxendop-andedop innebar upptagandet i Guds egen församling. Det hela måste förefalla motsägelsefullt men jag är ännu så länge endast nyväckt med kolossala kunskapsbrister i ämnen som Den Heliga Skrift och kyrkohistoria. Nåväl, föräldrarna accepterar förslaget och beslutar sig att utvandra för gott och låta sig begravas i Spanien. Varför nu valet föll på Spanien kan man kanske undra över men av klimatskäl blev det bara så. Vinterns alla regn över Portugal gör ingen

nordbo harmonisk, det hade jag förstått.

Så till Levanten i sydöstra hörnet av halvön gick nu resan dvs till det gamla kungariket Valencia där mina föräldrar upplevde finalen i detta vårt liv. Där finnes de även vederbörigen jordfästa. Det beredde mig en ofantlig tillfredsställelse att bevittna hur två nordbor i sin levnads höst lyckades slå rot i ett så i allo annorlunda land som Spanien och uppleva dess jord och himmel dess folk och traditioner såsom något av fosterjord. Att min mor hade spanskt blod och spanskt temperament märktes då hon bevistade en "Tablao flamenco" framförd med all den frenesi och "grandeza" som andalusiska zigenartrupper är de enda sanna utolkarna av. Jag häpnade över att min mor efter hand med lätthet utförde danssteg som det fordras en oerhörd rytmisk koncentration för att genomföra. Stramheten och de blixtrande ögonen talade för att hon säkert menade sanning då hon lyssnade till en sådan grupp i Alicante och yttrade: Jag har kommit hem.

Boskapsskötare

Själv kom jag att fungera som språklärare i åtskilliga år och mot slutet av min 18-åriga sejour hamnade jag genom ödets skickelser på en större ranch nere i Murcia-regionen där jag bl a

hade egna hästar. Dessförinnan hade jag upplevt ett 8-årigt lyckligt äktenskap med en engelsk dam som gick hädan efterlämnade ett tomrum som fick mig att fly till landsbygden — barnlös och i hjärtat hopplöst ensam. Jesus sökte jag i vild förtvivlan kontakten med men sonderingarna gav det vanliga resultatet: Jesus Kristus oanträffbar. Då uppgav jag helt ansträngningarna att nå Honom och reducerade bibelns Frälsare till en romantisk myt utan skytten av verklighetsunderlag. Om Nietzsche i sitt klassiska verk "Sålunda talade Zarathustra" lägger ord i munnen på religionsstiftaren som han aldrig yttrat eller satt på prant kunde evangelisterna föfärrit på liknande sätt med Kristusgestalten. Jag hängav mig nu helt åt värvet att handha ridhästar, biffkor och vakthundar medan min spanske kompanjon planlöst gled omkring i sin imponerande Mercedes och inte inbringade just någonting i klingande valuta. Att jag förr eller senare måste hem till det gamla landet för att ordna för min pensionering etc stod också tämligen klart för mig. Hästutthyrdens tid var förbi nu här på trakten. Villabyggna ödelande ridvägarna så det blev dags för avveckling. Runt ranchen i diverse ruckel bodde zigeniska lantdagverkare som kommit ned från Granada för skördarbete. Vid sommarens lägereldar

åt jag emellertid grillat fårkött nedsköljt med alldeles för mycket av bygdens vin. De kallade mig ömsom Carlos, el zingaro (dvs zigenare av icke spansk börd) ömsom el vaquero (kofösaren, cowboyn). Om dessa fantasibegåvade "gitanos" verkligen trodde mig vara en "rom" eller zigenare eller om de ville hedra mig för min livsstil som i stort påminde om deras vet jag ännu inte. Att dansa litegrann flamenco kanske fick dem att miss tänka blodsband. Jag delar i så fall deras misstankar.

Stegrad vinkonsumtion

Dock började jag bli allt mer likgiltig för mitt livsöde. Vinkonsumtionen stegrades så pass att jag praktiskt taget befann mig i ett konstant berusningstillstånd flera av veckans dagar. Min kompanjon bad mig att helt upphöra med all vinförtäring och snabbt övergå till kaffe. Vänner på trakten även zigenare varnade allvarligt för en kommande trafikolycka eller ett apoplektiskt anfall med partiell förlamning som följd. Långsamt gick det upp för mig att jag var i livsfara. Jag hade efter att ha förtärt 3 liter rödvin per dag i två veckors tid blivit offer för följande sviter: Minneslucor, rubbat balanssinne, förfulande utslag i ansiktet, blodsprängda ögon, hängande anletsdrag som gjorde att jag liknade en utbränd 80-åring, svettbad, olust att

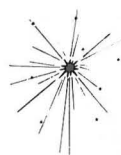
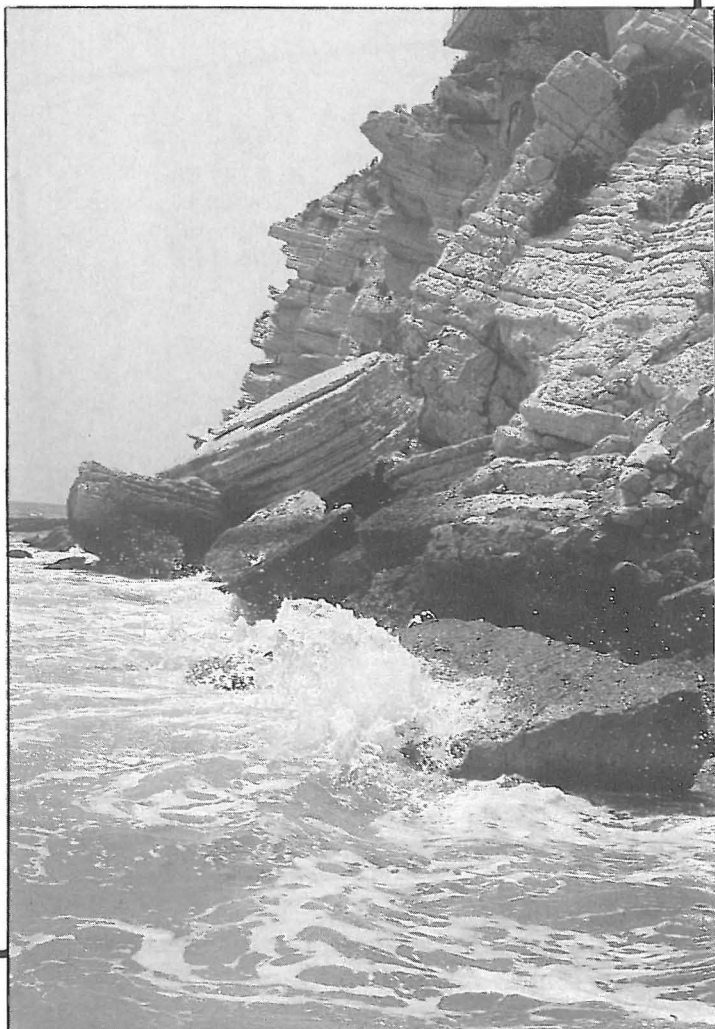
rida, oförmåga att simma längre än 3 m, ointresse för läsning, sentimentala gråt-anfall i min ensamhet på ranchen.

Med svårighet kom jag sedan upp på den buss som skulle föra mig hela sträckan Murcia-Stockholm. Väl i Stockholm efter diverse turer och med Socialbyråns hjälp hamnade jag sedan på Pilgrimshem, Maranatafolkets märkliga hotellrörelse i Klara. Ett beredskapsjobb gav mig inkomst och vinutköp gjordes i inledningen till den nya eran i mitt liv. Samtidigt väcktes ett bestämt intresse för den för mig så annorlunda sekten av kristna "sektarister". Det ledde till besök på mötena och en plötslig omvändelse från nihilism till sann tro på Jesus Kristus vars röst hördes i mitt inre. En dag säger jourhavande receptionisten Hans Lindelöw i vädjande ton: Låt döpa dig ikväll. Låt frälsa dig och gå in i ett nytt liv. Tiden är kort och Jesus väntar på dig. Bekänn dina synder, visa ånger och kärlek till din Herre och dig skall bli förlåtet.

Som paralyserad lyssnade jag till de ord jag aldrig

skulle glömma. I tranceliknande tillstånd infann jag mig på mötet, undergick dopet och upptogs i syskon-skaran.

Den andliga förvandlingen går inte att i ord förklara. Man lämnar det förflutna bakom sig som till en annan person och blir till ett nytt väsende, fylld av livsmod, arbetslust, ointresse för det vin som blev till ett dödligt gift för mig. Andra förändringar: Likgiltighet för levnadsstandardsdyrkan och politiska ideologier, allsköns filosofier etc. Jag är räddad säkert i sista etappen av mitt liv först och främst tack vare vår andlige ledare Arne Imsens lysande förmåga att framlägga Guds Ord på ett sätt som får den föga invigde att förstå sammanhangen och förnimma Kristi närvaro i församlingen i nästan fysisk mening. I Maranata har jag fått prov på sann syskonkärlek och hängivenhet för Guds sak i en värld som ingått i en apokalyptisk skymning — egentligen en värld utan nåd. Vår nåd undfår vi i Himmelriket — det evigas bön.

GOD JUL och GOTT NYTT ÅR

**önskar MID-
NATTSROPET
alla sina läsare.**

**Vi tackar också
alla som varje
gång gjort det
möjligt att få fram den-
na budbärare under det
gångna året; med ar-
betare, distributörer,
försäljare, gåvogi-
vare och tryckeri.**

Redaktionen

Evigt liv i Jesus!

"Människa, du måste få upp ögonen för att Gud vill ha ditt liv!" vädjar MAJ-GRETHER NORBERG uppfordrande i denna appell.

Ett kristet liv handlar om relationer. Först återupprättas vårt förhållande till Gud. Sen följer ett helande av våra relationer till andra människor. Gemenskapen med andra hör till de värdefullas-

te sakerna här i livet. Jesus Kristus förenar människor och skapar harmoni där det tidigare rådde oenighet.

Jesus är den sanna skatten, han återupprättar alla våra relationer bara vi först

låter honom försona oss med Gud. Vad är det för mening med att sluta ögonen för den enda varelse som har brutit dödens makt och kommit tillbaka till livet för att berätta för oss att det finns ett liv efter döden och om hur vi skall få del i det?

Personligheten är ett av de starka bevisen på att det finns en Gud som skapade människan till sin avbild.

Men människan vände Gud ryggen. Hon ville inte leva i gemenskap med honom, hon ville gå sin egen väg. Gud brydde sig om människan så mycket att han ville ge henne ytterligare en chans att få gemenskap med honom.

Han lät sända sin son Jesus Kristus som fick komma i mänsklig gestalt för att visa hur Gud är. Han kom till världen för att uppenbara Gud för oss. Utan honom skulle vi fortfarande famla i mörkret. När människan såg detta sanna liv i kärlek, det högsta och bästa tänkbara, spikade hon honom på ett kors. Han var alltför obekvämt. Människan som älskar att leva i mörkret ville intensivt släcka detta upprörande ljus. Men det lyckades

inte — *"Ljuset lyser i mörkret och mörkret har inte fått makt därmed"* — Vad hände?

Jesu ankomst till världen visade inte bara hur Gud är. Den visade också hur människan är. Människan älskar mörkret mer än ljuset eftersom hennes gärning är ond. Men du, där fick Jesus åter träda in. Jesus tog över ansvaret för allt ont i mänskligheten. Kristus dog ju för våra synder en gång för alla. Rättfärdig dog han för de orättfärdiga för att leda människan till Gud. Människa, du måste få upp ögonen på att Gud vill ha ditt liv. Han vill förändra ditt liv inifrån. Det är sanningens goda nyheter. Öppna för Jesus och låt honom komma in i ditt liv. Han står utanför och knackar. Den gåva Gud ger är EVIGT LIV.

Det står i Romarbrevet 10:9-10. *Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda då bliver du frälst.*

Ty genom hjärtats tro blir man rättfärdig och genom munnens beaktelse blir man frälst.

MINNE!

Till Helge Johansson Loftet, Lagmansholm

Från kamp och möda gick färden hemåt
Du skådat har ditt Jerusalem
En blick på Jesus och du vann seger
Igenom blodet på korsets stam

Väl prövning här du på vägen mötte
och vägen ofta blev tung och svår
Din tro på Jesus den svek dig aldrig
Den bar dig hemåt Pris vare Gud.

En röst har tystnat, vi kan ej glömma
Vad vi på Loftet möta fick
Den alltid uppslagna "Bibel" låg där
och Helge delade Livets bröd

Du gick ej ensam utöver floden
Dig Jesus mötte: Välkommen hem
I himlens rike där ljuder sången
Där skall ej skilsmässa vara mer

Så vila ljuvligt, Käre Helge!
Vi snart skall mötas på himlens sky
Där sången klingar som stora vatten
och rosen aldrig mer vissnar dör!

Helga Söderberg

Tack Gud!

Tack för livet som vi fått av Dig
Allt Du givit, Gud jag tackar Dig
Tack för ängar, som jag vilar på
Tack för nåden att på Dig få tro

Kör: Du som har segrat
över död och grav
tack för flödet
källan och ditt hav
Tack för ängar
som jag vilar på
Tack för nåden
att på Dig få tro!

Tack för löftet om den Helge And
Och för frihet ifrån alla band
Tack för kraften som jag röner här
Tack min Jesus att du mig har kär

Tack för seger i ditt dyra blod
som du vunnit, Gud, min Gud är god
Tack för Ordet som vi fått av Dig
Hjälp oss leva helt beroende av Dig

Marita Leijonhufvud

JAG SETT GUDS HÄRLIGHET

CHRISTINA IMSENS nya LP — en fullträff!

Förmodligen finns det inget moment i den kristna förkunelsen, som åstadkommit ett så påtagligt främlingskap hos fromt folk som de många påträngande experimenten med moderna sång- och musikstilar i gudstjänstlivet. Här om någonstans har generationsklyftorna stelnat i oförenliga motsatser till stor skada för den sak alla menar sig tjäna och kämpar för. Tabulåsningen är ömsesidig och definitiv. Det står väl emellertid klart för de flesta att kristenheten inte har råd att låta alla framstormande nymodigheter spola bort den helt unika sångskatt som är vårt arv från väckelsekristna epoker, miljöer och atmosfärer med genuin frälsningsteologi i folklig tondräkt.

Det är väl därför man med dubbel glädje hälsar Christina Imsens nya kassett välkommen med fjorton sånger, väl rotade i en tidlös väckelsekristen tradition. Sångvalet är typiskt för denna välsjungande röstbegåvning. Allt sedan hon

för femton år sedan presenterade sin första ännu aktuella LP på svenska, betitlad "Pilgrimens längtan", har hon bevarat sin identitet och hållit stilen. Varsamt och innerligt lyckas hon gestalta sitt budskap om försoning, nåd och befrielse på ett sådant sätt att man inte kan undgå att förnimma grundtoner av Golgatadramats djupa allvar och pingstens sprudlande glädje. Instrumentet är stämt av en Mästare varför anslagen får sin resonans av samhörigheten med Honom. Man blir riktigt rörd av framförandet, även då musiken i några passager verkar aningen rörig och distraherar en smula. Orkestern med sina duktiga musiker är tyvärr inte genomgående lika samspelt. Fattar man det rätt, så blir också det på sitt sätt en osökt protest mot stereotyp perfektionism och lyckas då inte förstöra det positiva helhets-

intrycket. Personligt och choséfritt artikulerar hon texterna utan yviga gester, överdramatiseringar och utan musikinstrumentens dominans eller artistiska snobberi. Budbärarna är underordnade budskapet och dess angelägna ärende; presentationen betyder mera än prestationen. Det förnämliga skivalbumet i färg har samtliga sångtexter översködligt tryckta på det färggranna omslagets insida. Lacken har givetvis kompletterats med band och finns därför på kassetten för alla intresserade.

Christina har utvidgat sin räckvidd kontinentalt. Med sex svenska, två norska, två engelska och tre spanska LP-skivor är hon på väg att skaffa sig internationellt rykte som pålitlig väckelsekristen sång-evangelist med det budskap hon mer än allt annat tror på och helgjutet vill personifiera på livets alla områden enskilt och offentligt såsom maka, mor till sex barn, lärarinna, sångare och trogen medarbe-

tare i den lokala församlingen.

För några år sedan var hon inbjuden att sjunga i ett stort konvent i Santo Domingo. En radiokändis introducerade Christina med mycket pompösa ordval och målade bilden av henne som en framgångsrik kristen artist från ett fjärran Norden. Den välvilliga framtoningen passade emellertid inte föremålet. Synbart störd av den lovprisande introduktionen fick Christina mikrofonen och förklarade på sitt avväpnande sätt att hon verkligen inte var någon artist eller stjärna utan allenast ett enkelt och bristfälligt vittne med den huvudsakliga uppgiften att vara maka och mor i en familj med sex egna barn och tillsammans med dem odla gemenskapen i den kristna församlingen. Knappt hade hon hunnit tala till slut förrän applådaskorna bröt loss genom bortåt 40 000 rörda och hänfödda åhörare. Med tydlig distans till idolkulten och närhet till publiken förlöstes tillgivenheten i ett oförglömligt spontant gensvar med ovationer, som steg upp mot en annan och högre tron,

forts. sid. 36

JAG SETT GUDS...

forts. fr. sid. 35

än den bräckliga scen, som för dagen rests mitt i folkhavet på en fotbollsstadion i Karibien. Denna ödmjukt uttalade ynnest över att få vara en kurir med ett konungsligt frihetsbudskap nådde fram. Sedan dess är Christina en älskad glädjespridare, som via alla etermedier nått ut över hela den Dominikanska Republiken med sitt vittnesbörd och numera allt oftare hörs via radiostationer i många andra sydamerikanska länder.

Inom självklara gränser är den nya LP-skivan med titeln "Jag sett Guds härlighet" spännande och engagerande med sina brister och förtjänster. Christina är också sångförfattare och kompositör och på skivan finns "Vänd om till källan" och "Rut och Noomi" som helt är hennes egna produktioner. Hon har därutöver

fått god hjälp av maken Per-Arne, som diktat och tonsatt på temat "Jesus och barnen". Det är verkligen inga undermåliga alster som bär deras namn. Den aktuella skivan lanserar dessutom några väl valda sydländska melodier. Mötet med dem och deras bibliocentriska texter formerar en sällsam upplevelse, som det är angeläget att vidarebefordra. Utan konstlat effektsökeri framförs dessa sydländska frälsningssånger så medryckande att det känns svårt och onaturligt att förbli en passiv åhörare. Man vill av hela sitt hjärta delta med sång och rörelser. Musiken är följsam och lyckas ge en speciell accent åt apeller, vädjanden, tacksägelser och proklamationer som Christina med sina egna anslag markerar med sångteknik och repris.

Väckelsekristen sång låter sig inte beskrivas. Den måste upplevas. Men man blir glad, då man som på denna LP-

skiva förnimmar dess hemlighetsfulla flöden genom äkta, varm och enkel framtoning framsprungen med upplevelsens eget oförfälskade signum utan bismak av väsensfrämmande tillsatser av profit och stjärnkult och utan något som helst sikte på religiösa hitlistor. Christina Imsens sjätte LP-skiva är en fullträff, som med konsekvent kronologi ger kontinuitet åt den livsbana som började i det blekingska predikanthemmet för 35 år sedan. I hem, kyrka och skola sjöng hon från barnsben och det fortsatte med ungdomlig entusiasm på singel-skivor och någon tid i Västkustteamet, Pelle Karlssons skapelse och under hans ledarskap, för att nu i mogen ålder med sitt stabilt goda rykte som aktad solist i mångårig tjänst åter ge underbar sånglig aktualitet åt det maranatabudskap, som format och gett innehåll åt hennes liv.

Just i dessa dagar kan hon

tillsammans med sina vänner glädja sig åt rapporter från vitt skilda delar av världen dit hennes sång nått fram till tröst och glädje. Det mottagandet, den reaktionen är förmodligen den största lönen. Därutöver bereder eventuell ekonomisk avkastning nya möjligheter till skolverksamhet för barn där analfabetismen råder som förnedrande och komplexskapande verklighet.

På det kommande årets första dag väntas hon åter sjunga för en jättepublik i Santo Domingo, och under den följande månaden kommer hon att tillsammans med Comunidad Maranata, Per-Arne och missionsveteranen Stina Fridolfsson ses och höras i många radio- och TV-program samt i kampanjer i Dominikanska Republiken och Puerto Rico. Denna månadslånga sångarresa avslutas sedan i Washington.

Allt nedtecknat av välsigande och imponerad svärfar.
Arne Imsen

Väckelserop i sovstad!

ANITA ERIKSEN
rapporterar från
tältmötena
i Fittja

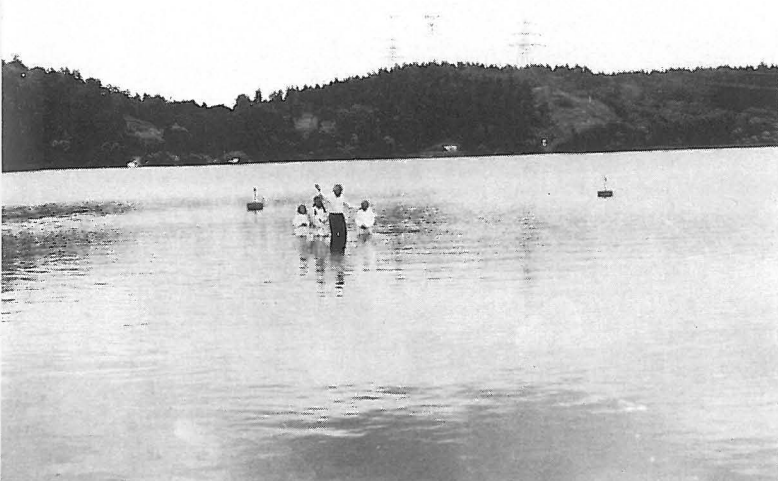
Tältet var välbesökt hela veckan och eftersom många ofrälsta kom så präglades mötena i första hand av ett frälsningsbudskap. Det var nio intensiva möteskvällar och måndag till fredag stod vi varje dag på Hallunda torg

och sjöng, vittnade och inbjöd människorna till möte. Hallunda torg, ett innertorg med många affärer och många människor som gick förbi och stannade upp, som satt i kafeterian eller runt fontänen och lyssnade.

Under båda helgerna, natten till måndag, hölls radiosändningar 23.00-03.00 över Botkyrka närradio, då Arne Imsen tog upp så aktuella ämnen som Sydafrika, tidningarnas förmenta "dolda kristna höger" och barnomhändertagande.

Efter förmiddagsmötet sista söndagen tågade vi alla ned till Albysjön, alldeles intill tältet, för att enligt Guds ord döpa 3 ungdomar och en äldre syster, tidigare metodistpastor, till Kristus. Vattnet var långgrunt och säkert inte så varmt längre. Men vad gjorde det. Tage Johansson från Göteborg, dopförrättare, stegade frimodigt ut i vattnet med dopkandidaterna och fullgjorde den uppmaning och kallelse Gud gett oss.

Slutligen vill vi i Stockholmsförsamlingen tacka alla tillresande från Göteborg, Örebro och Ljungsbro som hjälpt till och stöttat oss i evangelisationen under den här veckan.

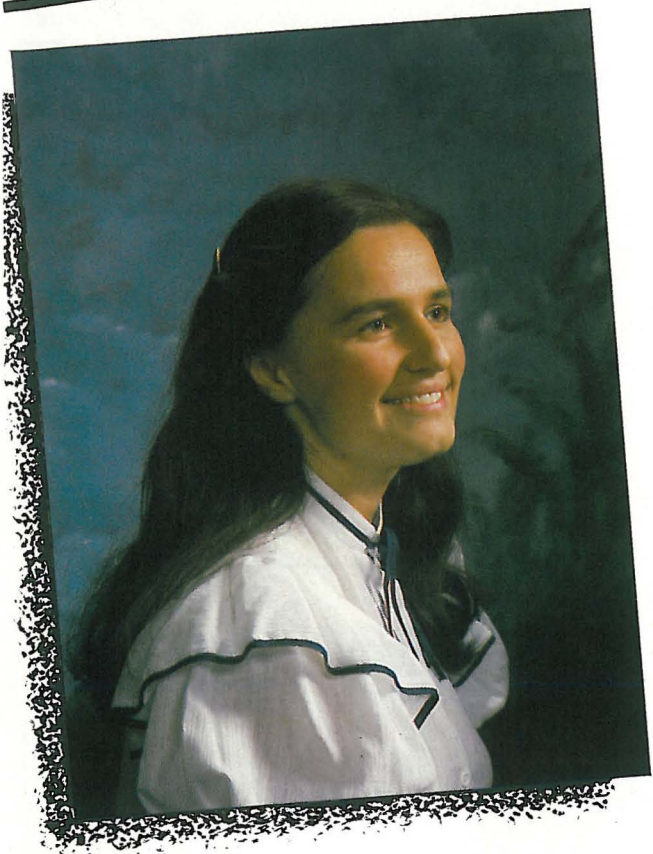

MRL 2119/KB 119

JAG SETT GUDS HÄRLIGHET

Christina Imsen sjunger

Finns även på

Engelska MC 802 (endast kassettband)
Spanska MC 602 (endast kassettband)
Norska KB 502 (endast kassettband)

OBS! 14 sånger OBS!

Sida A

1. Jag sett Guds härlighet
2. I kärlek han mitt hjärta nått
3. Jag vill evigt prisa Lammet
4. Horebs klippa
5. Vänd om till källan
6. Outsäglig glädje
7. Stor är din trofasthet

Sida B

1. Guds församling
2. O, Jesus du som fyller allt i alla
3. Jesus och barnen
4. Vem är Jesus?
5. Rut och Noomi
6. Jag prisar dig
7. När min vandring på jorden är slut

Andra inspelningar med CHRISTINA IMSEN:

LP: MRL 2117 / Kasset: KB 117.

Isak och Rebecka • Jesus, tacksam jag är • Det är skördetid • En ström av liv • Efesus • Come and follow • Vem kan skilja dig • Men ett jag vet • Mannen från Galiléen • Gud har ej bestämt • Jerusalem • Det kriget får aldrig stanna.

LP: MRL 2114 / Kasset: KB 114.

Kristus lever är min segermelodi • Jesus, jeg vil knele ned • Laodicea • Jag har valt att göra sällskap • Tänk en gång när slöjan brister • Till världens larm och vimmel • Skrifternas Jesus • När på Golgata Jesus vann seger • Snart kommer Jesus • På apostlarnas tid • Create in me.

LP: MRL 2110 / Kasset: KB 110.

Varför bygger du Noa en båt • Härlighetens morgon • Då Jesus från Nasaret • Vid älvarna i Babylon • Snart en

morgon bryter fram • Finns det kraft • Hur underlig är du • Gränslösa frälsning • I tidens aftonskymning • Pilgrim som på väg.

LP: MRL 2106 / Kasset: KB 106.

Om du förstod • Vi går hand i hand • Kristallhavet • O, härliga dag • Vägen, sanningen och livet • Övårdig • Jesus är vägen • Maria Magdalena • Gudasönen • Försent, försent.

LP: MRL 2102 / Kasset: KB 102.

Pilgrimens längtan • Men om du kom just nu • Kommen till mig • I glans och i ära • Om jag ägde allt • O, rena mitt hjärta • Se, det väller fram en flod • En gång jag levde utan frid • När morgonen kommer • Jag kan aldrig, aldrig glömma • Mannen Jesus • Ej jag räds.

**Pris: 60:-st inkl.moms
pf.avg. o. porto**

Sänd mig mot postförskottst LP

JAG SETT GUDS HÄRLIGHET á 79:-

Sänd mig mot postförskottst kassett

JAG SETT GUDS HÄRLIGHET á 79:-

.....st

.....st

Namn:

Adress:

Postnr, postadr:

Tel:

Pris: 79:-st

*Priset inkluderar
alla kostnader,
även portot.*

EN VÄRLD EN...

forts. fr. sid. 27

i Spanien och Sydamerika, före sin dramatiska omvändelse.

Han har blivit undervisad inom Vatikanens murar, och blivit invigd i hemligheter, som den katolska kyrkan har dolt för hela mänskligheten. I de mörka källarvalven under Vatikanen finns kilometerlånga korridorer med bokhyllor, som innehåller hela historiens förlopp, från Kejsar Neros dagar fram till vår tid. Han får t ex veta, att både kommunismen och nazismen är barn av katolicismen! Jesuitorden, ett ockult katolskt brödrasällskap, som bildades av super-spiritisten Ignatius av Loyola på 1500-talet (som ett motvapen mot Luthers reformation), har under århundradena ställt till med otaliga krig, revolter, revolutioner, massakrer av protestanter och judeförföljelser — allt för att tjäna påvekyrkans innersta syften

och längtan: Att ta kontrollen över världen! (Det finns idag 102 000 edsvurna jesuitter spridda över hela världen. De är den katolska kyrkans hemliga agenter, som bearbetar och infiltrerar nationerna på alla områden: Militärt, politiskt, ekonomiskt, religiöst och kulturellt. Alla har de svurit att tjäna påven intill döden, alla har de svurit att omvända eller utrota alla "kättare" ifrån jorden, när tid och läge anses lämpligt. I Sverige finns för närvarande ett 20-tal av dessa infiltratorer, där i bland en som helt öppet är verksam i Svenska ekumeniska nämnden!)

Visste du att Hitler, Mussolini och Franco var trogna katoliker? Att de var och en hade ett kontrakt (konkordat) med påvekyrkan, att katolicismen skulle bli den enda tillåtna religionen i det tusenåriga riket? Att alla kättare skulle utrotas? De började, som alla vet, med judarna...

Den gången misslycka-

des de med att få världsherraväldet, men de har absolut inte givit upp. Idag använder de mycket mer raffinerade metoder... Och det är här den ekumeniska "väckelsen" kommer in i bilden! Det var nämligen när kristenheten på 1500-talet började splittras upp i mängder av olika grupper, som påven förlorade världsherraväldet. Därför arbetar han på att återföre alla de olika protestantiska samfundet och sekterna med "moderkyrkan", för att på så sätt åter kunna ta kontrollen över världen. En enad kyrka är en oerhörd maktfaktor! Och allt detta ser vi nu pågå mitt framför våra ögon!

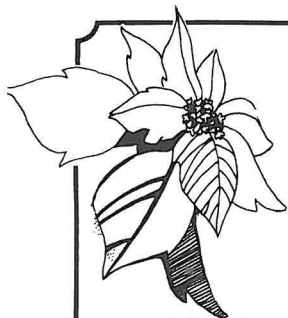
Det är fruktansvärt, men sant, att var och en kristen, som är inblandad i den ekumeniska rörelsen, och som arbetar för enhet och samarbete mellan olika kristna samfund, han tjänar ytterst påven! Hur mycket de än nitälskar för Gud, och lägger ner hela sin själ i arbetet, så blir det ändå påven som tar

hem spelet till slut.

Miljoner kristna är idag på väg mot en andlig katastrof! Många uppriktiga själar förstår inte vad som håller på att ske! De är berusade av skökovinet, de ockulta krafter, som har blivit utsända tillsammans med jesuiterna ifrån Vatikanen, Helvetets filial på jorden!

* * *

I Upp. 18 ljuder det ifrån himmelen: *"Fallet, fallet är det stora Babylon; det har blivit en boning för onda andar, ett tillhåll för alla slags orena andar, och ett tillhåll för alla slags orena och vederstyggliga fåglar. Ty av hennes otukts vredesvin hava alla folk druckit; konungarna på jorden hava bedrivit otukt med henne, och köpmännen på jorden hava skaffat sig rikedom genom hennes omåttliga vällust. Och jag hörde en annan röst från himmelen säga: Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån eder del av hennes plågor."*

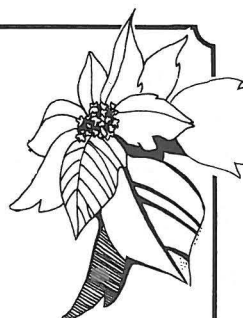
Välkommen till Gamla Bro i JUL, MELLANDAGARNA och NYÅR!

Julafton 16.00; Juldagen o. Annand. 11.00 och 18.00

VI FIRAR JUL TILLSAMMANS

Väckelse- Förnyelse- och Missionskonferens på GAMLA BRO 27/12 - 1/1 '86

Medverkande: ARNE IMSEN, Gunno Andersson, Tage Johansson, Kjell Hägerman, Robin Widén, Folke Jacobsson tillsammans med CHRISTINA o. PER-ARNE IMSEN, STINA FRIDOLFSSON och BERNO WIDÉN som reser till DOMINIKANSKA REPUBLIKEN

VAD ÄR DÅ EN...

forts. fr. sid. 13

vana vid krångliga svar, med intellektuella lösningar och stora volymiösa religiösa system. Men det märkliga är att om människan törs tro evangelium; om hon är så intensivt längtande att hon törs ställa sina fötter på det löfte som Gud ger i sitt eget ord; vänder om, gör sinnesändring och blir så enfaldig att hon vågar åkalla namnet Jesus, då sker det märkliga: Gud är där med sin förlåtelse och frälsning, och på ett

enda ögonblick är det som om all den oro, alla de frågor och intellektuella tvivlen sopas bort av en fridens våg som väller in i hennes hjärta. Och så bryter lovsången och tacksägelsen fram, och hon tackar Gud för frid, tackar Gud för att hon äntligen fick komma hem och fått en mening med livet. Hon förnimmar att bortom livets slut finns det en evighet, och en himmel som Gud har berett åt henne. Hon har börjat vandra och tagit de första skälvanande stegen på trons väg tillsammans med Jesus.

Det här var vad som sked-

de med mig när jag blev frälst. Jag provade — jag hade provat så mycket, men jag åkallade Jesu namn. Inte därför att jag hade så stort tro att någonting skulle ske, men jag gjorde det som ett försök att finna någonting annat, någonting sant, någonting som gav mig frid, mening och framtid. I den stund jag gjorde det, förnam jag att det fanns en framtid och ett hopp även för mig!

Därför vill jag nu inbjuda dig till den Jesus som kallar dig; inbjuda dig att bli frälst, ty först hos honom får du människovärde, först i Jesus Kristus får du mening

med livet.

Detta är en beprövad väg, en väg som människor i alla tider har sökt sig fram till. Utgångspunkten är Jesus Kristus; han är porten in i en ny värld. En värld av ljus, en värld av gudsgemenskap; daglig gemenskap med honom som har skapat och kallat människan. Och Jesus Kristus är densamme igår, idag och i evighet. Även om människor förändras, så består Guds Ord, det är värt att hålla fast vid. Den människa som törs tro detta evangelium, hon blir frälst. ÅRA VARE GUD.

Pilgrimsskolan sjunger:

Finns det något underbarare än att lyssna till barnens okonstlade, hjärtliga sång, fylld av jubel och tillbedjan av den Frälsare som hela deras barnatro omfattar?

Utnyttja tillfällena julhögtiden ger att få ut dessa kassetter som hälsning förmedlad av barn från Honom som är barnens bästa vän!

Pris 40:-

Orderadress:

**Box 344
101 24 Stockholm**

KORSET UNDER...

forts. fr. sid. 21

valt att underhålla det semesterfirande svenska folket med?

Har man någon enda gång uppfattat någonting av det verkliga gulag "vuxengulag", på andra sidan järnridån, kan man visserligen rycka på axlarna åt såpass allvarliga beskyllningar och misstankar som den som onekligen har kommit till uttryck om utvecklingen i Sverige under 1980-talet. Men man kan inte avvisa det hela

på ett sådant vis som DN:s artikelserie gör, allrahelst inte när man besinnar att liknande fyndigheter som "den dolda högern" formuleras i sovjetisk press mot de kristna där: "Bakom en fromhetens mask", "Bakom en religiös fasad", "Detta alarmerar oss alla!" o s v.

Jag har, genom kontakt och kommunikation med oregistrerade kristna i Sovjet mött mycket seriösa uttryck för vad gulag är, och skulle vilja förmedla någonting av detta.

Också med anledning av det profetiska budskap Arne

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm. Tel: 08 - 23 52 30
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 18.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter lörd.)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Postgiro: 44 10 05 - 6
Radio Maranata, STOCKHOLMS CITY,

88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00, lörd 22.30 - 23.00

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Telefon: 08 - 23 52 30

Arabiska: Fred 20.30 - 20.45

Spanska: Fred 20.45 - 21.00

Postgiro: 49 14 21-4

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2

MHz: Tisd 8.00 - 8.30, torsd 8.00 - 8.30, sönd 9.00 - 10.00

Arabiska: Fred 17.30 - 18.00

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma

Radio Maranata, BÖTKYRKA/SALEM,

91,6 MHz: Månd 19.30 - 20.00,

onsd 8.30 - 9.00, sönd

23.00 - 24.00.

Arabiska: Lörd 8.30 - 8.45

Spanska: Lörd 8.45 - 9.00

Postgiro: 26 99 46-0

Midnattsropet, Box 3084, 161 03

Bromma

Postgiro: 48 64 65-8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27,

Stockholm

Gamla Bro Pilgrimshem hotell

Studio 8-kanals demo studio

Postadress: Box 344, 101 24

Stockholm

Telefon: 08 - 23 52 30 (vxl)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108,

Box 3084,

161 03 Bromma. Tel: 08 - 37 49 00,

37 58 31

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, La-

torp, 710 15 VINTROSA

Tel: 019 - 964 72, kontor: 964 49

Mötestider: Onsd 19.30 Bönemöte, lörd 19.30 Bibelstudium. Sönd 11.00 och 19.00 Mötesplats, som regel Humlegården, Latorp. (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda) Postgiro: 37 50 50 - 2

MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa.

Postgiro: 494 67 82-2

Lilla Bageriet med brödbutik:

Hjorttorpsv. 1, 703 66 Örebro.

Telefon: 019 - 11 27 33

Radio Maranata, ÖREBRO, FM

95,3 MHz:

Tisd, tors o lörd 20.00 - 21.00

Onsd, fred o sönd 9.00 - 10.00

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudi-

um. Lörd 19.30 bön o. bibelstudi-

um, sönd 19.00

Väckelsemöte. (Övriga möten se

annons GP.)

Adress: Warfvingsska Villan, Apote-

kargatan 17

413 19 Göteborg

Telefon: 031 - 41 48 08

Postgiro: 41 43 63 - 2

Radio Maranata, GÖTEBORG,

94,9 MHz:

Torsd 15.45 - 16.45, fred

11.30 - 12.00,

17.15 - 18.00

Telefon: 031 - 41 48 08

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd

15.00 i storfamiljen. (I övrigt se

annons i ortspresen)

Post- och besöksadress: Jakobs-

lund,

590 60 Ljungsbro

Postgiro: 97 21 85 - 3

Telefon: 013 - 681 61, 652 92,

631 64

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus,

2760 Brandbu, Norge.

Telefon: 00947 - 60 311 99,

60 300 50

Imens frambar under sommarkonferensen och som var en svidande vidräkning med vad vi kanske kan kalla Billy Graham-kultens "ostpolitik", finner jag det angeläget att förmedla mina intryck av Sovjets kristna.

Denna udd mot Billy Graham-kulten träffar nämligen inte bara Billy Graham, utan här utmärker sig svenska pastorer och kyrkoledare som t ex förre ärkebiskopen i Svenska kyrkan, Olof Sundby och hans medarbetare, t ex Sam Dahlgren och George Perry. Här utmärker sig generalsekreteraren för

frikyrkorådet, chefredaktören för Veckoposten och en av chefredaktörerna på tidningen Dagen, Olof Djurfeldt. Här utmärker sig inte minst förre församlingsföreståndaren i Jönköpings pingstförsamling, Bo Hörnberg. Alla dessa representerar en östlig kyrkopolitik som yttrar sig så att man tigger om förtryck och förföljelser mot de troende, men ställer upp för och sprider intrycket av den bländande religionsfrihet som den sovjetiska staten är angelägen om att ge alla utländska besökare i Sovjetunionen.

PROFETEN ESAIA

9 KAPITLET

Ty det varder väl ett annat mörker, det dem bekymrar, än i förtiden var, då det lätteliga tillgick i Sebulons land, och i Naphtalims land, och derefter svårare vardt vid hafsvägen; på denna sidone Jordanen, vid Hedningarnas Galilea.

Det folket, som i mörkret vandrar, ser ett stort ljus; och öfver dem, som bo i mörko lande, skin det klarliga.

Du gör folket mycket, dermed gör du icke glädjandes, såsom man glädes i skördandene, såsom man glad är, när man utskifter byte.

Ty du hafver sönderbrutit deras bördors ök, och deras skuldrors ris, och deras plågares staf, lika som i Midians tid.

Ty allt krig, med storm och blodig klädnad, skall uppbrännas, och af eld förtärddt varda.

Ty oss är födt ett barn, en Son är oss gifven, hvilken herradöme är uppå hans axlar; och han heter Underlig, Råd, Gud, Hjelte, Evig Fader, Fridförste;

På det hans herradöme skall stort varda, och på friden ingen ände, på Davids säte och hans rike, att han det bereda och stärka skall med dom och rättfärdighet, ifrå nu allt intill evighet; detta skall Herrans Zebaoths nitälskan göra.

Ur Karl den XII:s bibel